

Галактика
Галактика
Библиотека
Библиотека

УИЛЯМ КОТСУИНКЪЛ

ИЗВЪН- ЗЕМНОТО

С Е Р И Я К И Н О

УИЛЯМ КОТСУИНКЪЛ ИЗВЪНЗЕМНОТО

Превод: Каталина Събева

chitanka.info

Изоставено от любимия кораб на враждебната Синя планета, извънземното е объркано, уплашено, обзето от космически земна самота... Ала и на три милиона светлинни години от дома пак можеш да срещнеш Приятелството.

С трогателен хумор, неукротимо въображение и увличаща динамика книгата отправя посланието на една нова религия: „Обичай далечния, както ближния.“

1.

Корабът се носеше плавно, спуснал към Земята котвена верига от лавандуловосини лъчи. Ако човек се озовеше на мястото на приземяване, би му се сторило, че от нощното небе пада гигантска старинна играчка за елха — тъй свършено кръгъл и бляскав беше корабът, фино инкрустиран с тънък готически мотив.

Мекото сияние на корпуса му, обсипан с нещо като диамантен прах, би накарало наблюдателя неволно да потърси с очи изящната кукичка на върха му, с която е бил окачен в някоя далечна галактика. Ала наоколо нямаше никого, а корабът не се бе спуснал случайно, автоматичната му система за навигация го бе приземила безпогрешно. И все пак скоро щеше да бъде допуснатата грешка...

Люкът се отвори и пришълците с чудати инструменти в ръце се пръснаха да проучват наоколо, подобно древни елфи, понесли се към своите потънали в мъгла и облени от лунна светлина градини. Когато мъглата се разсея и мекият отблясък от корпуса ги освети, стана ясно, че това не са елфи, а странни същества с някаква научна мисия, — те вземаха образци от цветя, от мъх, от храсти и фиданки. И все пак необичайната форма на главите им, дългите отпуснати ръце, дребните тумбести телца напомняха с нещо света на елфите, а добавим ли и нежността, с която се отнасяха към растенията, това впечатление се засилваше. Разбира се, ако имаше кой да ги види, ала наоколо беше безлюдно и космическите елфи ботаници можеха да работят спокойно.

Чухе ли обаче кикот на прилеп, глас на бухал или кучешки лай в далечината, те се сепваха уплашени. Дишането им се учестяваше и бързо ги обгръщаше пелена от мъгла, която изпускаха връхчетата на пръстите им. Така наистина трудно можеха да бъдат открити. Ако някой самотен нощен пътник минеше покрай това мъгливо местенце в леса, той никога не би разбрал, че там са се спотаили пришълци от далечния космос.

С кораба обаче нещата не стояха така. Огромни украшения за коледни елхи не падат толкова често на Земята. Тяхното присъствие се

улавя от радари и друга разузнавателна апаратура, от самата интуиция на военните. И тази гигантска играчка вече бе открита. Тя беше твърде огромна, за да не се забележи, и никаква защитна мъгла не можеше да я скрие напълно, все едно дали бе кацнала на Земята, или бе увиснала над нея в нощта. И тъй — предстоеше сблъсък... Правителството бе изпратило техника, негови специалисти бяха вдигнати по тревога, те се трупаха по черните пътища наоколо, говореха си по радиопредавателите, затягаха обръча около гигантската играчка.

Но групичката ботаници не се безпокоеше особено, все още не. Те знаеха, че имат време. Пресметнали бяха до най-малката диференциална частица точно колко време ще измине, преди грубият, рязък шум от земните превозни средства да стигне до ушите им. Били са тук и преди, Земята е голяма и трябва много, много растения, за да се получи пълна колекция.

Те продължиха да събират образци, а когато някой от тях се върнеше към кораба, за да отнесе съкровищата на земната почва, около него се извиваше защитна мъглица.

Влизаха през люка към обляната в пастелна светлина вътрешност на кораба. Движеха се спокойно по вибриращите му коридори, пълни с технологични чудеса, за да проникнат в най-голямото чудо на блестящата играчка — един гигантски храм на пищната земна растителност. Тази огромна оранжерия беше сърцето на кораба, неговата мисия, неговото основно предназначение. Тук имаше лотоси от индийска лагуна, папрати от африканския бряг, дребни ягоди от Тибет, къпинови храсти от затънтени пътеки из Америка. Тук имаше образци от всички растения на Земята или от почти всички, защото работата още не беше завършена.

И те искряха от свежест. Ако специалист от някоя земна ботаническа градина попаднеше в тази оранжерия, той би открил растения, които никога не е виждал, освен като отпечатъци върху каменни въглища. Би се изумил, ако съгледаше живи онези видове, с които навярно са се хранили динозаврите, растения отпреди хилядолетия, съществували в праисторическите градини на Земята. И сигурно щеше да припадне, но безценни билки от Висящите градини на Вавилон бързо биха го свестили.

От покрива с вграден вентилатор капеше влага, наситена с хранителни вещества, които се просмукваха в листата на

многобройните растителни видове, украсили всяко кътче в тази гигантска оранжерия. Това беше най-съвършената сбирка от земна флора, стара колкото и самата Земя, стара като тези същества, които постоянно сновяха наоколо. Фините бръчици в крайчеца на очите им също приличаха на вкаменели отпечатъци и свидетелстваха за вековен изследователски труд.

Едно от тях влезе, понесло някаква местна билка с клюмнали листа. Сложи я в съд с особена течност, която тутакси я накара да живне и листата мигом се разпериха, а коренчетата ѝ се извиха. В това време от едно прозорче с розетка над самия съд се разля пастелна светлина, окъпа растението и то изправи стъбълце до съседа си — малко цвете от праисторическите времена.

Извънземният ботаник постоя още малко, за да се увери, че всичко е наред, после се обърна и отново прекоси оранжерията. Мина под цъфнали японски вишни, покрай лиани от долината на Амазонка и храсти най-обикновен хрян, които се извиха нежно около него. Той ги погали с дълги пръсти и продължи пътя си по вибриращия коридор и надолу през осветения люк.

Сред нощния въздух навън тялото му отново изпусна лека мъглица, докато се отдалечаваше, за да събере още образци. Покрай него мина един от събратята му с корен див пащърнак в ръце. Погледите им не се срещнаха, но стана нещо друго — някъде от областта на сърцето през тънката им полупрозрачна кожа грейна едновременно мека червена светлина. Щом се разминаха — единият на път за кораба, понесъл коренчето пащърнак, а другият, с празни ръце, поел надолу по каменистия склон, светлинката от сърцата им угасна. Скоро вторият, обвит в мъгла, навлезе сред трева, висока почти колкото самия него, прекоси я бавно и излезе в края на гора от секвоя.

На фона на грамадните дървета той изглеждаше като джудже. Обърна се към кораба и светлинката от сърцето му припламна отново, сякаш запя, запя към любимата древна играчка, в която бе пътувал векове. От платформата към люка запламтяха и други червени светлини — досущ светулки, които пъплеха насам-натам. Успокоен от близостта на кораба и сигурен, че опасността е още далече, той навлезе в гората от секвоя.

Обаждаха се нощни птици, в сенките цвърчаха насекоми, но той пое през гората. Издутото му като на някое чудновато горско дяволче

коремче се плъзгаше тромаво по земята, макар че всъщност му бе изключително удобно, защото фиксираше центъра на тежестта ниско долу. Е, вярно, че на земните хора едва ли би се понравила формата на тялото му — тези широки ципести стъпала, които започваха направо от ниското шкембенце, тези дълги като на маймуна ръце, които се полюшваха отстрани. Именно поради тази причина той и неговите събратя милиони години вече не смееха да се доближат до земните същества, а контактуваха единствено с растителния свят на планетата. Беше грешка може би, но те отдавна знаеха, че за земляните техният кораб е преди всичко мишена, а те самите — материал за препараторите, годен само да бъде поставен под стъкло.

Затова извънземното се движеше през гората предпазливо и безшумно, а очите му шареха наоколо — кръгли и изпъкнали, като очи на гигантска жаба, подскачаща между дърветата. То много добре знаеше какъв шанс да оцелее би имала подобна твар насред града и не смяташе, че неговият е по-голям. Колкото до това, защо събратята му не се опитваха да напътстват човечеството от пиедестала на някоя международна организация, този въпрос отпада от само себе си, когато носът ти е като сплескано брюкселско зеле, а целият ти външен вид наподобява грамадна круша с неприятна грапава кора.

Странното същество продължаваше да се клатушка през гората, цялото в слух, отмахвайки с дълги пръсти листата по пътя си. Нека други космически пришълци с по-приемлив вид да станат учители на човечеството. Него го интересуваше единствено да стигне до онази малка издънка от секвоя, която изпъкналото му око бе зърнало някъде напред.

И ето, спря до нея, огледа я внимателно и се зае да я откопава, като ѝ баеше нещо на своя насечен космически език — някакви чудновати, неразбираеми думи. Но секвоята сякаш ги проумя, кореновата ѝ система се отпусна и фиданката спокойно легна в огромната му сбръчкана длан.

То се обърна, но в този момент слаба светлинка, идеща откъм малкото предградие в долината отвъд дърветата, стигна до очите му, светлинка, която го привлече. Отдавна му се искаше да узнае нещо повече за нея, а тази вечер имаше последна възможност да разбере, защото този ден проучванията свършваха. Корабът щеше да напусне Земята за дълго време, дотогава, докато не настъпеше поредната

голяма мутация на земната растителност, а това би могло да отнеме векове. Тази нощ беше последната, в която извънземното можеше да надзърне през някой от прозорците.

То се измъкна от обагрената в червено гора и се озова в края на широк черен път, прорязал склона. В долината примамливо блестеше море от жълти светлинки. Съществото прекоси пътя и повлече коремче през ниските храсти надолу по склона. Щеше да има какво да разказва на спътниците си по време на дългия полет в открития космос — своето малко приключение под жълтата светлина; странна крушоподобна фигура по пътя на хората. Прастарите бръчици около очите му се свиха — то се усмихна.

Тръгна надолу на пръсти, но това не беше така лесно с тия огромни ципести крака и грамадни възлести пръсти. Земята не беше пригодна за неговите форми; беше родено на планета, където такива нозе бяха безкрайно удобни. Там, откъдето идваше, предметите бяха полутечни и трябваше само да прецапаш през тях, много рядко се налагаше да се клатушкаш като гъска върху такава твърд.

Светлините от къщите долу потрепнаха и за секунда сърцето му проблесна в отговор с рубинено пламъче. То обичаше Земята, особено растителния ѝ свят, но светът на хората също му харесваше и винаги когато греиваше светлинката от сърцето му, то изпитваше желание да ги учи, да ги напътства, да им предаде хилядолетния си опит.

Сянката му се клатушкаше пред него на лунната светлина — глава с форма на патладжан се полюшваше на върха на тънка и дълга шия. Колкото до ушите, те бяха скрити в гънките на кожата и приличаха на плахо разпукващи се бобови шушулки. О, голям смях щеше да падне, ако извънземното се появеше на някой международен форум и минеше между редовете. Цялата хилядолетна мъдрост на Вселената нямаше да му помогне, ако хората започнеха да се смеят на крушоподобната му външност.

Затова то се криеше сега в сенките под лунната светлина и, обвито в лека мъглица, се спускаше все по-надолу по склона. Съзнанието му улови предупредителен сигнал от кораба, но то знаеше, че е още твърде рано, знаеше, че сигналът трябва да подсети потромавите от събратята му да побързат. Тях, но не и него, то крачеше доста бързо с чудовищните си ципести нозе. Беше пъргаво.

Е, според земните стандарти за скорост, разбира се, то се движеше изключително бавно, всяко дете вървеше три пъти по-бързо от него и в една ужасна нощ някакъв малчуган едва не върхлетя отгоре му с велосипеда си. Тази нощ обаче то щеше да бъде много, много внимателно.

Извънземното спря и се послуша. Предупредителният сигнал от кораба долетя отново и накара светлинката от сърцето му да потрепне — знак за тревога. Огънчето припряно запремигва — вторият сигнал — всички членове на екипажа се свикваха спешно на кораба. Имаше още малко време все пак да хвърли един бегъл поглед и то се заклатушка по-бързо наляво-надясно, наляво-надясно, дългите му пръсти се гмуркаха в листака, а ниското му кръгло телце се тътреше тромаво към покрайнините на града. Старо беше, но се справяше добре. Вървеше по-бързо от повечето ботаници по на десет милиона години с крака като на блатни патици. Отново излезе на черния път.

Големите му сферични очи се завъртяха и регистрираха точно града, небето, дърветата и цялата околност. Отникъде не се задаваше никой, извънземното беше само, тръгнало просто да погледне отблизо един землянин, да му каже след това сбогом за няколко века и да се понесе с любимия кораб далеч във Вселената.

Изведнъж шарещият му поглед отскочи напред по пътя, където сякаш от нищото пробяга светлинен лъч, след това — втори; два фара, които се бяха устремили към него. Почти едновременно светлинката от сърцето му запремигва в паническа тревога: Целият екипаж на борда! Опасност, опасност, опасност!...

Пришълецът залитна назад, после встрани, объркан от приближаващата светлина, която се движеше много по-бързо от велосипед, по-шумно, по-агресивно. Ето, вече го заслепяваше — дразнеща земна светлина, студена и пронизваща. Той залитна отново и падна назад в храсталака, а светлината се плъзна като светкавица към кораба и освети червеникавата гора и сечището зад нея, където грамадната играчка висеше ниско над земята в очакване на закъснелите.

Опасност, опасност, опасност...

Светлинката от сърцето му лудо пулсираше. Съществуването се пресегна към малката фиданка от секвоя, която бе паднала на пътя и чиито корени го зовяха.

Дългите пръсти се доближиха до растението, но бързо се отдръпнаха ужасено, защото друг заслепяващ лъч ги освети и веднага след него профуча кола. То се шумгуна в хрусталака, прикривайки машинално светлинката от сърцето си с някакво рехаво клонче. Огромните му очи заснеха околността от всички страни и не видяха нищо по-ужасно от малката фиданка, премазана от колите. Крехките ѝ листа бяха разкъсани, но все още го зовяха — опасност, опасност, опасност...

Още фарове, още много фарове осветиха пътя, който отдавна не бе обезпокояван от нищо, но сега ехтеше от рева на коли, на разярени човешки гласове, решени да не изпускат плячката.

Извънземното се втурна отчаяно през хрусталака, все тъй притулило с ръка пулсиращата светлинка на сърцето си, а студените фарове закръстосваха околността, за да го открият. Всичката звездна мъдрост от седем галактики не би могла да му помогне да се движи по-бързо в тази чужда среда. Ох, тия патешки крака, колко безполезни бяха сега, то усещаше как от всички страни към него напредват гъвкави човешки нозе и разбра колко глупаво ги бе примамило.

Вече чуваше тяхното припряно трополене, а студените снопове светлина разсипаха хрусталака отново и отново. Прогърмяха възгласи на непонятния им език, а един от групата, на чийто пояс нещо подрънкваше, вече тичаше запъхтян по следите му. В проблясващата светлина извънземното видя какво виси от колана на преследвача му — приличаше, на наниз от зъби, застрашително подострени, вероятно ловни трофеи, изтръгнати от устата на друго нещастно космическо същество и нанизани на телена гривна.

Време е, време е, време е, предаваше корабът ѝ зовеше най-тромавите членове на екипажа.

Съществото се хвърли под кръстосващите светлини към отсрещната страна на пътя. Колите бяха спрели безразборно, отвсякъде бяха наизлезли шофьори. Извънземното сгъсти защитната си мъгла и се плъзна под лунната светлина, сливайки се с отвратителните газове от возилата им. Противният облак мигновено подсили прикритието му — след минута то вече беше от другата страна и незабелязано се спусна в малка падина.

Студените светлини тутакси го проследиха, като че усетили откъде е минало. Съществото се притисна към пясъка и камънаците, а

земляните един през друг запрескачаха падината. Изпъкналите му очи се устремиха нагоре и то видя ужасяващия наниз от зъби, които сякаш му се изхилиха грозно, когато собственикът им профуча над него.

Прилепи се още по-плътно към камънака, цялото обгърнато в мъгла — така по нищо не се отличаваше от изпаренията в която и да било влажна падинка през нощта. Да, аз съм само едно облаче, земляни, едно от вашите облачета, съвсем безобидно, но не го пронизвайте с фаровете си, защото в него има една голяма дълга шия и две ципести стъпала с тънки и източени пръсти също като водните корени на някое мораво блатно растение. И няма да проумеете, сигурен съм, че съм дошъл на тази планета, за да спася вашата растителност, преди окончателно да сте я унищожили.

Още хора профучаха над него — отлично въоръжени, увлечени от лова, те надаваха дрезгави, възбудени крясъци.

След като и последният се скри в гората зад гърба му, то се надигна и бързо се шумугна между дърветата. Единственото му предимство беше, че познава добре терена, защото дълго бе търсило образци тук. Очите му се въртяха трескаво, докато намериха следата — едва забележим процеп между клоните, който се мержелееше в мрака, през този проход бе минавало със събратята си, за да отнесе кълновете към кораба.

Дразнещата, жестока светлина пронизваше мрака отвред. Земляните се бяха объркали, а пришълецът се бе насочил право към кораба по най-късия път.

Пламъчето от сърцето му заблестя по-ярко, почерпило сили от близостта на събратята му, техните сърца до едно го викаха, викаха го и неизброимите растения на борда, събирани сто милиона години: *опасност, опасност, опасност...*

Хукна между стрелкащите се светлини, по единствената ясна следа в гората, а дългите му като коренища пръсти усещаха с изключителна отчетливост всичко, до което се докосваха. Всеки стрък, всяко листице, всяка паяжинка му бяха познати. Чуваше тихите им сигнали, които долитаха отвред и му казваха: *оттук, оттук, оттук...*

И то бързаше, подпирайки се с ръце на меката шума; с мъка влачеше издължените си стъпала, водено непрестанно от гласовете на гората. Светлинката от сърцето му запламтя ослепително, то изгаряше

от нетърпение да се слее по-скоро с другите сърца на кораба, който все още го чакаше наред сечището.

Изпревари студените прожектори, лъчите им се заплетоха в същите клони, които пропуснаха него, ала спряха преследвачите му. Те се протягаха след него, сплитаха се и препречваха пътя им. Един пълзящ корен леко се надигна и спъна мъжа с наниза от зъби, друг пък впримчи крака на един от подчинените му, който се просна по очи, бълвайки ругатни на своя език, а гората наоколо повтаряше: *бягай, бягай, бягай...*

И извънземното бягаше — напред, към сечището...

Гигантската играчка, бисерът на Галактиката чакаше само него. То се клатушкаше към красивата, ведра светлина, заструила от кораба със силата на десет милиона светлини. Чудотворните ѝ свойства бяха нараснали и сега тя излъчваше мощно сияние, озаряващо всичко наоколо.

Съществуването вече прекосяваше високата трева и се стремеше да попадне в обхвата на това сияние, да включи светлинката от сърцето си към неговите пулсации, но дългите му чудати стъпала се заплетоха в някакви плевели, които не го пускаха.

Остани, говореха те, остани с нас.

Най-сетне то издърпа крака си и се втурна напред, към най-външния блед отблясък на светлината в самия край на сечището. Сияйното украшение искреше сред високите треви и образуваше великолепна дъга над тях. Закъснелият съгледа все още отворения люк и един от събратята си — светлинката от сърцето му тревожно пулсиреше, зовеше го, отчаяно го търсеше.

Ида, ида...

То се влачеше през тревата, но ниският му корем, пригоден за по-слаба гравитация, ужасно го бавеше и внезапно от всички страни го заля вълната на едно общо решение, а остро чувство на загуба го прониза до мозъка на костите.

Люкът се затвори, венчелистчетата му се прибраха.

И точно когато то излезе от тревата, размахало дългата си ръка, корабът се издигна. Оттам вече не можеха да го видят. Колосалната тяга бе задействана, ослепителна светлина заличи и най-малката подробност от пейзажа наоколо. Корабът увисна за момент над

върховете на дърветата, после се завъртя и литна нагоре — прекрасно украшение, устремило се към най-далечните кътчета на нощта.

А странното същество, остана в тревата и само светлинката от сърцето му продължаваше уплашено да пулсира.

То беше само, на три милиона светлинни години далеч от дома.

2.

Подвила нозе на леглото в спалнята, Мери четеше вестник и едновременно се вслушваше в гласовете на двамата си сина и приятелите им, които играеха на „Подземия и дракони“ долу в кухнята.

— Най-сетне стигаш до края на гората, но правиш една наистина глупава грешка и аз извиквам Странстващите чудовища.

Странстващи чудовища... помисли си Мери и обърна на другата страница.

А какво да кажат Страдащите майки? Разведени, с ниска издръжка и пълна къща с деца, които говорят сякаш на чужд език.

— Да викаш Странстващите чудовища само защото съм се опитал да помогна на едно таласъмче?

— Това таласъмче е било наемник на крадците, бъди благодарен, че имаш да се оправяш само със Странстващите чудовища.

Мери въздъхна и сгъна вестника. Таласъми, наемници, орки, за някои това са само думи, но за нея — действителност, всяка вечер те шетаха из кухнята й сред отломъци от „град“, съграден от бутилки плодов сок, пакетчета чипс, книги, хартии, калкулатори и потресаващи клетви, забодени с топлийки на дъската за бележки. Ако хората предварително знаеха какво значи да отглеждаш деца, никога нямаше да се решат на това...

В един момент групичката запя:

*Тя бе на дванайсет, като я отпуши
за двайсет петака и кана червено...*

Каква прелестна песничка, каза си Мери и скръцна със зъби при мисълта, че някой от нейните хубостници би могъл да се върне някоя вечер вкъщи с шепа задигнати петаци или шепа опият, или пък бог знае още с какво. Може би с някой орк?

— Стив е Господарят на подземиеето. Той има Абсолютна власт.

Абсолютна власт... Мери протегна изтръпналите си крака и раздвижи пръсти. Като глава на семейството тя трябваше да има. Абсолютна власт. А не можеше да ги накара дори една чиния да избършат.

Чувствам се като... същински орк.

Не си представяше, ясно как би изглеждало такова същество, но във всеки случай се чувстваше наистина... като орк.

Подземните гласове изпод спалнята ѝ продължиха с небивалиците си:

— Какви са тия Странстващи чудовища?

— Човекоподобни обясни Господарят на подземиято.

— Ха, *най-лошото*. Чуйте само качествата им: мегаломания, параноя, клептомания, шизофрения.

Да, точно така, *шизофрения*, каза Мери на тапета, и аз започвам да се чувствай така... Затова ли съм отгледала децата си, да стават Господари на подземията? Затова ли се трепя по осем часа всеки ден?

Може би нямаше да е толкова зле, ако и аз можех да живея така спонтанно като тях — с изненадващи обаждания от разни обожатели...

Тя прехвърли наум списъка на своите обожатели, но трябваше да признае, че у всекиго от тях имаше по нещо от орките.

— Добре, тогава аз хуквам да бягай от тия човекоподобни и от време на време изстрелвам по тях от моите малки стрелички, колкото да ги карам да ме гонят. От ония, оловните...

Ама това е най-малкият, помисли си Мери, заслушана в тънкото, пискливо гласче на Елиът. На мама момчето! Да стреля с оловни стрели! Имаше чувството, че *тя самата* е улучена с такава стрела точно в щитовидната жлеза или във всеки случай там, откъдето енергията ѝ изтичаше към кухнята, населявана от орките. О, боже, как и се искаше да излезе...

— Бягам по пътя. Те са по петите ми... и аха да ме хванат, обзети от ярост, но аз хвърлям пред тях преносимата си дупка...

Преносима дупка ли?

Мери се наведе над леглото да чуе малко повече за *тая* щуротия.

Прозвуча ѝ едва ли не неприлично.

— Пъхам се в нея и затварям капака. Готово! Изчезвам във въздуха...

Защо и аз да си нямам такава дупка, помисли си майката. Да се пъхам в нея някъде към четири и половина следобед!

— Може да останеш в нея само десет милирунда, Елиът, не забравяй това!

О, на мен ще ми трябва за не повече от десет минути в службата и може би за още толкова в най-натовареното движение.

Тя рязко скочи от леглото, твърдо решена да посрещне поредната вечер вкъщи хладнокръвно, без да се поддава на никакво напрежение.

Но къде беше романтиката?

Къде беше вълнуващият мъж в нейния живот?

Извънземното се клатушкаше по пътя. Всичко наоколо вече бе утихнало, преследвачите му си бяха заминали, ала то не можеше да издържи дълго в тази атмосфера. Земната, гравитация щеше да го натовари прекомерно, силното притегляне щеше съвсем да изкриви гръбнака му, мускулите щяха да се отпуснат и скоро щяха да го намерят в някоя канавка, заприличало на огромна, разплута тиква. Какъв жалък край за един междузвезден ботаник!

Пътят стана стръмен и то продължи да се спуща бавно към светлините на предградието. Мислено ги прокле, че така фатално го бяха примамили, пък и още го мамеха... Защо се спускаше към тях? Защо изтръпваха от вълнение пръстите му, защо мигаше светлинката от сърцето му? На каква ли помощ можеше да се надява там в този чужд за него свят?

Пътят завършваше с ниски храсти; съществото се шмугна в тях крадешком, навело глава и покрило с ръка светлинката от сърцето си. Кой знае защо тя затрептя, но то я смъмри сърдито на своя си език: „Какво си заблещукала! Тука ставаш само за заден фар на велосипед.“

Чудатите форми на земните къщи изникнаха пред него непоклатими поради гравитацията, съвсем различни от прекрасните плаващи форми на...

Не биваше да мисли за дома, тези спомени бяха мъчение за него.

Светлите прозорци на къщите ставаха все по-големи и подкупващи. Странното същество се спъна в някаква клонка, претърколи се надолу по невисок пясъчен склон, а дългите пръсти на краката му оставиха странни, неземни следи по една лъкатушеща пътека, която водеше към най-близката къща.

Изведнъж се намери пред някаква ограда, която трябваше да прескочи. Дългите пръсти на ръцете и краката му бяха много удобни за преодоляване на... подобни препятствия.

То пропълзя като лоза до върха на оградата, но в следващия миг краката му се залюляха и то тупна от другата страна е тежкото си коремче. Удари се зле, изкълчи всичките си стави, изскимтя от болка и се претърколи като тиква по моравата.

Какво правя тук, трябва да съм полудял!

Огледа се и се вцепени. Къщата на земляните беше застрашително близо, сенките в осветените ѝ прозорци танцуваха пред ужасените му очи. Защо го доведе тук светлинката от сърцето му? Тия земни къщи бяха тъй недосягани, тъй страховити...

Да, но нещо в двора изпращаше едва доловими сигнали.

Извънземното се обърна и видя зеленчукова градина.

Листата и стъбълцата му кимаха приятелски. Охкайки, то допълзя до тях и прегърна един артишок.

Скрито в лехата, се посъветва с растенията какво да прави. Не се зарадва особено на предложението им да отиде и погледне през прозореца на кухнята.

Навялякох си тая беда, отвърна им то, тъкмо защото ми се искаше да надникна в този прозорец. Не мога да повтора същата глупост и сега.

Артишокът обаче тихо и настоятелно изсумтя и извънземното се подчини, бавно запълзя към къщата, а очите му шареха наоколо, описвайки грамадни кръгове.

Светлият квадрат на кухненския прозорец му изглеждаше толкова злокобен, колкото всяка черна дупка в космоса. А в мига, в който попадна в неописуемия вихър на тази светлина, главата му се замая, крайниците му натежаха, сякаш се озова в най-отдалечения край на Вселената. Погледът му се спря върху един пластмасов ветропоказател с фигурки на пате и мишка. Патето се бе подало навън с чадър под крилото.

В средата на стаята имаше маса, а край нея бяха насядали петима земляни, погълнати от някакъв ритуал. Съществата крещяха и местеха някакви малки идоли в кръг по масата. Размахваха и някакви особени картончета, несъмнено с тайни знаци по тях, защото всеки се стремеше да крие рисунката от другите.

После разтърсваха и хвърляха някакво всесилно кубче и, кой знае защо, наблюдаваха втренчено как ще се приземи. Сетне пак се развикваха, поглеждаха картончетата си и местеха идолите, като не преставаха да бърборят на своя странен език.

— Дано се задушиш в преносимата си дупка!

— Чуйте, чуйте: невменяемост, халюцинации, пълно безумие.

— Ее, чети нататък!

— Това страдание кара засегнатия да вижда, чува и усеща неща, които не съществуват.

Извънземното се приведе и отново потъна в тъмнината.

Тая планета беше смайващо непонятна!

Би ли могло някога да научи техния ритуал, да хвърля това шестстенно кубче като тях, да стане един от тях?

От вътрешността на къщата до него достигаха удивително сложни вибрации, заплетени кодове, неразбираеми сигнали... То беше на десет милиона години, стъпвало бе на какви ли не планети, но с толкова сложни неща никога не се бе сблъсквало.

Съкрушено, извънземното допълзя до малката зеленчукова градина — трябваше да даде почивка на ума си. Вярно, че и преди бе надничало в земни прозорци, но никога от толкова близо и никога не се бе включвало така пряко в чудноватите мисловни процеси на хората.

Но това са деца, прошепна му една краставичка наблизко.

Древното същество неволно изхлипа. Ако всичко, което току-що чу, бяха мисловните вълни на деца, какви ли тогава щяха да бъдат тия на възрастните? И какви ли още непроницаеми лабиринти го чакаха тук?

То се отпусна тежко до една зелка и сведе глава.

Всичко свърши. Нека дойдат сутринта, да го отнесат и да го препарират.

Мери си взе душ с надеждата да се освежи и увила главата си с хавлия, стъпи на килимчето пред банята, раздърпано от кучето Харви.

Разнищените ресни влизаха между пръстите и, докато тя се сушеше и обличаше кимоното си от изкуствена коприна. После се обърна към огледалото.

Каква ли нова бръчка, нова тъмна торбичка или друг ужасяващ белег на застаряване щеше да открие тази вечер, за да се развали

съвсем и без това лошото ѝ настроение?

Не откри нищо чак толкова обезпокоително. Но знае ли човек, децата всеки миг можеха да вдигнат цялата къща на главата си, а техните разпри, сбивания, упоявания с лекарства и непоносимо висока музика я състаряваха неимоверно — физически и морално. Тя си сложи малко от безумно скъпия овлажняващ крем и се помоли за тишина и покой тази вечер.

Покоят обаче веднага бе нарушен от бесния лай на кучето Харви откъм задния двор на къщата, където бе пратено за наказание.

— Харви — извика тя от прозореца на банята. — Млъкни!

Животното се отнасяше с необяснимо подозрение към всичко, което минаваше край къщата нощем. Мери имаше чувството, че наоколо е пълно със сексманиаци. Ако лаеше само срещу тях, щеше да е много полезно. Но то лаеше и срещу колата от пицарията, срещу самолети и дори срещу едва забележими спътници, боеше се, че то страда от халюцинации.

Да не говорим, че ядеше килимчета за баня.

Тя отново с яд отвори прозорчето на банята:

— Харви, престани, за бога!

После го затръшна и излезе от банята.

Това, което я очакваше в хола, не я зарадва особено, но все някак трябваше да се оправи.

Отвори вратата към стаята на Елиът.

Тя беше претърпкана с предмети, един от друг по-безполезни, а някои направо пред разпадане. Типична момчешка стая. Как ѝ се искаше да я напъха в една от ония преносими дупки...

Но наместо това започна...

Да разтребва, да чисти, да подрежда... откачи космическите му кораби от тавана, търкулна баскетболната топка в килера. Само с откраднатия пътен знак не знаеше какво да прави... Дали пък не беше нещо сбъркано това момче? Тя се безпокоеше за него — тъй както растеше без баща и без особени радости... И с тая негова склонност всяка свободна минута да се мъкне с разни Странстващи чудовища! Пък и напоследък се държеше с нея по-грубо отпреди.

Може и да беше просто един етап...

— Елиът — извика тя на своето оркче.

Естествено, отговор не последва.

— Елиът! — изкрещя отново и усети как кръвното ѝ се вдига, а бръчките около устата ѝ се връзват по-дълбоко.

Стъпките на Елиът изтрополиха по стълбата и проехтяха в хола. В следващия миг той се появи запъхтян на вратата в целия си внушителен ръст от метър и двайсет. Хубаво момче беше, но като видя какво е направила майка му с колекцията от боклуци, така я изгледа, че всичката му хубост се изпари.

— Елиът, виждаш как изглежда тази стая, нали?

— Ммда. Само дето нищо няма да мога да си намеря.

— Да няма мръсни чинии, дрехите да са прибрани, леглото оправено, бюрото подредено!

— Добре де, добре.

— Така трябва да изглежда стаята на един възрастен човек.

— Че защо?

— Ами за да нямаме чувството, че живеем в боклукчийница. Разбираш ли?

— Да, ясно.

— Това писмо от баща ти ли е? — Мери посочи към бюрото. Отлично познаваше този почерк от разписките за плащане с кредитна карта. — Какво пише?

— Нищо.

— Разбирам — опита се тя небрежно да смени темата. — Не ти ли се струва, че вече трябва да пребоядисаш тук? Взело е да се замърсява.

— Дадено.

— И в какъв цвят?

— Черен.

— Умничкият ми! Но дали ще е на добро.

— Защо, черното ми харесва. Дори е любимият ми цвят.

— Пак присвиваш очи. Да не би да си свалял очилата?

— Не.

— *Мери!* — извика Господарят на подземиеото отдолу. — *Пуснаха твоята песен.*

— Сигурен ли си? — подаде тя глава през вратата.

— Твоята песен е, мамо — каза Елиът. — Ела.

Тя наистина дочу музиката на любимата, си група да звучи откъм кухнята. И последва Елиът надолу по стълбите.

Момчета, баща ви не е ли споменавал кога се кани да ни посети?

— В Деня на благодарността.

— В Деня на благодарността ли? Той не знае ли, че този ден е мой!

Кога ли е проявявал постоянство, освен като подписваше онези разписки, където бе изхабил безброй химикалки. И за какво — да си купува части за мотоциклета!

Тя си го представи как бръмчи с тоя омразен мотоциклет нанякъде, нахлузил на главата си тежък шлем, в който се отразява луната, и въздъхна. О, боже...

За Деня на благодарността ще взема вечеря от някой ресторант-автомат. Или от китайски ресторант, пълнена пуйка например...

Елиът изчезна някъде, а Харви залая отново, този път към някаква кола.

Извънземното се хвърли уплашено в зеленчуковите лехи и се прилепи плътно към земята, прикривайки изпъкналите си форми под няколко по-големи листа.

Няма нищо страшно, му каза един домат. Това е колата на пицарията.

Но тъй като нямаше представа какво е пицария, то си остана под листата.

Колата спря пред къщата. Входната врата се отвори, на прага се появи един землянин.

Това е Елиът, му каза зеленият фасул. Тука живее.

Извънземното надзърна между листата. Землянинът беше малко по-висок от него. Но краката му, разбира се, бяха неестествено дълги, а коремът му не висеше тъй ниско до земята, както при някои по-висши форми на живот. Е, нямаше тяхната елегантност, но пък не беше и чак толкова страшен.

Момчето тръгна по алеята и се скри от погледа му.

Иди зад къщата, посъветва го доматът, оттам ще го видиш по-добре, като се връща.

— Ами кучето...

То е вързано, обясни доматът, защото изяде галошите на Мери.

Извънземното изскочи от зеленчуковата градина и заобиколи къщата. Но докато колата обръщаше, фаровете ѝ отведнъж осветиха

целия двор и то изпадна в паника, хвърли се към оградата и отново се закатери по нея. Един от дългите му пръсти обаче случайно натисна резето на някаква врата в оградата, която се завъртя, и то отново се озова в двора.

Землянинът беше съвсем близо и гледаше към него.

Съществото бързо прикри светлинката от сърцето си, отскочи от вратата и се шумгна в някакъв навес за инструменти. Притаи се в ъгъла и потъна в гъста защитна мъгла.

Само падна в капана... Ала тук, в навеса, имаше инструменти, лопата, с която можеше да се защитава. Тя доста приличаше на инструментите в кораба — работата на градинарите навсякъде си е една и съща. То хвана дръжката на лопатата с дългите си пръсти и се приготви да посрещне нападателя. Един междугалактически ботаник нямаше да се даде току-така!

Внимавай да не си удариш крака, прошепна му един бръшлян в саксия.

Той се сепна. Някъде от градината до него достигна конвулсивна вълна от болка. Земното дете бе откъснало един плод от малко портокалово дръвче...

Само миг след това портокалът полетя към навеса и го удари в гърдите.

Малкото прастаро същество отстъпи тромаво назад и тупна с тежкото си тумбесто телце на земята. А портокалът се изтърколи наблизко.

Какво унижение! Ботаник от неговия ранг да бъде замерван със зрели плодове.

Ядосан, той сграбчи портокала, протегна дългата си ръка й го захвърли обратно в мрака.

Землянинът извика и изчезна.

— Помощ, мамо! Помощ!

Мери цялата изтръпна. Колко ли щеше да я състари това пък сега...

— Там има нещо...! — изкрещя Елиът, втурвайки се в кухнята, сетне припряно се обърна, затръшна вратата след себе си и я заключи.

Мери почувства как краката й се подкосяват, погледна играта „Подземия и дракони“ и страшно й се дощя да има една преносима дупка, достатъчно широка, та да ги побере всички. Какво трябваше да

направи сега? В съда при развода не бяха споменали за такива ситуации.

— В навеса за инструменти — пелтечеше Елиът. — Хвърли по мене един портокал!

— Ооо! — присмя се Тайлър. — Господарят на подземиеето — звучи страшничко.

Момчетата зарязаха играта и скочиха към вратата, но Мери се изпречи на пътя им.

— Спрете! Вие ще останете тук!

— Защо?

— Защото така казах! — Тя се изправи, отметна смело глава назад и стисна прожектора. Ако беше някой сексманиак, тя също като патица щеше да предложи себе си за примамка.

Надяваше се поне той тип да не е чак толкова противен.

— Не, ти ще останеш тук, мамо — каза Майкъл, по-големият й син. — Ние ще проверим.

— Моля, не се отнасяйте толкова снизходително към мен, млади господине. — Но докато го изрече, друг дракон от подземната свита, малкият Грег, грабна един голям касапски нож.

— Веднага го остави — нареди Мери и ги смрази с поглед на Абсолютен властелин. Те обаче я избутаха, отвориха вратата и хукнаха навън.

Тя ги последва, подтичвайки подир Елиът.

— Какво точно видя?

— Там беше — той посочи към навеса за инструменти.

Мери насочи фенерчето си вътре, освети глинени съдове, торби с тор, мотики, лопати.

— Там няма нищо.

Гласът на Майкъл се чу откъм моравата:

— Пътната врата е отворена.

— Гледайте, гледайте тия следи! — извика Господарят на подземиеето, хукнал към вратата.

Пришълецът не разбираше нищо от техния рязък, объркан език, но ясно виждаше силуетите им от своето скривалище на пясъчния склон. Бяха пет деца и...

Кое беше това екзотично същество с тях?

Светлинката от сърцето му грейна отново и той бързо я покри.

Ловко се спусна по-ниско, за да види по-отблизо това стройно, грациозно създание, което придружаваше децата.

Тя нямаше нос като сплескано брюкселско зеле, нито тяло, подобно на торба с картофи, и все пак...

Той допълзя още по-близо...

— Хайде, забавлението свърши. Всички обратно вкъщи! Грег, дай ми тоя нож!

Звънките, отривисти срички на нейния език му бяха непонятни, но той усети, че тя е майка на тази свита.

А къде беше бащата, най-високият и най-силният?

Тя го изгони преди няколко години, съобщи му зеленият фасул.

— А, ето я и пицата — Грег се наведе и я вдигна от земята. — О, Елиът е стъпил отгоре й.

— Пица ли? Момчета, кой ви е разрешил да поръчвате пица?

Мери мина под лампата на входната врата и извънземното я разгледа от скривалището си, изоставило временно мисълта за бягство.

„Глупава светлина“, обърна се то към необикновения орган, който пак заблещука. „Тук те бива само... само за мигач на колата на пицарията.“

Мери ги прибра обратно вкъщи, доволна, че най-лошото се е разминало. Елиът пак си е фантазирал, това е всичко, само дето по челото на майка му се появиха още няколко бръчици на безпокойство. Явно нямаше смисъл да разтрошава малки дози валиум всяка вечер в яденето му. Момчето просто трябваше да премине този етап.

— Навън имаше нещо, мамо, кълна се!

— Някой обожател, а, Елиът? — подметна Тайлър.

— Няма такива, драги — отрязва го Мери. Те обаче знаеха твърде много, защото я проследяваха при всяко излизане. Би могла само да се надява да не й се месят много-много, но си знаеше, че надеждата й ще е напразна. — А сега, време е всеки да си върви вкъщи!

— Ама още не сме изяли лицата!

— Как ще я ядете, когато Елиът е стъпил отгоре й! — възпротиви се Мери с отчаяния копнеж спокойствието в къщата й да се възстанови час по-скоро. Те, разбира се, не й обърнаха внимание и се нахвърлиха върху стъпканата пица, а тя се помъкна обратно към стълбата за втория

етаж с чувството, че и нея са я стъпкали. Искаше ѝ се да си легне, да си сложи билковите тампони на клепачите и да почне да брой игуани...

От горния край на стълбата тя се обърна и извика:

— Щом приключите с пицата, марш вкъщи, ясно ли е?

От Подземието се чу приглушен ропот.

Колко хубаво трябва да е било, когато децата от деветгодишни са тръгвали да работят във въглищните мини. Ала тия времена за жалост бяха отминали завинаги.

Залитайки, Мери влезе в стаята си и се строполи на леглото.

Типична вечер от веселия живот на една разведена жена...

Студени тръпки, стрес и... странстващи чудовища.

Тя си сложи тампоните за клепачи и обърна лице към тавана.

Стори ѝ се, че нещо я наблюдава.

Сигурно беше от превъзбуденото ѝ въображение.

Ако това проклето куче не спре да лае, ще го оставя до магистралата с бележка в устата.

Тя си пое дълбоко дъх и взе отново да брой своите гущери, а всеки от тях най-приятелски пълзеше към нея.

Играта „Подземия и дракони“ беше преместена крадешком в детската стая и всички, освен Елиът отново се заловиха за нея. Обиден, той се прибра в стаята си. Скоро потъна в сън, смущаван от странни видения — огромни ъгловати форми се разтваряха спираловидно пред него и образуваха тунели, водещи към...

... космоса. Той тичаше през тях, спиралата нямаше край, а пред него се разкриваха все нови и нови отвори.

Ала не само Елиът беше в особено, напрегнато състояние. Кучето Харви прегриза каишката си и заряза поста на задната врата. То изтича горе, промъкна се в стаята на Елиът и го заразглежда, както спеше, после огледа и обувките му, но знаеше, че ако ги изяде, щеше само да си докара белята. Да, но беше нервно и напрегнато, имаше нужда от някакво развлечение. Вечерният лай към луната не му достави особено удоволствие. Нещо необикновено се вмъкна в двора тази вечер и козината на Харви настръхна, на няколко пъти той неволно проскимтя, но после набра кураж и заджавка така, както

впрочем се очакваше от него. Какво беше това нещо? Кучето не знаеше.

То се зае без особено желание да се измие около опашката, мекият му език влажно заблиза, зъбите му хванаха няколко бълхи. Изведнъж чу отново странния шум.

Елиът също го бе чул и мигом се надигна в леглото си.

Харви изръмжа, козината му се изправи, очите му уплашено засвяткаха. Искаше му се да ухапе някого, но само скочи с готовност подир Елиът, последва го дебнешком във от стаята, сетне надолу по стълбата и по коридора към задния двор.

Старото същество от космоса поспа малко на пясъчния склон, после стана и тръгна обратно към къщата.

Всички прозорци бяха тъмни. То намери резето на пътната врата, натисна го с пръста на крака си, точно както трябваше, и влезе в двора досущ като истински землянин. Като видя обаче валчестия си силует на осветената от луната морава, си каза, че съвсем не е един от тях. Неизвестно защо коремите на земните хора не бяха придобили тази приятно закръглена крушовидна форма, която имаше неговото коремче — стабилно и в пряк контакт с терена. Тия земляни приличаха на нещастни бобови филизи, увили се около решетка от кости и мускули до най-горната точка, където телата им отведнъж свършваха като отрязани.

Колко по-удобно беше неговото тяло — улегнало и надеждно.

Размишлявайки така, той пресече с патешката си походка двора, за да се срещне още веднъж със зеленчуците и да се посъветва с тях. Грамадният му крак настъпи случайно металното острие на някакъв градински инструмент, заровен в земята, и дървената му дръжка светкавично се насочи към него.

Удари го силно по главата и той падна назад с неземеен, междугалактически вик, сетне бързо се шмугна в малкия царевичен парцел наблизко. Миг по-късно задната врата се отвори и оттам изскочи един землянин с настръхналото си куче.

С включено фенерче в ръка Елиът изтича насред двора и се насочи към навеса за инструменти.

Студеният лъч освети всичко отново, а Харви се хвърли към торбата с торф и яростно я ухапа; това го поуспокои, но пък устата му

се напълни с мъх. Той заподскача наоколо, скимтейки глухо, и се нахвърли на сенките:

Извънземното се бе свило в царевицата, сграбчило една краставица, готово за бой. Зъбите му уплашено тракаха, цялото трепереше.

Изведнъж царевичните стъбла пред него се разтвориха, иззад тях надникна момчето, изпищя и се хвърли на земята.

Космическото същество отстъпи назад и размахвайки широките си нозе, забърза към вратата в оградата.

— Не си отивай!

В гласа на момчето се прокрадна нотка нежност, каквато притежават младите растения, и древният ботаник се обърна, за да го погледне.

Очите им се срещнаха.

Кучето бягаше в кръг и лаеше, а от устата му хвърчеше мъх. Странна диета, помисли си специалистът от космоса, но не си направи труда да проучи по-подробно въпроса. Зъбите на Харви проблеснаха на лунната светлина, но момчето бързо му надяна нашийник и извика отново към пришълеца:

— Не си отивай!

Ала древното същество вече се отдалечаваше, то излезе от пътната врата и изчезна в нощта...

Мери се събуди изпод билковите си тампони и й се стори, че къщата се е наклонила на една страна. Тя стана, сложи си халата и пристъпи в тъмния салон.

От детската стая се чуваха гласове. Тя често се питаше какъв ли е залогът в играта на тези деца — като че без плакатите с полуголи космически принцеси удоволствието им нямаше да бъде пълно.

Малки сте ми още, въздъхна тя. Но когато приближи детската стая, чу ясно гласовете на Тайлър, на Стив и на Грег — „тъмничарите“, на които изрично бе казала да си тръгват. Те, разбира се, бяха пропуснали думите й покрай ушите си. И бяха решили да прекарат нощта тук, а на сутринта да се появят с подути очи пред собствените си майки, сякаш преспали в някой бордей.

Не, не мога да понасям повече това!

Тя пристегна халата си и се приготви за атака, но от полуотворената врата зърна мигаща червена светлина — момчетата рисуваха на компютъра, звучеше тиха музика.

Доста спокойна картина, трябваше да признае тя. Интересно какво творяха?

— Вижте, вижте, не ви ли прилича на маце, ето я и цицката...

Тя се облегна уморено на стената. Не, не можеше да се оправи с тях... Ако сега се втурнеше вътре яростна и запечаташе в съзнанието им образа си на „зряла жена в домашен халат, надаваща истерични крясъци в нощта“, нямаше ли да повлияе пагубно върху сексуалното им развитие? И да им създаде комплекси?

Едно беше сигурно — че непременно ще я заболи глава.

И като ранено животно тя се повлече обратно към сенките на къщата. Тъкмо в този момент Елиът шумно превзе стъпалата на вътрешната стълба и се втурна в детската стая.

— Ей, момчета!

— Гледайте, станаха две мацки...

— В задния двор видях чудовище!

— Чудовище ли? Я виж, ето ти един истински марсианец на екрана!

— Приличаше на таласъм! Високо към един метър, с дълги ръце! Беше в царевицата...

— Затвори вратата да не събудиш мама.

Вратата се затвори. Мери бавно се отправи към стаята си. Тя грешеше, не къщата се бе килнала на една страна, ами Елиът нещо се бе чалнал. И то доста...

Или може би някой боязлив сексманиак наистина бе избрал *нейната* градина, за да задоволява перверзните си наклонности?

Но защо, питаше се тя?

Защо все на мен?

3.

— Тук беше, ето тук...

Извънземното се вслушваше в гласовете на хората, които се бяха върнали на мястото на приземяване и трескаво го обхождаха. Скрито зад дърветата, то долавяше смисъла на думите — тук е имало великолепен летателен апарат, който им се е изплъзнал. Един фантастичен кораб, на какъвто Земята можела само да се чуди, се е спуснал и тайнствено се е издигнал отново.

— ... измъкна се под носа ми.

Водачът им с подрънкващия наниз от зъби на пояса се въртеше ядосано, а подчинените му глупаво кимаха. После водачът им влезе във возилото си и потегли, а те го последваха. Вече беше светло и сечището пак опустя.

Извънземното се вгледа тъжно в следите, оставени, от кораба.

... измъкна се под носа ми.

То безсилно повдигна ръка. Беше изтощено, гладът започваше да го мъчи. На Земята нямаше от онези висококалорични таблетки чудодейна концентрирана храна, с която се подкрепяха на кораба. Опитва се да сдъвче някакви горски плодове, но те никак не му се понравиха и то изплю твърдите малки семенца. През милионите години, в които бе събирало диви растения, никога не си бе дало труда да научи кои са ядливи и кои не, а сега беше вече твърде късно да поправя грешката си.

Ех, да имаше поне една малка таблетка, заредена с енергия...

То се помъкна обратно в хрусталака, омаломощено и отчаяно, а от едно пълзящо растение, което се бе осмелило да опита, го сърбеше цялото тяло. Явно идеше краят му.

Елиът бързаше с велосипеда си към хълмовете. Не знаеше защо. Сякаш фарът на колелото беше магнит, притеглен от желязо, заровено някъде в тия възвишения. Да, велосипедът сам го водеше, а той просто му се подчиняваше.

Такива като Елиът обикновено ги наричат тарикати на дребно. От време на време той свиваше по нещо от кварталното магазинче на Парчизи. Имаше писклив пронизителен глас и ту го отприщваше като дух от бутилка, ту го снишаваше. И все му се случваше да изтърси нещо не на място в клас или вкъщи на вечеря.

Паднеше ли му да изклинчи, винаги изклинчваше, разчиташе, че Мери или брат му Майкъл ще свършат работата вместо него. Имаше обаче неща, от които не можеше да избяга, и техният списък беше доста дълъг, тук влизаха и ужасните очила с дебели стъкла, които го караха да се чувства като жаба в буркан. С две думи — един тарикат на дребно с прогресираща невроза. Неговата пътечка в живота не водеше доникъде, предопределението му бе да израсне посредствен, свидлив и меланхоличен — от онзи тип хора, които обикновено се хвърлят под влака. Някой детски психолог би ви казал, че нещо подобно очаква и Елиът, ако този ден житейският му път не бе направил остър завой към хълмовете.

Велосипедът му го отведе до черния път горе на хълма. Той слезе от него и взе да го тика през изпомачкания листак. Колелото му беше очукано и ръждясало, толкова често го бе захвърлял под дъжда, но днес, днес то му се струваше леко като перце. И сякаш блестеше като ново изпод ръждата.

То го поведе по една лъкатушеца пътека през гората. Елиът стигна до сечището и веднага разбра, че на това място се е случило нещо поразително... Всичко наоколо сякаш все още носеше спомена за огромния кораб. Момчето хвърли бегъл поглед през очилата си към изпомачканата трева и почти отгатна каква форма е имал корабът.

Сърцето му биеше лудо и ако в него имаше светлинка, тя сигурно щеше да запламти. Челото му също гореше, поемайки сякаш разсеяното лъчение колосалната енергия на кораба, което още се носеше над сечището.

Скрито в близките храсти, древното космическо същество не се показваше, защото онова противно куче на момчето можеше да души някъде наоколо с надеждата да ухапе един изтъкнат междугалактически учен за глезена.

Но като че ли... младежът бе сам. Все пак най-добре си беше да остане незабелязано. Скоро в тия шубраци щеше да издъхне едно извънземно и нямаше смисъл да привлича ничие внимание.

Момчето обаче предприе ред любопитни действия. То извади от джоба си някаква торбичка, от която взе малък предмет. Наведе се и го сложи на земята, направи няколко крачки и сложи друг, после трети, и още, й още, така, докато се скри от погледа по виещата се пътека.

Древният пътешественик изпълзя бавно от прикритието си. Любопитството беше най-лошата черта в характера му, но вече беше твърде стар, за да се променя. Пълзейки, той навлезе в сечището да види какво е оставило момчето.

Оказа се малко топче, което удивително напомняше хранителните таблетки на кораба. Извънземното го повъртя в дланта си и съзря някакъв неразбираем код, изписан върху него.

„М и М“.

После смело го сложи в устата си и го остави да се разтвори.

О, вкусно...

Дори превъзходно! Всъщност то никога не бе опитвало нещо подобно в тази галактика.

Странното същество забърза по следата, като поглъщаше едно подир друго топченцата, оставени от момчето, и постепенно силата му почна да се възвръща, а в сърцето му се зароди надежда. Следата го заведе отново до къщата на непознатия малък землянин...

Мери сервираше вечерята. Беше приготвила едно от подобрите си блюда: консервирани макарони със сирене, поръсени с твърдо сварени пшенични зародиши и гарнирани с малко кашу, за да се подсили изтънченият вкус.

Хайде, Елиът, изяж си вечерята.

Той както винаги се бе надвесил над чинията си, сякаш се готвеше да се гмурка с шнорхел.

Това дете страда от депресия, каза си Мери и неволно си представи други, вече отминали вечери, когато Елиът беше още много малък, а тя и съпругът й се замерваха с ножовете за хранене. Веднъж едно цяло пиле се удари в стената, а картофеното пюре се пръсна, в тавана, образувайки нещо като сталактити, от които закапа сос по невръстната главица на Елиът. Всичко това едва ли му се бе отразило добре. Тя се опита да побъбри с децата, за да разведри вечерята.

— Как мислите да се маскирате за празника на Все светии?

Ужасната вечер бързо приближаваше — неколкостотин деца щяха да се изсипят в къщата й, да я вбесят с фалшивото си пеене, а после да

я гледат в ръцете.

— Елиът ще се направи на таласъм — каза Майкъл.

— Я млъквай — изръмжа Елиът.

— Млади човече — Мери почука с вилицата си по чашата на Елиът, — по-добре си изяж макароните.

— Никой не ми вярва — оплака се Елиът и погледна още по-унило пъстрото ястие в чинията си. Мери го погали по ръката.

— Не че не ти вярваме, миличък...

— Истинско беше, кълна се! — Елиът вдигна поглед към майка си; уголемени под дебелиите стъкла на очилата, очите му горяха умоляващо.

Мери се обърна към Гърти, най-малката в семейството, само на пет години, а вече с претенции за своя собствена къща.

— Гърти, скъпа, а ти какво ще бъдеш на празника?

— Бо Дерек.

Като си представи невръстната си дъщеря да минава полугола и пийнала по улицата, на Мери свят ѝ се зави! Тя зарови вилица в макароните си и се опита да потърси друга тема за разговор. Майкъл обаче отново подкачи Елиът.

— Може да е било игуана — подхвана той покровителствено като по-голям брат.

— Аз ги излових — обади се Мери безучастно, дъвчейки кашу.

— Не беше игуана — заяви Елиът.

— Ами тогава — продължи Майкъл — чувал ли си, че по каналите се срещали алигатори?

Алигатори ли, помисли си Мери. Мога да почна да броя и алигатори вечер за разнообразие.

Тя притвори очи и пред нея в миг се появи един грамаден зелен екземпляр със святкащи зъби.

Обърна се към Елиът.

— Това, което Майкъл иска да ти каже, скъпи Елиът, е, че просто ти се е привидяло... Случва се. На всички нас постоянно ни се привиждат какви ли не неща... — Аз например често си представям как оглеждам щанд за разпродажба и изведнъж съзирам парфюм на „Диор“ само за два долара, погрешно поставен там. А след това влизам сред зашеметяващ аромат в един ресторант, например „Макдоналдс“.

— Не може да ми се е привидяло! — настояваше Елиът.

— Или пък — не спираше Майкъл — е бил някой перверзен тип.
Мери се намеси:

— Моля те, Майкъл, не втълпявай на Гърти такива работи!

— Какво е перверзен тип, мамо?

— Ами, просто чичко в дъждобран, миличка.

— Или пък някое дете олигофренче — добави Майкъл.

— Майкъл! — Тя му хвърли онзи поглед, който означаваше „Млъкни“. Защо децата толкова много обичат смахнатите неща? Защо всеки разговор на вечеря беше такъв? Къде оставаха изящните и изискани закачки, подобаващи при, второто, в случая — филе от замразена риба.

— Да не би пък — не мирясваше Майкъл, пренебрегнал напълно нареждането ѝ да млъкне, както впрочем и всичките ѝ други нареждания — да е бил някой елф или горско дяволче?

Елиът захвърли вилицата си:

— Да го духаш, мухльо!

Да го духаш! Мери се облегна на стола си, ококорила очи.

Отде се взе тоя израз в тесния ѝ семеен кръг? Тя си представи въпросното действие в подробности и трябваше да признае, че то породил неясен копнеж в самотната ѝ душа, но все пак...

— Елиът, забранявам ти да използваш този израз на масата! И въобще, където ѝ да е в тази къща!

Елиът отново заби нос в чинията.

— Татко щеше да ми повярва.

— Тогава защо не му се обадиш да му разкажеш?

... Ако телефонът му не е изключен, помисли си Мери, в което се съмнявам.

— Защото не мога. Той е в Мексико със Сали.

При споменаването на бившата ѝ приятелка, а сега омразна съперница, Мери успя да запази самообладание, само дето ръката ѝ безсилно увисна над рибното филе. Колко жестоки могат да бъдат децата, мина ѝ през ума! Особено Елиът.

— Ако пак го видиш... онова нещо, не се приближавай до него. Извикай ме ѝ ще намерим някой да го махне.

— Някой като събирача на улични кучета ли? — попита Гърти.

— Точно като него.

От задния двор се чу доволното ръмжене на Харви, който с наслада ръфаше поредното килимче.

— Да, но те ще му направят лоботомия — възпротиви се Елиът — или някакъв друг експеримент.

— Е и какво — заключи Мери, — да се научи друг път да не пипа чуждите краставици.

Докато градът спеше, странното същество се измъкваше от гората. Никога не бе чувало за лоботомия, но имаше сериозни основания да се страхува, че ще бъде препарирано.

Прастарите му нозе го носеха тихо към къщата на малкия землянин. То се спусна по склона, а подире му останаха следи като от две птичечовки, влачили огромен пъпеш. Къщата на момчето беше тъмна, само едно малко прозорче светеше.

Извънземното се надвеси през оградата, изпъкналите му очи огледаха зорко всичко — наляво, надясно, напред. Кучето не се виждаше никъде.

Хайде сега пак да вдигна пръст на резето, както вече си знам... и да се завъртя на вратата...

Тия страхотни „М и М“ му възвърнаха жизнеността. Чудодейна храна! Корабът щеше да долети отново след хиляда години. Ако тия „М и М“ не свършеха, то може би щеше да оцелее.

Какво си въобразяваш, стари глупако... Ти никога няма да се върнеш... горе.

Той погледна небето, но бързо наведе глава, защото тъгата, изписана там, го смаза. Дори да го засипеха с топчета „М и М“, това пак нямаше да му помогне да оцелее, защото липсваше обичта на събратята му.

Защо го бяха изоставили?

Не можеха ли да изчакат още миг?

То затвори с крак пътната врата след себе си, както бе виждало да прави момчето. Трябваше, да усвои земните привички, ако искаше да живее тук.

Мина крадешком през задния двор. За своя голяма изненада намери момчето да спи в спален чувал навън до зеленчуковата градина. То дишаше леко и понеже нощта бе студена. Дъхът излизаше от устните му като бледа мъглица.

Извънземното потрепери, а от пръстите на краката му заструи познатата защитна мъгла. Беше мъгла на безпокойството, на объркването и страха.

Внезапно очите на момчето се отвориха.

То впери поглед в двете огромни, изпъкнали очи над него, подобно тъмносини океански медузи, изпъстрени с тънки жилчици живот — очи, попили древно и непостижимо знание, очи, които сякаш проникваха като рентген в цялото му същество.

Извънземното също се вираше в лицето на момчето, изплашено от изпъкналия нос и големите, щръкнали уши, но най-вече от миниатюрните му очички, кръгли и черни като маслинки.

Тези малки хлътнали очички изведнъж премигнаха и ужасът, изписан в тях, трогна сърцето на древно същество. То протегна един от дългите си пръсти към малкия землянин.

Елиът изпищя, сви се и придърпа спалния чувал над главата си, а извънземното отскочи назад, преплитайки непохватно нозе, и издаде ултразвуков писък, който накара един прилеп да се извие над него в тъмнината. Щом усети неземното чудовище обаче, хвърчащият гризач запърха с криле и изчезна в нощта, тракайки със зъби.

Чуваше се как зъбите на Елиът също чаткат като стъклени топчета в торбичка. Коленете му трепереха, а косата на тила му се бе изправила.

Къде беше Харви, защитникът, пазителят на дома?

На задния вход, разбира се, ала и неговите крака се бяха подкосили от страх, козината му бе настръхнала, зъбите му тракаха. Ужасеното животно се наежи, хвърли се към вратата, сетне отскочи назад и в паника подгони опашката си: миризмата, която стигна до ноздрите му, не приличаше на никоя позната земна миризма, а и никое нормално куче не би тръгнало подир следа, идеща от далечния космос. То се сви още повече, само върхът на муцуната му се подаваше от една пролука във вратата — странната миризма се носеше на талази и все повече дразнеше обонянието му, то се отдръпна зашеметено и загриза края на някаква метла.

Космическото същество предпазливо пристъпи до Елиът, ала очите на момчето се разшириха в ужас и то отново се отдръпна. Не беше смелчага, имаше да изпълнява толкова поръчки, да пише

домашни, да подрежда къщата, да свърши хиляди неща, но такова нещо...

Чудовищните очи пак го пронизаха като рентген, той усещаше как проникват дълбоко в тялото му, излъчват особена енергия, питат, пресмятат, анализират. Устните на уродливото същество се бяха изкривили в страхотна гримаса, а малките му остри зъбки поскръцваха. Какво искаше то? Елиът чувстваше, че се опитва да му каже нещо.

Древният пътешественик протегна ръка и я разтвори. В грамадната му люспеста длан се топеше последното бонбонче „М и М“.

Елиът сведе поглед към бонбончето, после вдигна очи към чудовището. То посочи с дълъг пръст дланта си, после — устата.

— А, така ли! — тихо възкликна Елиът, извади пакетчето с бонбони от якето си и бавно тръгна назад, като нареждаше през двора пътечка от бонбони. Коленете му още трепереха, а зъбите му не преставаха да тракат, проваляйки скъпоструващия труд на зъболекаря.

Старият космически пришълец го следваше неотстъпно, вземаше всяко поредно бонбонче и лакомо го поглъщаше. О, това беше храна на кралете, на боговете, на победителите! Ако му бе съдено да издържи самотното си изпитание на тази планета, то щеше да занесе проба от тази храна на капитана си, защото с нейна помощ необятните пространства можеха да бъдат пресичани с лекота.

От ъгълчетата на устата му се стичаше шоколад. Пръстите му също бяха целите в шоколад. Извънземното го облиза с върховна наслада. Силата му се възвръщаше. То чувстваше как чудодейното вещество преминава в кръвта му и насища мозъка му с тайнствените си съставки, раждайки прекрасни пориви на радост и светлина. То проумя смисъла на земния живот — десет милиона години еволюция, за да се сътвори чудото „М и М“!

Какво повече можеше да иска човек от една планета?

Събирайки жадно малките дражета, то бързо прекоси моравата и докато усети, се намери в къщата на земляните.

Очите му ужасено се завъртяха. Непознатият свят го обграждаше от всички страни — всяко кътче от него, всеки предмет, всяка сянка бяха съкрушителен шок за сетивата му! Но то трябваше да го понесе, за да получи повече от фантастичните „М и М“.

По пътеката от бонбони то изкачи една вътрешна стълба, после пресече голям салон и влезе в стаята на момчето.

Там за награда Елиът му подаде цяла шепа „М и М“. То ги изгълта на един дъх. Може би постъпи доста необмислено, но кой знае какво щеше да му донесе утрешният ден.

От гласовата кухня на момчето се чуха звуци:

— Аз съм Елиът.

О, каква бъркотия от неразбираеми думи! Но щом някой е разделил с теб своите „М и М“, можеш да му имаш доверие... Изтощено, извънземното се отпусна на пода. Докато заспиваше, усети как го, обгръща меко одеяло.

Дълго време Елиът лежа буден, не смееше да заспи. Чудовището лежеше на пода до леглото му, а под одеялото се очертаваха гротескните му форми. Откъде бе дошло? Той знаеше само, че не е от този свят.

Мъчеше се да разбули тая загадка, но то беше като да се опитваш да хванеш в шепите си мъгла.

Вълни от особена енергия изпълниха стаята — видими като нажежения въздух в пустинята, те се издигаха нагоре, блещукайки. В техния танц Елиът усещаше някакъв неземен разум, който бе нащрек, дори когато съществото спеше, някакво непонятно сетиво изучаваше стаята, прозорците, вираше се в нощта навън.

Елиът долови едва чуто скимтене в салона и се досети, че Харви пак е напуснал поста си на задния вход и се е свил пред вратата му. Чу го как гложга рамката на вратата и как опашката му тупа по пода.

Какво има вътре, питаше се озадаченото животно и нервно гризеше дървото. Блещукащите вълни, които виждаше Елиът, достигаха и до него и тревожеха обърканите му кучешки мисли. То проскимтяваше и тупаше с лапи по вратата, после се отдръпваше, защото всъщност не му се искаше да влиза вътре, не му се искаше да се доближава до тази пулсираща вълна, трептяща като мозък в стар кокал — едър и отбран, но коварен, с тътнеща сърцевина...

Елиът се обърна на другата страна и пхна едната си ръка под възглавницата. Колкото и да му се искаше да не заспива, да бди, сънят надделяваше. Клепачите му все повече натезаваха и той се плъзгаше,

плъзгаше към началната база в бейзболното поле все по-нататък и по-нататък.

„Приземи“ се в магазинчето на Парчизи, където послъгваше от време на време, и за своя изненада видя, че краката му са потънали в кал. Тогава забеляза пътека от малки бонбончета „М и М“ — всяко блестеше като златно, това беше пътеката, която прокара за новия си приятел, чудовището, тя се превърна в красив път през света и той пое по него...

4.

Като се събуди на следващата сутрин, извънземното не можеше да се сети на коя планета се намира.

— Ела тук, трябва да се скриеш.

Някой го побутна към някакъв килер и го затвори вътре зад вратата с отвор-прозорче за вентилация.

Само след минути се събуди и цялата къща. Съществува чу гласа на едно по-голямо момче, а после на майката. Тя влезе и заговори, а то се сви още по-плътно в килера.

— Време е за училище, Елиът.

— Не ми е добре, мамо...

Извънземното надзърна през решетките на прозорчето. Момчето се бе върнало в леглото и оттам умоляваше стройното грациозно създание да го остави вкъщи. Майката пъхна някаква тръбичка в устата му и излезе от стаята. Момчето бързо я извади, повдигна я към лампата над леглото и нагря течността вътре, а малко преди майка му да се върне, отново я пъхна в устата си.

Древният учен кимна — стар номер, известен в цялата галактика.

— Имаш температура.

— И на мен така ми се струва.

Цяла нощ си чакал навън да се появи пак онова нещо, нали?

Момчето кимна.

Жената тръгна към килера. Извънземното се сгуши в ъгъла, но тя само се пресегна за някакъв юрган, подреден на един рафт над главата му. Сетне зави момчето с него и каза:

— Да се надяваме, че няма да умреш, докато се върна от работа.

Мери знаеше, че пак я будалка, но напоследък наистина бе прекарал няколко напрегнати нощи... Дано тия проклети лекарства не го правеха неадекватен! Очите му бяха малко странни, но и погледът на баща му често биваше отнесен, пълен с какви ли не илюзии. Може да бе наследствено.

— Е добре, можеш да си останеш вкъщи. Но никаква телевизия, разбра ли? Иначе някой ден ще се разпаднеш пред тая глупава кутия.

Тя се обърна и излезе, после се спря и огледа рамката на вратата.

— Това проклето куче пак ли е гризало тук? Ще трябва да го заведе да му облекат зъбите с гума.

Сетне продължи към салона, но след няколко крачки залитна, като че ли я заля вълна. Бързо изправи гръб и опипа челото си — по него пробягаха леки вълни, сякаш го докоснаха нежни пръсти на фея. След миг това усещане премина.

Тя отвори вратата към стаята на Гърти:

— Излюпвай се, миличка.

Детето седна в леглото, премигвайки сънливо, после спусна крачета и весело изтърси:

— Мамо, сънувах перверзния тип!

— Наистина ли?

— Имаше дълга смешна шия и огромни, изпъкнали очи...

— Носеше ли дъждобран?

— Не, не носеше нищо.

Изглежда, че наистина е било перверзен тип, помнели си Мери, но нямаше време за повече коментари.

— Време е за закуска, Гърти. Слез и помогни на Майкъл.

Тя продължи нататък и влезе в банята. Миеше се с някакъв невероятно скъп сапун, който се топеше по-бързо и от лед. Само преди два дни беше нов, а сега от него бе останала една тънка люспица, прозрачна и сребриста. Но една приятелка ѝ бе казала, че предпазвал от бръчки, петна по кожата, пъпки и брадавици.

Тя се насапуниса и люспицата се стопи съвсем, на ти сега — още шест долара изтекоха в канала.

Изсуши лицето си... във все още замъгленото ѝ съзнание се избистри някакъв сън от тази нощ — сън за един мъж, много нисък мъж с издуто шкембенце и смешна патешка походка.

Трябва да е бил перверзният тип.

Слезе долу за закуска, обичайният буламач, а после забърза навън — към алеята, където Майкъл правеше всекидневната си тренировка по шофиране, изкарваше колата ѝ на заден ход към улицата.

— Готово, мамо — каза ѝ той и излезе от колата.

— Благодаря ти, скъпи — отговори му тя, настанявайки се зад волана. Хвана го здраво с обичайната си мрачна решителност, натисна съединителя, даде газ и изфуча по улицата, а Майкъл ѝ махна за довиждане.

Щом чу, че колата потегли, Елиът скочи от леглото и отвори вратичката на килера. Извънземното уплашено се сви.

— Хей, излизай оттам — подкани го момчето и протегна ръка.

Древното същество неохотно се заклатушка, измъкна се от килера и се огледа. Заобиколяха го най-разнообразни предмети, всичките чудновати, повечето направени от пластмаса. Единственото познато нещо беше едно писалище, но то изглеждаше твърде високо за толкова късокрако създание като него.

Дали му мина през ум, че там може да напише писмо и да го изпрати на Луната?

— Как да те наричам? — попита Елиът и се взря в огромните светещи очи на чудовището. Малки фонтани енергия непрестанно избликваха и се стапяха в тях. Съществото напрягаше сетивата си да се ориентира наоколо и Елиът отстъпи, за да му направи място.

— Ти си извънземно, нали?

Извънземното премигна и Елиът почувства, че огромните сфери му отговарят по някакъв начин, но от това съобщение главата му само забръмча, като че вътре бе влязла муха.

Момчето отвори вратата на спалнята. Чудовището мигом отскочи назад, защото от другата страна се появи онова гадно земно зверче с влажна муцуна и очи, пълни с глупаво любопитство, което не преставаше да издава най-недружелюбни звуци към извънземния гост.

— Харви! Стой мирно! Не лай, не хапи! О, доброто ми куче. Умният ми Харви...

— Рррргг... ррррггг...

Речта на кучето беше на много по-ниско стъпало в комуникационната верига от тази на момчето и звуковете ѝ наподобяваха вой на космически кръстосвач, включен на заден ход.

— Видя ли, Харви? Той е кротък. Няма да те закачи. Видя ли?

Тънка ивица мъгла заизвира от пръстите на единия крак на пришълеца. Харви пъкна нос в мъглата и тозчас видя неща, които поразиха кучешкия му ум: огромен бял кокал от светлина се стрелна в

мрака — той летеше, летеше с праисторически вой, който заглъхваше в ехтящите дълбини на космоса...

Кучето се сви уплашено, главата му се замая. Боязлив стон се изтръгна от гърлото му. То се отдръпна, навело муцуна.

А чудовището пристъпи напред.

— Ти говориш ли? — Елиът имитира с пръстите на ръката си патешка човка.

Древното същество отново премигна, после на свой ред раздвижи пръсти и започна да чертае сложните структури на галактическия разум, космическите супер-кодове на оцеляването, творени вече десет милиона години.

Елиът запремигва глупаво, докато пръстите стремително описваха леки кръгове, спирали и ъгли на непонятни физически закони.

Като видя, че усилията му отиват напразно, гостът отпусна ръце отчаян, но си спомни, че пред него стоеше само едно десетгодишно дете.

Ами сега какво да правя? Престарялото чудовище започна да анализира ситуацията. Неговият ум бе изпреварил толкова много човешките възможности за възприятие, че то просто не знаеше откъде да започне.

Май навлязох в големи подробности... Чакай да помисля, чакай да помисля...

Опита се да се настрои на първичните вълни на земното мислене, но така и не успя, само нервно завъртя палци. Как можеха да се изразят по този начин онези велики уравнения, онези върховни прозрения, родени от блуждаещите супер сегменти на времето?... Можеше само да си поиска още едно „М и М“.

Елиът отиде до радиото и го включи.

— Харесва ли ти тази мелодия? Обичаш ли рокендрол?

От радиото се изляха звуци, каквито космическият пътешественик никога не бе чувал, но в съзнанието му по телепатия се яви представата за камъни, търкалящи се по склон. Той закри с длан своите чувствителни ухоподобни шушулчици и приклекна.

Елиът се огледа, напрягайки се да се сети за други важни неща, който един извънземен пришълец трябва да знае. Бръкна в касичката си и извади монета от 25 цента:

— Това са нашите пари.

Пришълецът се взираше в момчето и се опитваше да проумее какво му говори, но защо земният език беше такава мъгла от монотонни звуци?

— Ето, виждаш ли, това са 25 цента.

Предметът в ръката на Елиът беше малък, плосък и кръгъл, с бляскаво покритие и по-различен на цвят от вкусните „М и М“, но кой знае дали не беше някоя още по-силна живителна храна?

Той го ухапа...

Боклук!

— Ей, какво правиш? Това не се яде — викна Елиът. — Пак ли си гладен? И аз съм гладен. Хайде да слезем долу и да си вземем нещо за хапване. Харви! Марш отгук! — смъмри го Елиът.

Харви изскимтя и се отдръпна, а сетне ги последва надолу по стълбата към кухнята. Там клекна до паничката си, за да покаже на Елиът, че иска от любимата си храна „Арпо“ за успокоение на нервите; и то цяла кутия, която щеше да излапа наведнъж. Но Елиът не обърна внимание на молбата му и Харви се залови да гризе ръба на паничката.

Елиът пък се зае да отваря разни чекмеджета и да вади оттам продуктите за любимата си закуска.

— Вафли! — обяви той и се захвана да бърка някакво рядко тесто. — Това е моят специалитет! Ял ли си?

Старият ботаник наблюдаваше чудноватите продукти, които момчето вадеше и които нямаха нищо общо с неговия свят. Той въртеше огромните си очи и попиваше всяка подробност от неразбираемите действия на Елиът, пропуснат бе само моментът, когато едно лепкаво пипало се проточи от масата към пода.

Като голям влажен парцал Харви тутакси се появи и изблиза потеклото тесто. През това време Елиът успя как да е да излее останалото във формичката за вафли.

— Ето, виждаш ли? Вече се пече.

Извънземното размърда нос и се приближи до формичката за вафли. Миришеше вкусно, като голямо „М и М“.

Елиът извади готовата вафла и заотваря други шкафове и чекмеджета.

— Сироп, масло, конфитюр, а какво ще кажеш, ако го полеем и с малко разбита сметана?

Чудовището подскочи, когато от ръката на момчето се изля бял поток, та чак раздвижи въздуха.

— Не се страхувай! Това е чудесно ядене!

На върха на разбитата сметана Елиът постави едно кафяво бонбонче „М и М“ и подаде вафличката на почетния си гост.

— Ето ти и вилица. Знаеш ли как да си служиш с нея?

Старият учен погледна искрящите остриета. Това беше най-светният инструмент, който бе виждал в тази къща. В мозъка му припламнаха леки светлинки. Да, предмет с четири зъбеца... Но към какво бе прикрепен? За миг той усети как дълбоко в съзнанието му бавно се очертава образът на устройството, което щеше да го спаси...

— Слушай, с нея човек яде. Ето така. Както правя аз.

Гостът я пое непохватно, но успя все пак да загребе бонбончето от върха. Изяде го и продължи надолу, дълбаейки белия крем. Невъобразимите съчетания от химически елементи, които умът му ясно разграничаваше, го смайваха, докато той напредваше с блюдото, сякаш дълбаеше облак. Превъзходно, превъзходно вещество!

— Какво ще кажеш за малко мляко? Ето, изпий една чаша.

Но формата на чашата се оказа твърде неудобна за пръстите му, както и за подобния на уста отвор; течността се разплиска от съда и се разля по прозрачната кожа над светлинката от сърцето.

— О, драги, ти май нищо не умееш, а?

Докато набождаше парченца от хрупкавата вафла, древният пътешественик пак се вторачи във вилицата. Четирите остриета потракваха звънко: трак, трак, трак...

— Какво става? Защо изведнъж ми стана толкова тъжно? Ти ли го направи?

Елиът се залюля на стола, целият залян от внезапна и мощна вълна. У него напиреха неразбираеми чувства, сякаш бе загубил нещо невероятно скъпо, което би трябвало да бъде негово винаги...

Трак, трак, трак...

Извънземното бе затворило очи, а мисълта му се рееше високо, високо. Дали няма да се намери ухо на десетки светлинни години оттук, което да чуе песента на остриетата? Но как, как можеше да се пресече Вселената с инструмент като този? Старият ботаник съжали, че не се бе вслушвал в разговорите на навигаторите и свързочниците, защото те знаеха по този въпрос много повече от него...

— Хайде да се позабавяваме — обади се Елиът. Отърсил се от тъгата, той хвана древното чудовище за ръка. — Ела...

Дългите като корени пръсти се обвиха около ръката на момчето и на Елиът му се стори, че води дете, много по-малко от него. Но в този миг го облъкна за втори път онази трепкаща вълна, която носеше звездни тайни и космически закони, и той разбра, че съществува е по-старо от него, много, много по-старо... Нещо в Елиът се преобърна, завъртя се леко като жироскоп, който тайнствено се настройва сам; момчето праметна, изненадано от новото чувство, чувството, че и го е дете на звездите и че никога, никога не е сторило никому зло.

Той заведе тромавото чудовище до вътрешната стълба. Харви ги сподиряше, стиснал паничката със зъби за всеки случай, ако се намереше нещо по пътя.

Елиът водеше парада към банята, навътре до огледалото — искаше да разбере дали странното същество някога се бе виждало в огледало.

— Виждаш ли? Това си ти.

Достопочтеният звезден скиталец се погледна в този примитивен земен отражател. Не, той не показваше фибрите на неговата висша чувствителност, които трептяха като дъга над главата му със сияйни, ефирни лъчи. Най-красивата част от лика му я нямаше.

— Така, това е ръка... — Елиът повдигна един от придатъците на тялото си. Космическата антика направи същото, повдигна ръка с леко движение, което обаче носеше много повече информация — пръстите му предаваха формули на високоскоростното ракетостроене, междузвездните полети и космическите предвиждания...

— Ей, драги, как можеш да имаш такива чудати пръсти... — Детето премигваше бавно като всеки землянин и изучаваше самите пръсти, а не неуловимите им сигнали. Звездният вълшебник въздъхна, та то било по-глупаво и от краставичка!

— Оттука идва водата ни — заговори пак Елиът и пусна крана. — Ето: топла, студена. Какво ще кажеш за това, а? Вие имате ли си течаща вода на вашата планета?

Странното същество напълни шепата си с вода и я вдигна към лицето си. Очите му смениха фокуса си към микро мащаб и той за момент излезе от този свят и се пренесе в света на миниатюрните водни организми.

— Обичаш водата, така ли? Тогава виж това. Върховно е!

Елиът пусна крановете над ваната и побутна извънземното да влезе вътре.

— Не се бой! Нищо няма да ти стане.

Древният пътешественик се наведе над ваната, която много приличаше на изследователските резервоари в неговия кораб. В тях учените наблюдаваха подводната вселена. Обзет от меланхолия, той бавно влезе във ваната.

В този момент се чу звън. Извънземното скочи и разплиска водата с големите си нозе. Да не би някой да го проучва тайно чрез водата? Да не би това да е лаборатория за изследване на сложното му лъчение?

— Успокой се, това е телефонът.

Елиът излезе и извънземното се потопи отново във водата, успокоено от бликащата струя, ободрено от танца на многобройните й микроорганизми. Затвори приспособлението си за дишане, настрои го към безвъздушна среда и се протегна с удоволствие под водата. Фокусира погледа си на равнище атом и почна да проучва водната молекула, като бързо установи скритата й топлинна енергия. Можеше ли да му послужи по някакъв начин?

Кучето Харви предпазливо пристъпи към ваната. С нея бяха свързани едни от най-неприятните му спомени, годишното къпане против бълхи. Харви се надигна и погледна към сегашния обитател на ваната — на него, изглежда, тя много повече му харесваше. Той напомни на Харви за една хищна водна костенурка, която веднъж се бе опитал да нападне откъм гърба. Инцидентът завърши доста зле за него, защото в отговор получи ужасно ухапване по носа. По тази причина Харви нямаше желание да предприема нищо друго, освен да наблюдава крадешком странния гост под водата. Дали, Елиът ще го къпе с шампоан?

Елиът се върна, огледа се и уплашен бързо измъкна съществото от водата:

— Ей, ще се удавиш!

Харви се убеди, че няма да има къпане с шампоан. Явно гостът нямаше бълхи.

— Ти да не си елф-амфибия? — попита озадачен Елиът.

Стига само да не е елф-водна костенурка, помисли си Харви и предпазливо сложи лапа на носа си, ей така, за всеки случай.

— Ето тук има кърпи. Знаеш ли как се използват? Кърпите?

Ветеранът от свръхнова се вторачи глуповато в странния предмет, тъй като неговата кожа имаше водонепроницаем слой. Той взе кърпата, погледна я, после погледна момчето.

— Ето така, изсуши се с нея, глупчо...

Ръцете на детето го докоснаха. Целебното поле на нежните земни пръсти успокои болките в гърба му. Благодаря ти, млади човече, много мило от твоя страна.

— Всеки от нас си има отделна кърпа. Това е моята — посочи Елиът, — тази е на Майкъл, тази на Гърти, а тази е на мама. Онази някога беше на татко. Той сега е в Мексико. Летял ли си някога там?

Чудовището премигна, защото от биотоковото поле на момчето до него достигна вълна от тъжно чувство. Елиът пристъпи по-близо, разпери ръце като криле и каза:

— С твоя кораб ти си летял къде ли не, нали? Впрочем имаш ли кораб?

Мекият блясък на огромната играчка просветна в съзнанието на космическото същество, то си припомни лавандуловосиньото сияние, което излъчваше корпусът, гравирани с древни надписи. Светлинката от сърцето му проблесна леко в отговор и тъгата на момчето стана и негова.

— Задръж тази хавлия. Нека бъде твоя. Ще я надпишем така: Ити^[1], извънземно.

Той още веднъж докосна чудовището, удивен от структурата на неговата кожа. Пак го облъхна позната — трептяща вълна и той се увери, че съществото е много, много старо, по-старо и от най-стария човек на Земята, невъобразимо старо.

— Приличаш ми на змия. Знаеш ли, драги, ти наистина си голяма антика!

Ученият чувстваше как енергията на момчето пулсира — *туп, туп, туп*, и изпълва вътрешните му проходи. Колко любопитна беше тая земна енергия, примитивна, но мека и добра, ако малко я предразположиш.

Чудовището отново предава сигнали с пръстите си: обясни структурата на атома, любовта на звездите и произхода на Вселената...

— Пак ли си гладен? Какво ще кажеш за малко бисквити „Орео“? Харви кимна и замаха с опашка. „Орео“. Нямахте нищо против да хапне малко „Орео“, е, не бяха чак любимата му храна, но куче, което яде и дръжки на метли, няма какво да придирия. Той отново захапа паничката със зъби и я понесе към Елиът, който обаче го подмина, повел чудовището нанякъде.

Добре тогава, помисли си Харви, аз пак ще тръгна след вас.

Той ги последва през салона към стаята на Елиът, където почерпиха щедро таласъма с бисквити. Харви изръмжа и почна да чука с паничката по пода.

— Много си дебел, Харви — дойде отговорът.

Дебел? Кучето тозчас се обърна в профил, за да покаже как се четат ребрата му. Но всичките му усилия да привлече вниманието на Елиът останаха напразни. Сега чудовището беше неговият любимец. На Харви не му оставаше нищо друго, освен да провери останало ли е нещо хранително в туристическите обувки на Елиът.

Момчето прекоси стаята и отвори вратата на килера:

— Трябва да ти приготвя едно ъгълче тук. Ще го направим като в космическата совалка. Ще сложим вътре всичко, което ти трябва.

Междузвездният пътешественик вдигна поглед към прозореца на тавана на стаята. Под него бе разперил криле оцветен хартиен дракон, иззад който проникваха снопове мека слънчева светлина.

— Харесва ли ти? Ела, тук има още.

Елиът разтвори на пода една книга и двамата с чудовището почнаха да я разглеждат.

— Това са таласъми... а това — гномове.

Очите на пришълеца на два пъти пренастроиха фокуса си, веднъж, за да открият произхода на влакната, които изграждаха хартията, и втори път, за да се върнат на малкото същество с издуто коремче, което, го гледаше от страницата.

Да не би и други космически пътешественици да са били изоставяни тук и преди него...?

Елиът остави госта да разглежда картинките и започна да подрежда възглавници и одеяла в килера. През цялото време се питаше защо подслонява чудовището ѝ какво може да означава това, но правеше всичко, сякаш летеше на автопилот — без да се съмнява в себе си, без да опитва да се измъкне. Знаеше, те тази среща е

предопределена за него от звездите и той трябва или да я приеме, или... да умре.

— Тук ще ти хареса, сигурен съм — чу се гласът му от килерчето. Той вършеше всичко и съобразяваше за всичко почти без усилия, тласкан от необясними импулси. Нямаше как да знае, че го е осенил космическият разум и го е насочил в съвсем ново направление, знаеше само, че се чувства по-добре от всякога.

Кучето Харви нямаше чувството, че и с него е станала подобна метаморфоза: гризането на подметките не правеше нищо за душата му, а още по-малко — за стомаха му. Утешаваше го само мисълта, че ще ухапе пощальона за глезена, и плануваше събитието за към обяд.

Елиът отиде в салона и след малко донесе купа, пълна с вода, която вдъхна на Харви мимолетна надежда. Но купата тутакси бе отнесена в килера и на чудовището бяха дадени следните указания:

— Това е за теб, а тук ще бъде твоят команден модул.

Елиът нареди няколко препарирани животни на входа на килера.

— Това е защитно прикритие. Ако стоиш редом с тях, никой няма да забележи разликата.

Смаяно, древното суперсъщество безмълвно наблюдаваше тези приготовления.

Харви също ги следеше и у него се прокрадна желанието да откъсне главата на плюшеното мече.

Елиът понесе към килера и настолната лампа.

— Ето ти и светлина, виждаш ли?

Той я включи и дразнещият блясък на примитивната й жичка заслепи свръхчувствителните очи на пришълеца. Той се облегна назад, ръката му бутна някакъв грамофон, игличката се плъзна по плочата. Но вместо да се намръщи от неприятния стържещ звук, у него отново припламнаха меките светлилки и той отново се изпълни с планове за спасението си, този път по-ясни... С една вилица и... нещо, което се върти, също като това, дето току-що докосна... той може би ще успее да изпрати послание...

Пришълецът втренчи поглед в грамофона; търсеше разрешението там, а в това време мозъкът му работеше трескаво и му припомняше всичко, което знаеше, за съобщителните средства.

После той се раздвижи тромаво наоколо, за да потърси и други инструменти, които можеха да му помогнат. Издърпа чекмеджето на

писалището и изсипа цялото му съдържание на краката си.

— Ей — обади се Елиът. — По-полека. Казано ми е да не разхвърлям тук.

Извънземното вече проучваше други кътчета на стаята — преравяше всичко, разхвърляше, търсеше. Трябваше да изследва всеки предмет, а всички те бяха толкова странни, създадени слепешката от немощното въображение на тази изостанала планета. Къде можеше да намери вдъхновение?

Вгледа се в един плакат, закрепен на стената. Там бе изобразена полугола марсианска принцеса, която носеше наниз от бляскав метал.

Хммм...

Разгледа я отвсякъде — лъчевия и пистолет, шлема ѝ, електрическите обувки.

— Харесва ли ти? — попита Елиът.

Древният пришълец бавно раздвижи ръце, очертавайки класическата според него линия на красотата — закръглена крушообразна форма.

— Е, тук няма много от тоя тип — каза Елиът, хвана извънземното за лакътя и го поведе внимателно към килера.

— Ще стоиш вътре, разбра ли? Стой там...

Отколешният пътешественик тронаво се вмъкна в ограденото място. Той, който някога бе наблюдавал растителния свят в най-просторните космически оранжерии, да бъде затворен сега в един килер до някакъв скейтборд!

Строполи, се отчаян. Къде беше корабът му, това чудо на Вселената, о, колко му трябваше той сега!

Внезапна светлина на далечен маяк достигна до сетивата му. Тя идеше някъде дълбоко от космоса и бе насочена към него, търсеше Земята от неизмерими гълбини...

— Виждаш ли — чу се гласът на Елиът, — тук има дори прозорче. — И той показа малкото квадратно стъкълце над главата на извънземното. — Ето я и лампата ти за четене. — Той я включи. — Така. А сега довиждане. Трябва да купя бисквити и още някои неща.

Вратата на килера се затвори. Пришълецът присви очи от дразнещата светлина, взе една червена носна кърпа от полицата и покри с нея абажура. Светлината стана пастелнорозова, също като сиянието на кораба-майка.

Той трябваше да даде сигнал, трябваше да съобщи на събратята си, че е жив!

В съзнанието му отново изплува вилицата — четири остриета, завъртени в кръг... трак, трак, трак...

[1] Е.Т. — съкращение от Extra-Terrestrial — извънземно (англ.).
Б.пр. ↑

5.

Мери вкара колата пред къщата, но бронята закачи съдовете за смет, преобърна ги и от тях се изсипаха купчини боклуци. Е, какво значение имаше, нали си беше вкъщи. Тя угаси мотора и остана за малко зад кормилото. Усещаше се физически и духовно изцедена. Дали нямаше нужда от стимуланти, или може би просто от чаша джин...

Отвори предната врата и бавно се измъкна навън. Погледът ѝ попадна върху прозорчето на, килера към стаята на Елиът. Там се виждаше едно от неговите препарирани чудовища. О, господи! Нещата, които се произвеждат за децата в наши дни, могат само да ти докарат халюцинации!

Тя продължи по пътеката към входната врата. Харви я посрещна първи, стиснал паничката си в уста.

— Не ме гледай така, Харви. И без това се чувствам виновна.

Тя отмина умоляващото зверче и приближи до пощенската кутия. Дали няма писма от тайни обожатели? От странстващи чудовища?

Нищо. Само глупости. Сметки, просрочени сметки, спасяемо просрочени сметки, и едно писмо от данъчната служба. Да имат да вземат!

Тя хвърли пощата в едно кошче за хартия, предвидливо поставено съвсем наблизко, събу си обувките и чак тогава извика на племето си:

— Има ли някой вкъщи?

Отговор не последва. Обади се само Харви.

— Извади тая паница от устата си най-сетне!

Седна на един стол в салона на първия етаж и остана там — беше прекалено уморена, за да продължи. Някаква муха забръмча покрай челото ѝ и тя махна с ръка да я пропъди — веднъж, два пъти, докато не видя, че няма никаква муха. Но нещо наистина бръмчеше... изглежда, в главата ѝ. После ще зазвънят камбани, а накрая и гласове ще вземат да ѝ се причуват. Не, днес няма време за нервна криза. Мери стана и се отправи към кухнята.

Елиът очевидно си беше приготвял солидна закуска... на пода. Тя почисти плотовете, шкафовете, а после си направи чаша силно кафе.

Пи го дълго, разглеждайки нозете си. Изтощени нозе, на които им се искаше да вдигнат стачка.

— Хей, има ли някой вкъщи?

Те, разбира се, не й отговориха. Бяха погълнати от тайните си занимания, може би заговорничеха да свалят правителството.

Да правят каквото щат, стига да е тихо.

Но в този миг задната врата изтрещя като оръдеен залп и се появи Майкъл с такъв грохот, като да бе яхнал слон.

— Здравсти, мамо. Как мина денят?

— Добре, ами твоят?

Майкъл вдигна рамене, което сигурно значеше нещо, но тя не разбра какво.

— Сега отивам да поиграя малко футбол — каза той с тон, показващ, че нищо на света не ще може да го спре.

— Ясно. Приятно прекарване. Заминавай. — Тя махна с ръка, като че му даваше разрешение, каквото всъщност той не бе поискал.

Мери отново се взря в чашата с кафе, опитвайки се да възвърне поне част от енергията си. Ако сега горе в леглото я чакаше непознат мъж, щеше да му се наложи да се забавлява сам, докато тя събере сили да се качи по стълбата.

Майкъл си сложи подплънките за раменете и грабна каската: днес се чувстваше кипящ от енергия, не го свърташе на едно място. Два скока и беше вече в салона на втория етаж, но изведнъж Елиът се изпречи на пътя му.

— Майкъл...

— Как си, фантазьоре... — Майкъл го побутна и понечи да отmine.

— Имам да ти казвам нещо много важно.

— Виж ти, че какво?

— Спомняш си за таласъма, нали?

— Таласъма ли? Я се разкарай...

— Моля ти се, Майкъл. Не се шегувам. Той се върна.

— Виж какво, Елиът... — Майкъл никак не харесваше или всъщност съвсем малко харесваше брат си. Той много му приличаше

на невестулка с тия припрени, виновни движения, с които обикновено си служеше в магазинчето на Парчизи. — Отстрани се от пътя ми.

— Добре, ще ти го покажа, но да знаеш, че е мой.

Майкъл се поколеба за миг.

— Окей, само побързай.

— Първо се закълни! Най-голямото обещание, което можеш да дадеш!

— Добре де, нека да го видя. Да не би да е някой скункс или нещо подобно? В стаята си ли го държиш? О, мама ще те пребие!

Майкъл последва Елиът през салона.

— Свали си подпльнките — нареди Елиът, като влязоха в стаята.

— Може да го изплашиш.

— Не се натягай, брат ми.

Елиът го заведе до килера.

— Сега си затвори очите.

— Защо?

— Направи го, Майкъл.

Свито в килера, космическото същество си припомняше всичко, което знаеше за съобщителните средства, трябваше да се опита да измайстори едно. Той чу как двете зелени глави влязоха в стаята, но не обърна внимание, защото умът му бе твърде зает да намери предмет, който можеше да му послужи за предавател. Вратата на килера изведнъж се отвори.

Елиът го прегърна през рамо и му кимна насърчително:

— Ела да те запозная с брат си.

Те тъкмо се бяха показали, когато Гърти, върнала се току-що от детската градина, неочаквано влетя в стаята. Като зърна чудовището, тя изпищя ужасена, в един глас със самото чудовище и с Майкъл, който в същия миг си бе отворил очите. Този троен крясък прооча из цялата къща и, разбира се, стигна до командния и център, където Мери се опитваше да събере силите си.

— Боже господи! — Тя се изправи до кухненската маса. Какъв дивашки ритуал изпълняваше пак нейното племе? Да не би пак да смъкваша панталонките на Гърти? Та след двайсет години Гърти да си го спомня пред психоаналитика.

Мери се изкачи по стълбите с намерението да запомни всичко, за да го разкаже на Гърти един ден, ако ѝ потрябва при психоанализата.

Мрачно пресече хола към стаята на Елиът... Изтощителен ден в службата, последван от психическа травма вкъщи — всъщност още едно от малките предизвикателства на живота.

Пред вратата на стаята тя се спря за момент. Дано поне да я завари разтребена.

Отвори вратата. Всичко в тази стая беше изсипано на пода. Мери премести поглед към Елиът. Как можеше да стои с такова невинно изражение сред всичко това?

— Какво се е случило тук?

— Къде?

— Къде ли? Погледни тоя хаос! Как е възможно?

— За стаята ли говориш?

— Това не е стая, това е бедствие! Да не е минавала оттук някоя бясна хала?

Старият космически пътешественик се размърда в килера, притиснат между Гърти и Майкъл. Момиченцето сякаш се готвеше да го ухапе, момчето пък беше зяпнало от почуда, а неестествено широките му рамене заемаха твърде много място в тясното килерче. Гостът се надяваше, че тази подредба няма да е постоянна, защото ъгълчето му и бездруго беше претъпкано.

През пролуката на вратата той надзърна към майката — тя говореше нещо и сочеше развалините, които бе оставил след себе си, докато търсеше части за предавател.

Опита се да прецени доколко приятелски бе настроена земната жена. Тя не носеше метални верижки, не изглеждаше въоръжена, но във всеки случай не беше по-малко привлекателна от марсианската принцеса на плаката. Е, и на нея ѝ липсваше върховната красота на закръглената крушовидна форма, а що се отнася до дългите пръсти, изобщо няма какво да се говори...

— Елиът, чух, че Гърти изпищя. Да не би ти и Майкъл да сте я насилвали по някакъв начин?

— Какво говориш, мамо!

— Не бива да го правите, Елиът. В крайна сметка се плаща много скъпо за това. Около деветдесет долара на час за психоаналитик, ако трябва да бъдем точни.

— Мамо, аз нищо не съм направил.

— Тогава защо пищеше Гърти?

— Ами не знам. Влезе, изпищя и избяга...

Мери се замисли. Дали и тя като момиченце не е правила същото — да се втурне в някоя стая, да изпищя без причина и да избяга? Разбира се, че го е правила, и то често. В момента също ѝ се искаше да крещи. Впрочем тя като че ли току-що бе изкрещяла. Какво пък, може би трябва да покрещи още малко на Елиът, преди да излезе от стаята.

— Съжалявам, мамо.

— О, Елиът, не исках да ти крещя. Аз също съжалявам. Но, моля те, почисти тази стая или не отговарям за себе си.

— Дадено, мамо, веднага.

Мери се обърна и излезе. Когато стъпките ѝ заглъхнаха надолу по стълбите, вратата на килера се отвори, а отвътре се измъкнаха Майкъл, Гърти и чудовището.

Само за няколко минути с Майкъл се бе извършила коренна промяна, сякаш парен ваяк го бе влачил: целият беше вцепенен, струваше му се, че сънува — уж е отишъл да играе футбол, ударил си е главата в нечия друга и е изпаднал в безсъзнание. Но пък добре виждаше Гърти в обичайното предизвикателно настроение, тук беше и шантавият Елиът в истинския си ръст. И чудовището беше тук!

— Елиът, трябва да кажем на мама.

— Не бива, Майкъл. Тя ще постъпи както трябва. Нали знаеш какво значи това? — Елиът посочи пришълеца от космоса. — Той ще свърши като храна за кучетата.

Харви затупа с опашка.

— Говори ли?

— Не.

— А какво изобщо търси тук?

— Не знам.

Двете момчета погледнаха петгодишната си сестра, която се бе ококорила срещу странното чудовище.

— Няма да ти направи нищо, Гърти. Пипни го.

Изоставеното самотно същество позволи да го опипват и проучват още малко. Чувствителните му рецептори усещаха дълбоко излъчването на детските пръстчета. То бе объркано и хаотично, но тия малки като кокосови орехи главички не бяха глупави. Дали ще могат да му помогнат да се добере до Голямата мъглявина?

— Няма да казваш на никого, нали, Гърти? Дори на мама?

— Защо да не казвам?

— Защото... защото възрастните не могат да го видят. Само децата могат.

— Не ти вярвам, Елиът.

Елиът сграбчи куклата от ръцете ѝ.

— Нали знаеш какво ще я сполети, ако кажеш. — И той изви ръката на куклата зад гърба ѝ.

— Стига, стига! Престани!

— Обещай, че няма да казваш.

— То от Луната ли е?

— Да, от Луната.

Мери лежеше на пода в спалнята си и правеше „телевизионна“ гимнастика. Гости на предаването бяха една шведка на петдесет години без никаква бръчица по лицето и приятелят ѝ — недоучил дебил, който движеше мускулите на стомаха си по един смътно еротичен начин.

„... едно ии... две... три...“

Мери се мъчеше да ги следва, но се обърка, изключи звука и се излегна на килимчето в любимата си поза — като че я бяха прободили със стрела в корема.

От стаята на Елиът слабо се чуваха гласовете и на трите деца. Знаеше си, че крояха нещо, във въздуха витаеше особено напрежение. Дали затова главата ѝ забръмча отново? Или може би заради шантавото упражнение за възстановяване на сексуалността, което се опита да направи, та вдигна глезен чак зад ухото си? Господи, никога нямаше да го повтори, мускулът на бедрото ѝ още трепереше, но далеч не от страст.

Тя отново погледна онзи дебил от телевизията, който ѝ даваше някакви указания, безмълвно движейки устни. Въпреки явно ниския му коефициент на интелигентност нещо у него силно я привличаше и тя си представи как двамата скачат ръка за ръка в голям плувен басейн пред телевизионните камери, докато старата шведка се мъчи да раздвижен палеца на крака си с ръка.

Стига толкова...

Тя изключи глупавата кутия. Време беше да нахрани трите гладни гърла. Докато минаваше през коридора, извика:

— Хайде всички! Слезте да ми помогнете за вечерята.

Отговор, естествено, не последва и тя продължи надолу по стълбите сама.

Тази вечер ще има задушени картофи с пуйчи хрущяли и — я да видя, — да, останало е малко картофено пюре; с по една-две солени бисквити то може да бъде добра гарнитура.

Тя се зае с приготовленията, а очите ѝ от време на време се стрелваха към прозореца на кухнята и съседния двор, където съседът ѝ бе яхнал косачката си като побъркан великан — детско велосипедче. Нейният двор, разбира се, нямаше трева, защото Харви не преставаше да го рови, търсейки несъществуващи кокали. И сега той я гледаше най-умоляващо — едното ухо щръкнало, а другото — клепнало.

— Слушай, Харви, кой изяде дръжката на метлата? Дали не е някой, когото познавам?

Харви лакомо се облиза, а езикът му стигна чак до носа.

— Какво има, Харви? Какво те кара да се чувстваш така превъзбуден? Да не би оттук пак да е минала онази френска болонка с панделка в къдравата си козина? Затова ли си толкова оживен?

Харви кимна, изръмжа леко и заскимтя. Цял ден не му бяха дали нищо за ядене. Всички в тази къща бяха забравили главното си задължение — да нахранят кучето! Какво ставаше? Дали не беше виновно онова чудовище горе?

Май ще трябва да го изям, кротко си помисли той.

Мери отиде до стълбата и любезно покани за вечеря:

— Слизайте да ядем, иначе...

Най-сетне се чу тропот на бягащи носорози надолу по стълбата и нейното домочадие се появи. Изглеждаха потайни.

— Какво сте намислили? Хайде, кажете, чета го в очите ви.

— Нищо, мамо. — Майкъл седна, Гърти се настани до него.

Тя погледна картофеното ядене:

— Уф!

— Стига, скъпа. Елиът, моля те, подай ми солта.

— Днес направих къща в големия килер. — Елиът я погледна крадешком.

— Каква къща?

— Нещо като скривалище.

— Наистина ли? Как успя? Онзи хаос горе трябва да ти е отнел много време.

— Нали може да не я развалям.

— Но няма да я използваш, за да се криеш от задълженията си, нали? На младите мъже не им прилича да прекарват всичкото си време в килери.

— Е, не всичкото време, само част от времето.

— Ще си помисля — Заклучи Мери, от което всички разбраха, че майка им няма друг избор — Елиът щеше да я тормози, докато тя най-сетне капитулира. Мери се опита благосклонно да смени темата:

— Не са ли чудесни тези картофи?

— Уф!

— Вземи си още, Гърти, щом толкова ти харесват.

— В детската градина ни хранят по-добре. Дават ни големи шоколадови понички.

— Така ли? Трябва да попитам директора.

— Ах, тоя перверзен тип!

— Гърти, не използвай думи, които не разбираш.

— Перверзен тип, перверзен тип... — тя си затананика тихичко над чинията с картофи, а майка ѝ подпря глава на ръцете си.

Беглецът горе бавно изпълзя от килера. Пред него се разкри невероятната бъркотия, която бе сътворил, докато търсеше части за предавател. Щеше да търси още.

Погледът му пробяга из стаята, докато очите му пренастроят фокуса си. След миг той вече виждаше електроните из цялото помещение, танцуващи лудешкия си танц, ала въртенето в микрокосмоса нямаше да му помогне. Трябваша му по-големи предмети, като например... грамофонната плоча.

Отново пренастрои фокуса на зрението си на нормален мащаб и се насочи към уреда. Дискът беше празен. Той го завъртя с пръст.

Как можеше вилницата да се съчетае с това?

Отговорът беше близо, съвсем близо...

Извънземното поклати глава. Спасението трябваше да бъде в центробежните сигнали, разпръснати в нощта, стотици милиони нишки на надеждата, искрящи като копринената коса на онова грациозно създание...

От долния етаж на къщата се чу потракване на вилици — той вече добре го различаваше, — на чинии и чаши, примесено с неясен брътвеж на човешки гласове, който само дразнеше слуха му.

— *Мамо, защо децата виждат неща, които ти не можеш да видиш?*

— *Какво си видяла, Гърти? Да не е таласъма на Елиът?*

— *Мамо, какво са хората, които не са хора?*

Човекът, който не беше човек, усещаше, че децата няма да го предадат умишлено, но малкото момиченце можеше да му създаде грижи. То не разбираше защо трябва да се пази тайна.

Засега обаче всичко изглеждаше спокойно. Вечерята привършваше. Явно — били са унищожени огромни количества „М и М“. Извънземното се надяваше да не забравят и него.

— *Така, кой ще измие чиниите?*

Гласът на грациозното създание достигна до него и той по телепатия си представи и образа ѝ: глава, увенчана с вълнисти сияйни нишки, по-меки от коприна. Ех, само ако носът ѝ...

... ако носът ѝ приличаше повече на сплескано брюкселско зеле.

То отново завъртя диска с пръст.

Стъпките на Елиът се чуха по стълбата и след малко момчето влезе в стаята с поднос в ръка.

— *Ето вечерята ти — прошепна му то, подавайки подноса.*

В чинията имаше няколко листа от маруля, една ябълка и един портокал. Древният ботаник взе портокала и го изяде заедно с кората.

— *Ей! Винаги ли правиш така?*

Старият пътешественик се намръщи, вътрешните му анализатори бяха напомнили, че би трябвало първо да го измие. Е, следващия път.

— *Как се чувстваш? Добре ли си? — Елиът забеляза, че дискът на грамофона се върти. — Искаш да чуеш нещо, така ли?*

Чудовището даде знак, че няма нищо против. Елиът сложи една плоча и постави игличката.

*Случат ли се злополуки,
то е само рокендрол...*

Древният звезден гост слушаше странните звуци, гледаше как се върти черната плоча и мислеше напрегнато за своя предавател... Не, корабът от чудната нощ нямаше да отговори на камъни, търкалящи се по склон. Той трябваше да изпрати сигнал на езика на своите събрата. Как можеше да преобразува този звук? Как можеше да увеличи честотата му до обхвата на микровълните?

До ухото му пак достигна гласът на нежното създание от салона.

— *Гърти, какво ще правиш сега, миличка?*

— *Ще си играя в стаята на Елиът.*

— *Не му позволявай да те тормози, чуваш ли!*

Детето влезе, влачейки след себе си цяла количка с играчки. Между тях се мъдреше и една саксия с мушкато — Гърти я положи в краката, на чудовището.

То сведе поглед към подаръка, а светлинката от сърцето му потрепна.

Благодаря ти, малко момиченце, много си мила с мен.

В това време влезе кучето Харви. То подуши пришълеца, после и мушкатото. Дали не трябваше да се полее?

— Харви! Дръж се прилично!

Появи се Майкъл. Той се бе надявал чудовището някак си да е изчезнало, но то си беше там и той трябваше да се оправя с него. Изглежда го изпитателно, а после се обърна към Елиът.

— А може пък да е някакво животно, което никоой не е виждал досега?

— Не се излагай, Майкъл.

— Ти не разбираш ли, че аз *не вярвам* в такива работи...

— А пък аз вярвам. Винаги съм вярвал...

Гърти вадеше една по една всичките си играчки пред госта.

— Ето и малко пластилин. Играл ли си някога с него?

Извънземното взе пластилина в ръка и го повдигна към устата си с намерението да отхапе солидно парче.

— Не, глупчо, то се прави *на топчета*. — Гърти му показа и съществото се зае да прави едно топче в ръката си.

— Сетих се нещо — възкликна Елиът. — Къде е глобусът?

Майкъл му го подаде. Елиът го завъртя пред очите на звездния пътешественик и го спря на Северна Америка.

— Погледни. Ние сме ето тук.

Пътешественикът позна гледката, която често бе виждал от кораба на Древността, докато той приближаваше към планетата под същия ъгъл, и кимна. Да, той познаваше тази планета, познаваше я много добре...

— Така... — продължи Елиът. — Значи ние сме от тук. А ти откъде си?

Извънземното обърна глава към прозореца и се взря навън, в небето, обсипано със звезди.

Елиът разтвори един атлас и посочи рисунка на Слънчевата система.

— Ти от нашата част на Вселената ли си?

Съществото направи от пластилина пет топчета и ги положи върху планетите от картата на Слънчевата система около едно голямо топче — слънце.

— Пет ли? Ти да не би да си от Юпитер?

То не разбираше какво го питат. Само посочи към топчетата и пръстите му изпуснаха електронни потоци. Топчетата се вдигнаха във въздуха и се понесоха над главите на децата.

Те заохкаха, а краката им съвсем се подкосиха, докато топчетата кръжаха ли, кръжаха из стаята.

— О, не!

Дали не ги беше обидило по някакъв начин?

Изключи електронния поток и топчетата паднаха на пода.

После взе мушкатото и се прибра в килера.

6.

— Мамо — извика Гърти, — Елиът държи в килера си чудовище.

— Чудесно, скъпа... — Мери седеше с вдигнати нозе на канапето в дневната и се мъчеше да се абстрахира от шума на децата. В този момент обаче това не беше лесно, защото Елиът шляпна Гърти с вестник, свит на руло.

— Уаааа... — изплака Гърти. — Мразя те, Елиът!

— Стига! — Мери обърна лице към тях под пласта мазен крем, който я караше да се чувства потопена в машинно масло. Да, но от него бръчките като по чудо изчезваха, поне така се надяваше. — Елиът, бъди добър с Гърти.

— Защо?

— Защото ти е сестра.

— Ела, Гърти — подзе Елиът с внезапна промяна в тона — Ще си поиграем в задния двор.

— Така е по-добре — отсъди Мери и отново отпусна глава на меката облегалка. Опита се да отвори очи изпод дебелия слой крем. О, чувстваше се така, сякаш някой я бе замерил с торта. Е да, но когато го почисти, отдолу ще се покаже нейното ново аз! Само дано къщата остане сравнително спокойна дотогава. Тя чуваше как Елиът води сестра си навън. Колко мил и нежен можеше да бъде с нея, ако поиска...

Но в мига, в който излязоха в задния двор, Елиът изсъска в ухото на сестра си:

— *Ако кажеш още само една дума за извънземното, ще оскубя всичките ти кукли, така да знаеш!*

— Само се опитай! — не му остана дължна Гърти, а малките й юмручета се свиха плътно до, тялото.

— Гърти... това чудовище е... голям подарък от космоса за нас. — Елиът търсеше думи, опитваше се да изрази онова, което чувства: че някаква висша сила се е намесила в живота им, че преживяват най-

хубавото нещо, което някога им се е случвало. — Ние трябва да му помогнем!

— То ми прилича на голяма играчка, Елиът — отговори Гърти.

— Не е играчка, то е необикновено същество оттам... — И Елиът посочи небето.

— И все пак прилича на играчка — цупеше се Гърти. — А мама, каза, че всичките ни играчки са общи.

— Добре, и на двамата е. Но не бива да го издаваш на никого.

— *Тайна, тайна, зная малка тайна...* — затананика си Гърти и погледна Елиът с лукаво пламъче в очите. — А какво ще ми дадеш, ако не казвам?

— Какво искаш?

— Твоя радиотелефон. — Гърти се усмихна победоносно. По-приятно нещо не ѝ се беше случвало, да накара брат си да ѝ се подчини!

— Окей. Ще го имаш.

— И да си играеш с мен на кукли.

Лицето на Елиът придоби мъченически израз.

— Всички кукли ще пият чай... — Гърти нареждаше кухненската маса в стаята си. Около нея бяха насядали най-различни кукли и приятно си приказваха. — Моята кукла казва на твоята кукла: „Момчетата са ужасни, нали“, а твоята отговаря...

Елиът чу какво трябваше да каже неговата кукла, а след това го повтори, като раздвижи с едната си ръка главата на куклата, а с другата я накара да вземе чашката с чай. Той си спомни с тъга как някога минаваше като вихрушка с кънките си през чаените церемонии на Гърти, преобръщайки всичките ѝ кукли, масичката и столовете, и отминаваше със смях. Завинаги ли бяха отлетели тия щастливи времена?

Мери мина покрай стаята на Гърти и надникна вътре.

— Виж ти, Елиът! Колко си мил днес!

— Елиът ще си играе на кукли е мен всяка вечер! — заяви Гърти ликуващо.

Куклата на Елиът изохка и падна под масата.

Когато Тайлър пристигна за поредния сеанс на играта „Подземия и дракони“, завари странна гледка: Елиът, в кухнята с Гърти, се бе надвесил усърдно над малката ѝ печка играчка. Беше с престилка на кръста и миниатюрна формичка за кифли в ръка.

— Ей ти, к'во ти става? Да не си се побъркал? — Тайлър облегна дългунестото си, преждевременно порасло тяло на рамката на вратата. Целият беше само ръце и крака и Елиът сполучливо го бе нарекъл Ластика — прозвище, от което Тайлър много се обиждаше, защото то разкриваше най-лошите му опасения — че ще израсне над два метра.

— Какво си готвиш, Елиът? — Тайлър изпружи врат над малката детска печка, край която Гърти пърхаше от щастие, докато поробенният ѝ брат забъркваше някаква рядка кал в една тенджерка. — Прилича на каша за шоколадови курабии?

— Изчезвай, Тайлър, чуваш ли! — Елиът избърса ръце в престилката си на цветя.

— Как така, нали се уговорихме да играем на подземия тази вечер, не си ли спомняш?

— Е да, ама той ще си играе с мен — намеси се Гърти — до края на живота си!

Задната врата се отвори и се появи Грег-Оркът в разпасаната си риза с неонова щампа, в която приличаше много на топящо се бонбонче за смучене. Това впечатление се засилваше и от факта, че отвореше ли уста, веднага му потичаха лиги.

— Ей, какво става тука?

— Нищо, лигльо — изсъска Елиът от печката с кифли.

— Елиът и аз — изчурулика Гърти — правим драконови пасти.

Грег завъртя един стол и седна, като се усмихваше накриво, а от устата му капеше слюнка.

— К'во бе, да не я будалкаш нещо?

— По-лошо, Грег, много по-лошо — обади се Тайлър.

— Аа, сега чатнах всичко — каза Грег и олигави облегалката на стола.

Той се бе втренчил в Елиът — доколкото го познаваше, не беше по-различен от всички други братя по света, на които им доставяше удоволствие да играят със сестрите си само ако играта е интересна: например да гъделичкаш сестра си, докато почти изгуби съзнание, и той самият често се забавляваше така със своята; или да я завържеш за

някое дърво и *тогава* да почнеш да я гъделичкаш. Или пък да се втурнеш в банята с още няколко момчета, когато сестра ти се къпе, тя да се разпищи, а вие да я заобиколите и да ѝ се надсмивате. *Такива* са нормалните игри. Но това! Едри капки слюнка капеха от долната устна на Грег към неоновата му риза.

На кухненския прозорец се показва и последният член от подземната гвардия, Стив, с бейзболна шапка, от която стърчаха две месести, свити крилца. Той пъхна пръсти под крилцата и ги раздвижи. Малко след този весел поздрав се появи на вратата в дял ръст.

— Не казвай нищо — изръмжа Елиът, докато пъхаше кифличките във фурната.

— Че какво да кажа? — Стив пак размърда крилца.

— Случват се такива неща. — Неговата сестра също наскоро го бе изнудила. Човек трябва да бъде нащрек с тия момичета, да заключва всички врати, да изгася лампите. С една дума, трябва да е *предпазлив*.

— Елиът и аз имаме малко магазинче за сладкиши — продължаваше да чурулика Гърти над пастичките си от кал. — Всички си купуват от нашите сладки, дори Дядо Мраз.

Тя завъртя копчетата на фурната и затвори вратичката. После изгледа Елиът и дяволитото пламъче пак блесна в очите и — за тайната, разбира се, за чудовището горе! Брат ѝ потрепна и тутакси почна нова партида блатни кифлички.

7.

През нощта извънземното се събуди от някакъв шум, повдигна глава от възглавниците и видя как Елиът излиза от прозореца на стаята и се качва по керемидения покрив.

Къде ли отиваше?

Космическият пътешественик се взираше през малкото прозорче на килера, докато Елиът пресичаше наклонения покрив, а после бързо се спускаше по стълбата към градината. В следващия миг се изгуби от погледа му.

Но звездният скитник го откри по телепатия. Елиът се изкачваше по възвишенията отгатак къщата. Дали не отиваше да донесе храна за приятеля си в килера?

Не, момчето се промъкваше към оня ужасен, черен път, откъдето започнаха всички беди.

Чувствителната мозъчна антена на извънземното потрепна конвулсивно, доловила сред мрака подрънкването на онзи зловец трофеен наниз...

Елиът не беше сам на черния път...

Там беше и някой друг, който търсеше нещо в сенките. Кого търсеше?

Можеше ли изобщо да има съмнение?

Съществува усети тежките стъпки, усети студените зорки очи на землянина — поглед, който пронизваше нощта по свой телепатичен начин...

Старият пришълец от космоса изключи мозъчния си радар и се стуши още по-дълбоко в килера. Те бяха по дирите му със заслепяващите си светлини. Бяха там горе, претърсваха всеки инч от възвишението, а радарът на техния разум им казваше — извънземното е някъде тук и ние ще го намерим.

И ще го препарираме.

Под стъкло...

То се пресегна за една бисквитка „Орео“ и нервно я схруска. Не биваше да го откриват. Но бяха толкова близко. И Елиът беше горе, за да ги шпионира. Ами ако го хванат? Щеше ли да отстъпи и да им издаде онова, което знае за един странен гост в килера?

То се обърна към мушкатото и го изгледа жално. Растението се завъртя и обърна листа към него. Стегнатите му пъпки се разпукаха и то мигом се покри цялото с ярки червени цветове.

После въздъхна, почти примряло от огромното усилие, но космическият ботаник го погали с дългите си пръсти и му заговори нежно. Неговата неземна реч, квинтесенция на опита, натрупан в безброй светове, освежи растението и му даде сили в разкошния цъфтеж.

Твоят глас е истинска формула на растежа, древни господарю, прошепна му то.

Да, но езикът ми не е английски.

Древното същество изпъна шия и се замисли. Английският беше това, което му трябваше, за да се оправя по-добре в тоя непознат свят и да може да изразява гласно желанията си.

Гърти му бе донесла буквара си. Той го взе в скута си и бавно очерта буквите М... и... М.

Елиът се спотайваше в храстите край черния път и крадешком наблюдаваше как правителствените агенти претърсват всяко кътче наоколо с мощните си прожектори. Ако го видеха, щеше да каже, че е излязъл да разходи кучето си.

Харви се криеше зад него и неспокойно потреперваше. Животното едва сдържаше непреодолимия си порив да изскочи и да ухапе мъжа с ключовете. Човек с толкова много ключове, чувстваше Харви, *трябва* да бъде ухапан.

— Нищо няма насам — обади се един от агентите.

— Знам. И все пак имам чувството, че някой ни гледа — мъжът с ключовете освети с прожектора си края на пътя. — Но кой?

Едно полугладно куче, рече си Харви и се запита дали в колите, спрени на пътя, няма да се намери някоя спасителна дажба кучешка храна. И малко остана да се втурне нататък, ако Елиът не го беше спрял.

— Кротко, Харви — прошепна и заотстъпва назад, по-навътре в храстите. Само след минута той вече се плъзгаше безшумно надолу по пясъчния склон, а Харви подтичваше до него.

Нощта беше пълна с милиарди звезди и Елиът разбра една от най-големите тайни на нощта, скрита в стаята му. Той никога нямаше да продаде тази тайна, нямаше и да я предаде, дори да го хванеха и да го измъчваха до смърт.

Харви, от своя страна, би продал всичко за едно-единствено прясно кокалче, но никой не го питаше за нищо. Той подтичваше до Елиът и се мъчеше да измисли някакъв план.

— Харви — обърна се към него Елиът, — знаеш ли, че ние имаме голямо съкровище?

Харви вървеше и гледаше надолу. Единственото, което знаеше, е, че на света няма достатъчно храна за кучета.

— Аз го обичам, Харви. Той е най-симпатичното същество, което съм виждал някога. — Елиът вдигна очи към звездите и се опита да си представи коя от тях е на новия му приятел.

Всичките ми принадлежат, нашепваше лунната светлина.

Харви наостри уши.

Чух ли нещо? Не прошумя ли торбичка с пшеничени пръчици?

Той се огледа наоколо, но улицата беше пуста.

Някакъв шум откъм покрива събуди Мери. Тя свали билковите си тампони и седна в леглото.

Но шумът бе изчезнал и къщата утихна отново. Тя отиде до прозореца и погледна навън. В градината нямаше никого, освен Харви, който яростно дълбаеше някаква дупка.

Тя дръпна щорите да не гледа повече това пощуряло куче и си легна. Усещаше, че в къщата става нещо странно. Но какво? Какво ли крояха децата?

Мери поглади възглавницата си и я прегърна с наслада. Сънят ѝ отпреди малко се върна. Тя танцуваше, колко приятно...

... с някого, който ѝ стигаше едва до пъпа.

Притвори клепачи, странната музика зазвуча отново — чудновата, неземна мелодия, с извивки и пиукане — и тя усети как се завърта още един път с невидимия си партньор, забил нос в корема ѝ.

— Трябва да го предадем, Елиът. Работата е прекалено сериозна.

— Не, той иска да остане с нас.

Двамата братя вървяха към спирката на училищния автобус. Майкъл беше разстроен. Неговият свят се бе преобърнал. Вместо да разсъждава за бейзбола и ръгбито, важните неща в живота, в главата му се щураха всякакви налудничави мисли за спътникови орбити и за повърхността на Меркурий.

— Това е същество от открития космос, Елиът — опитваше се да убеди той брат си. — Ние не знаем какво може да направи, нито защо е тук. Един ден може всички да се събудим на Марс, заобиколени от милиони ходещи тикви като него.

Но Елиът не го слушаше. Някакъв непознат човек на тяхната улица бе привлякъл вниманието му.

— Това не е нашият млекар, нали?

— Сигурно нашият е в отпуска. Тоя трябва да го замества.

— Виж какво, Майкъл, наоколо се навъртат странни хора, които никога не са били тук преди. Погледни онази кола ей там и човека в нея, дето чете вестник... Те го търсят, Майкъл...

— Те? Кой те?

— Ами... те са навсякъде. Нагоре по хълма също.

— По-добре побързай да измислиш нещо, Елиът, докато не са ни притиснали.

— Но на него му трябва време, за да планира стратегията си.

— А може да не е чак толкова умен, може да е като пчела работничка и да знае само да натиска копчета.

— Майкъл, той е... той е толкова по-напред от нас, че просто не можеш да си представиш...

— Така ли, ами тогава защо живее в нашия килер?

— Нещо не му е провървяло. Но ние ще му помогнем.

— О, Елиът, какво сме ти и аз, само две глупави деца, не разбираш ли? Ако някой наистина може да му помогне, това са опитните учени или хора като тях. Мъже, дето... дето имат мозък в главата, си. Те могат да го изследват, да го нахранят по-добре.

— Много хубаво си го храним ние.

— С какво? С бисквити „Орео“. Що за диета е това? Ти може би го убиваш, без да знаеш.

Лицето на Елиът се изопна, гласът му стана напрегнат:

— Майкъл, ако го предадем на другите, той *никога* няма да се върне в своя дом. Сигурен съм в това.

— Откъде си сигурен? Откъде можеш да бъдеш сигурен?

— Чувствам го. Тази мисъл ме гори отвътре. И постоянно се връща в ума ми... Избрал ни е, защото сме единствените, които можем да му помогнем.

— Но защо нас? Кои сме ние? Нямаме нито пари, нито представа как да му помогнем. Дори баща си нямаме.

— Всичко това няма значение. Той по-добре знае. Ние сме тези... тези, дето можем да му помогнем да го сглоби.

— Какво да сглоби?

— Нещо, нещо... — не се доизказа Елиът, сякаш току-що разбуден от сън, който иска да си спомни, но не може; сън, който му бе изпратило космическото същество, картина на това, от което то имаше нужда. Но тази картина моментално избледня, пък и бяха стигнали до автобусната спирка.

Тайлър, Стив и Грег вече бяха там и нещо се закачаха, докато чакаха. Щом Елиът наближи, захванаха се и с него:

— Ей, Елиът, как е днес пекарницата? Правихте ли плодови пити?

— Затваряй си устата, Тайлър.

С изкривена, лъщяща от слюнки уста Грег го засипа със съвети как да се справи с Гърти, съвети, дълбокомислени и логични:

— Напъхай я в коша за дрехи, приятелю.

А Стив отново раздвижи крилцата си и попита:

— Слушай, Елиът, все забравям да те питам какво стана с твоя таласъм? Върна ли се?

Преумората от игрите на кукли с Гърти, от това безкрайно печене на всевъзможни глинени торти беше сломила духа на Елиът. И той изтърси:

— Да, върна се! Само че не е таласъм, а пришълец от космоса.

— Какво, пришълец от космоса ли? — Едно дребно, червеноросо момче, с тънък, носов глас се провря най-отпред. — Ти знаеш ли колко време трябва, за да стигнеш от Земята до Уран, бе?

— Що не си гледаш *работата*, Ланс! — срязва го Елиът, който вече съжаляваше, че се е изпуснал. Мишите очички на Ланс проблеснаха; той сякаш усещаше, че става нещо важно.

Училищният автобус спря до бордюра и момчетата се качиха. Шофьорът беше нов.

— Какво стана с Джордж?

— Болен е — отвърна новият шофьор, когото никое от децата не бе виждало досега.

Гърти днес не остана в детската градина. Престори се на болна и накара портиера да я заведе с колата вкъщи. Искаше да си поиграе на спокойствие с чудовището.

Защото Елиът го пазеше само за себе си!

Тя измъкна количката си почна да я пълни с играчки, знаеше, че то ще ги хареса. Надяваше се гостът да остане с тях завинаги и да се ожени за мама.

Тя подкара количката си през салона, влезе в стаята на Елиът, отвори вратата на килера и се пъкна вътре. Чудовището вдигна поглед и завъртя очи. Гърти се изкикоти и също завъртя очи, после седна до него, придърпвай количката си по-близко.

— Ти голяма играчка ли си? — Тя го изгледа от главата до петите. — Е, ако не си голяма играчка, тогава какво си?

То се отдръпна в ъгъла на килерчето и сякаш се изплаши. А Гърти изобщо не се плашеше. Откакто миналата нощ сънува, че чудовището я отвежда до едно красиво местенце далеч сред звездите, тя вече не се плашеше от него. То я бе хванало за ръка, показваше й прекрасни цветя, на главата му кацаха чудни малки птички; те му пееха, а наоколо се разливаше приказна светлина.

Сега тя на свой ред го хвана за ръка.

— Не се страхувай. Същото е, както в съня — и погали ръката му, както галеше Харви. — Елиът и аз ще се грижим за теб, ти за нищо няма да се тревожиш. Дори и да си някоя грамадна играчка. Тук в количката са всичките ми кукли, виждаш ли? Нали имат хубави коси? А ти нямаш коса, знаеш ли?

Извънземното се взираше в бърборещото дете — то беше много по-приятна компания от кучето Харви, но нима тези деца наистина можеха да му помогнат да се добере някога до събратята си? Вярно, можеха да го крият известно време; на него обаче му трябваша високи технологии, а не някаква си количка с кукли.

— ... ето ми я точилката, ето го и каубойското ми елече, нали е хубаво. А това е играта ми „Говори и пиши“. Играл ли си някога на

такава игра?

Древният гост пое в дългите си пръсти ярко оцветената правоъгълна кутия. Очите му бързо пренастроиха фокуса си, а светлинката от сърцето му запремигва.

— Учи те да пишеш — продължи Гърти, — ето виж...

Тя натисна едно копче, на което пишеше „А“. *Играта проговори с ясен мъжки глас: „А“.*

После Гърти натисна копчето Б и играта каза „Бъ“.

Извънземното натисна копчето М и чу „Мъ“.

— Сега виж това — Гърти натисна друго копче, на което пишеше „Старт“.

— *Напиши „монтъор“.*

Гърти почна да натиска някакви копчета, но правописът ѝ много куцаше. Кутията отговори:

— *Не. Погрешно. Опитай отново.*

Тя опита отново. Кутията каза:

— *Неправилно. Верният правопис е м-о-н-т-ъ-о-р.*

Космическото същество бе втренчило поглед в чудесния апарат, а очите му святкаха. Да, той можеше да го научи да говори земния език. Но по-важно, много по-важно и всъщност най-важното нещо в света в момента бе, че това е компютър!

Мозъчният анализатор на извънземния пришълец вече бе проникнал в играчката и разглеждаше нейния микропроцесор, синтезатора на речта, чиповете на паметта.

— Ей, ти, добре ли си? — Гърти докосна древното създание, чиито ръце се бяха разтреперили.

Извънземното кимна, но погледът му остана втренчен в драгоценния апарат, а мозъкът му работеше трескаво, предлагаше нови и нови решения, търсеше пътища, преки и странични, към свободата — и всички те тръгваха от тази малка кутия.

Гърти пак занатиска копчетата.

— *Напиши неприятност* — каза кутията.

Тя се оплете в правописа, а космическият учен следеше играта ѝ търпеливо и чакаше детето да се умори.

— Е, господин чудовище, това беше урокът ви по писане за днес. Ще се върна след малко.

Гърти излезе. Извънземното грабна кутията в скута си и отвори задния капак.

Чудо на чудесата...

То погали платката.

Ето го сърцето на неговия преподавател!

Извънземното схруска една бисквитка „Орео“ и започна. Само като погледна искрящата схема на играта, моментално разгада устройството ѝ и нейните тайни бяха разкрити. Складирането на информация и методите на складирането ѝ бяха детска игра за един толкова стар космически пътешественик като него. Компютрите му бяха добри приятели. Още не можеше да повярва, че е намерил такъв, който говори!

— *Напиши монтьор.*

Ушната му шушулчица се отвори и то напрегнато се вслушваше, а съзнанието му вече различаваше основните звукове, изграждащи земната реч.

— *Напиши неприятност...*

Схемите в главата му забучаха, трябваше да анализира и бързо да синтезира всичко. В очите му просветна пламъче, мозъкът му се настройваше към новата сигнална система. На други планети — мъртви или погубени — той бе проучвал старинни плочки, съхранили древните езици, и полека-лека ги бе разгадавал. Сега в скута му лежеше една такава „плочка“ — Говорът и Правописът на Земята, електронен камък, с който щеше да овладее всички звукове и символи на тази планета.

— *Напиши хладилник.*

Неуловимото сияние на думата се появи пред вътрешния му взор и то видя предмета, който тя означавайте, видя хладилника, където държаха млякото и бисквитите.

— Х-х-л-л-а-д-д-и-л-д-н-и-к. — Устните му обвиха в звуци и думата, и понятието едновременно. Коремчето му сякаш и то говореше и разбираше, цялото му същество бе обсебено от тези скъпоценни сигнали.

Вдъхновен от това, центърът на речта в необикновения му мозък заработи усилено. Там отново изплуваха хилядите запаметени езици — то ги сравняваше, съпоставяше, докато накрая земният език зае

мястото си сред тях... Пришълецът усвои основите му, а после и многообразните му форми.

— Бон-бон. Тор-та.

Скоро щеше да разполага с пълен работен речник, с който ще може да се оправя в това общество и да назовава важните неща.

— Сладо-лед.

Той натискаше копчетата на машинката отново и отново. Наистина беше чудесна играчка — едновременно учител и приятел! Но за него беше и нещо повече...

Та нали щом говореше земния език, тази машинка с компютърно сърце можеше да се научи да говори и всеки друг език. Например неговия! Така той щеше да изпрати посланието си до звездите.

Единствената грешка, която извънземното допусна този ден, беше, че остана в действаща телепатична връзка с Елиът. Вниманието му бе така погълнато от „Говори и пиши“, че то забрави за момчето, ала невидимите телепатични потоци не прекъсваха и причиниха на Елиът големи неприятности. По това време той трябваше да прави дисекция на жаба в часа по биология.

Учителят тъкмо бе почнал да обяснява, когато един от учениците му получи интензивно телепатично съобщение, отнасящо се до устройството на играта „Говори и пиши“.

— Първо ще махнем кожата — учителят посочи ведрото с живи жаби до себе си, — за да видим какво има под нея. — Той взе една жаба и прокара лека червена ивица по коремчето ѝ. — Сега да направим среза. Елиът, с какво се занимаваш?

Учителят приближи и се вгледа в лабораторната тетрадка на ученика си, която той трескаво изпълваше с диаграми на извънредно сложни електронни вериги — ръката му ги изписваше автоматично, сякаш движена от някакъв дух.

Този дух, разбира се, беше извънземното в килера на Елиът. Неговото съзнание интензивно зареждаше съзнанието на момчето с тайните на компютърния език и програмираната памет.

Учителят обаче нямаше как да знае това. Неговият ученик, който винаги му бе създавал грижи, днес напълно бе пренебрегнал урока и драскаше нещо така усърдно, та чак по веждите му бяха избили капчици пот. Изведнъж всички деца в стаята се обърнаха към него.

— Елиът!

Момчето продължаваше да пише — на тетрадката, после на чина, сетне ръката му заизписва символите във въздуха. Той се приближи до черната дъска, свали с един замах таблото на жабешката анатомия и почна да пише с тебешир по дъската.

Тайлър, Грег и Стив зяпнаха от удивление. Тайлър протегна дългите си крака под чина и бутна Грег по глезена. Сетне посочи Елиът, допря показалец до главата си и недвусмислено го завъртя.

Грег кимна; той гледаше как Елиът драска по дъската като луд, как от тебешира струят диаграми, може би радио схеми или нещо подобно, а от вълнение в крайчеца на устните му се бе насъбрало огромно количество слюнка. И там неспокойно затрепка едно балонче; досега Грег не бе успявал да пусне някое от тия балончета във въздуха — опита се да ги духне, те винаги се пукаха; този път обаче един чудесен екземпляр полетя към учителя, стигна до него и се пукна на тила му.

Учителят не забеляза нищо, той крещеше на Елиът:

— Млади човече! Веднага седнете!

Сграбчи Елиът за ръката, но тя бе придобила невероятна сила, далеч по-голяма от силата на едно момче — като железен прът, зареден с енергия. Загадъчните драскулици продължиха да покриват цялата дъска и в класната стая настъпи истинска суматоха.

— Свободни сте. Ще продължим следващата седмица. Елиът!

Тебеширът се изплъзна от пръстите на момчето; с помътнял поглед то се обърна към учителя, съзнанието му беше пренатоварено, току-що приело сложна комбинирана експертиза на пълната конфигурация на един компютър — и всичко се бе стоварило върху Елиът отведнъж, сякаш от нищото...

— ... аналог на клавишните... — мърмореше той, докато учителят го извеждаше във фойето. На една от ноздрите му червенееше капчица кръв.

Стив измъкна от джоба си шапката с крилца, сложи я, а като видя как повлякоха Елиът към кабинета на директора, размърда крилцата и поклати глава:

— Има да трие с гъбата един месец...

— Нещо е откачил — каза Тайлър.

— Да не е намерил хапчетата на Мери — додаде Грег, — тя май вземаше някакви страхотни стимулатори?

— Вижте какво — авторитетно заключи Стив, — това е заради всички ония пастички от кал, дето ги правеше напоследък. Знам какво може да ти стори една по-малка сестра — той поглади крилцата си. — Може да ти съсипе живота.

Както си оцветяваше албумчето, Гърти изведнъж се стресна и се изправи. Защо изобщо седеше тук, когато можеше да си играе с чудовището! Преди малко обаче нещо я бе накарало да излезе от килерчето, да прекоси салона и да се върне в стаята си. Сега странната сила я бе освободила и на Гърти отново ѝ се искаше да си поиграе с чудовището.

Мина през хола и пак се вмъкна в стаята на Елиът. Щом влезе, си припомни още нещо от чудния сън — как двамата с чудовището се разхождаха на онази далечна планета и как после, хванати за ръце, се спуснаха по един прекрасен водопад...

Момиченцето отвори вратата на килера. Чудовището си играеше с „Говори и пиши“. Тя се, вгледа в огромните му смешни очи и видя в тях да искри приказният водопад, а в танца на водите му да преливат всички цветове на дъгата.

Старият космически пътешественик сложи играта настрана. Мозъкът му бе усвоил цялата ѝ сложна електронна схема и сега вече беше удовлетворен. Откакто стъпи на тази планета, той не бе получавал по-добра храна за ума си.

Ала междувременно бе забравил за децата, а това не биваше да става, защото щеше да има нужда от тях. Без тях проектите му нямаше да успеят. От крехките ръчички на това дете той бе получил спасителния компютър. Дали то не му бе приготвило и друг подарък?

— Хайде, чудовище, ела с мен! Вкъщи няма никого.

Гърти го поведе за ръка, пръстчетата ѝ потънаха в огромната му длан, където беше изписана съдбата на едно звездно същество — как три деца от Земята щяха да му помогнат да се върне сред звездите. Линията на съдбата се разгадава най-трудно, той добре знаеше това, а гънките, които пресичаха неговата, бяха безчет, с разклонения във всички посоки...

Гърти щипукаше пред него и го водеше към салона.

— Ела, това ще ти хареса!

След като бе прекарал почти целия следобед да анализира вълните, възпроизвеждащи тази реч, пришълецът почти разбираше думите на детето. Време беше да опита сам да каже нещо на новия език:

— Кажи как се пише монтьор.

Гърти го изгледа.

— М-у-н-д-й-о-р.

— Не е вярно.

— Ама ти можеш да говориш! — Тя го повлече към спалнята на майка ся. Там извънземното ясно долови излъчването на грациозното създание. Вълни — прекрасни в центъра си, но трептящи от самота по краищата.

О, младо грациозно създание! Мексико е само пиукаща точица сред огромния космически екран... а тук, съвсем близо до теб, живее един тъй красив обожател...

Пиу, пиу...

Гостът погледна през прозореца и видя как Мери завива по алеята и паркира колата си до зеленчуковата градина. Не бяха ли двамата сродни души? Нали и тя като него обичаше зеленчуците. И не беше ли това достатъчно за една по-трайна, по-съкровена връзка? Само да имаше кураж да ѝ покаже патладжанената си глава и крушовидната си осанка!

Не, това беше лудост. Тя не би могла да проумее какво прави той в килерчето на сина ѝ. А за него щеше да е непосилно да ѝ обясни, въпреки че току-що бе научил езика ѝ.

Така си беше. А сега кажи *неприятност*.

— Мама е в градината — каза Гърти. — Тук не може да ни чуе.

Тя отиде на пръсти до телевизора и го пусна. На екрана се появи един герой от кукленото шоу — той подскочаше и също като извънземното въртеше смешно очи. Чудовището любопитно пристъпи към телевизора.

— *Можеш ли да броиш до десет!* — попита платнената кукла с изпъкналите очи.

— Да! — извика Гърти.

— Едно — каза куклата.

— *Едно* — повтори чудовището.

— Две! — изчурулика Гърти, изпреварвайки героя от екрана. — Двайсет, трийсет, четирийсет, педесе!

— Педесе — повтори чудовището.

Платнената кукла танцуваше с дебелиите си крачета. Гърти погледна ципестите стъпала на звездното същество.

— Да не би и ти да си такава кукла?

— Не.

— *Ябълка* — произнесе героят от екрана.

— *Ябълка* — повтори Гърти.

А през това време чудовището се бе мушнало зад телевизора, да разгледа по-отблизо съставните му части. Мозъчният му анализатор усилено търсеше — то имаше нужда от тунер в дециметровия обхват, за да преобразува сигнала от „Говори и пиши“ в свръхвисока честота...

Точно така. Сега кажи *радиобуй*.

Ето го! Само трябваше да го вземе. Да, но той принадлежеше на грациозното създание. Чужденецът усети, че тя е привързана към него, и то към някаква програма, в която един мъж с идиотска усмивка движа мускулите си и се премята като луд по екрана.

Въпреки всичко трябва да го взема назаем. Само временно.

Гениалният древен ботаник обаче не бе успял и да помръдне, когато Гърти с весели крясъци нахлупи на главата му каубойска шапка — нали трябваше да е в тон с нея, с любимото ѝ сомбреро.

— Сега и двамата сме каубои!

— „Бъ“ — каза куклата от телевизора.

— „Бъ“ — повтори чудовището.

— От твоята екипировка разбирам — пропя фалшиво Гърти, — че си каубой.

— Бъди добра — отговори чудовището.

С виковете си възбуденото дете сигурно щеше да привлече вниманието на майката. Пришълецът се заклатушка към прозореца и погледна навън. В градината нямаше никого.

Той бутна каубойската шапка назад, за да открие очите си, и посочи коридора, който водеше към стаята на Елиът.

— Вкъщи!

— Кажи го пак — възкликна Гърти.

— Вкъщи!

Гърти изпищя и се заля в смях.

В този момент от долния етаж долетя гласът на майката.

— Гърти, искаш ли да видиш най-голямата тиква в живота си?

— Мамо, аз тъкмо си играя със... играя си със...

— Бъди добра. Бъди добра — повтаряше чудовището.

То грабна една кукла и изви ръката ѝ. Това щеше да подейства на Гърти — все едно че натискаше нещо като бутон за изключване.

И наистина тя тозчас млъкна.

Тогава то тихо я поведе по коридора, спря до стълбата и погледна през перилата. Грациозното създание седеше до масата в хола и преглеждаше пощата. Нежно лъчение от дъгоцветна светлина изпълваше къщата и гостът за миг се отдаде на вълните му.

— *Хайде, чудовище* — прошепна Гърти.

И тя го повлече през хола към бърлогата на Елиът. Вратата на килера беше отворена и Гърти побутна извънземното вътре точно когато отдолу се чу гласът на Елиът.

— Здравсти, ето ме и мен!

Гърти се пъкна в килера ведно с извънземното. Сграбчи играта „Говори и пици“ и натисна буквата „Б“. На екрана се появи някаква буквичка, невиджана дотогава на Земята. А гласът, с който машинката говореше, не произнесе очакваното „Бъ“, а каза „Пиу“. Или нещо подобно, във всеки случай нещо много странно, а старият компютърен вълшебник се усмихна с широката си костенурчеста усмивка.

— Какво ли е станало с моята игра? — чудеше се Гърти.

— Нищо — каза гостът. Пренастройката на сигнала, която бе направил, му хареса: прекъснал бе някои връзки в чиповете и ги бе програмирал с нов речник.

Вратата на килера се отвори и влезе Елиът.

— Елиът — чудовището надигна глава от възглавницата.

Елиът зяпна.

— Аз го научих да говори! — похвали се Гърти.

— Ти каза името ми! — възкликна момчето. — Кажу го пак!

— Е-л-и-ъ-т...

— Ити. Можеш ли да го кажеш? Ти си Ити.

— Ити — повтори извънземното.

Някой почука три пъти на вратата.

— Това е Майкъл — обясни Елиът и отвори килера. Докато Майкъл влезе, те тримата се бяха измъкнали вече от килера.

Чудовището погледна новодошлия:

— Кажи как се пише монтьор.

— М О Н... *Какво!*

Елиът се усмихна.

— Научихме го да говори.

— Аз го научих — обади се Гърти.

Майкъл пристъпи по-близо до чудноватия гост.

— Какво друго можеш да кажеш?

— Кажи как се пише неприятност.

— Това ли е всичко, което може? Да ти казва как се пишат разни думи?

Старият пътешественик повдигна скромно рамене. Той все още не разбираше напълно децата, но знаеше, че вече е способен да им съобщи най-важното. А то бе — да му донесат поредната дажба бисквити и докато той вечеря, да откраднат тунера от телевизора на майка си.

В този момент обаче телефонът иззвъня и прекъсна разговора им, а гласът на Мери прокънтя от първия етаж.

— Елиът, за тебе е.

Елиът влезе в хола, взе телефона от горния етаж и издърпа кабела му в своята стая.

— Ало, Елиът — от слушалката се разнесе пронизителен носов глас, — Ланс се обажда. — В тона му прозвучаха опасни изпитателни нотки. Ланс, който преди се бе обаждал единствено да се похвали колко много точки бил спечелил в играта „Астероиди“, сега най-неочаквано му заговори за Сатурн, за планината Олимп на Марс и за други странни космически неща... — Да, Елиът, космос, космос, космос. Напоследък само това е в главата ми. Не е ли странно? Нямах ли чувството, че около нас става нещо странно? Аз имам...

— Слушай, Ланс, имам си работа... — Елиът затвори телефона и изтри челото си. Ланс бе надушил нещо, той чувстваше това.

Чувстваше го и древният пътешественик телепат, който бе уловил разговора им. Пулсациите от полето на това прекалено любопитно дете още бяха в него — то можеше да донесе неприятности.

И така, нямаше време за губене. Той посочи телефона, после прозореца.

— А? Какво искаш да кажеш, Ити?
Той отново посочи телефона, прозореца и необятния небосвод.
— Обади... вкъщи.
— Искаш... да се обадиш вкъщи?
То кимна.
— Ити... обади... вкъщи.

8.

— Не, Елиът, да наречеш учителя си ряпа, за мен не е отговор.

— Не знам защо побесня толкова. Аз просто си правех майтап.

— Какво те е прихванало в последно време?

— Нищо, мамо. Добре съм. Това е просто етап. Трябва да мина през него.

— Моля ти се, не говори като психиатър. — Мери си избра една диетична бисквита, схруска я и усети блудкавия ѝ вкус. Беше време за ядене, време на лудост; ако тя се отдадеше на истинските си желания, трябваше да изяде цял хляб, намазан с масло и ягодов конфитюр, та да успокои безименните си тревоги, както и тези, които носеха имена, например — Елиът.

— Ти срещаш ли чудовища, мамо? — попита Гърти.

— Доста често.

Нещо повече, продължи Мери наум, омъжих се за едно от тях.

— Имам един приятел, който е чудовище — обясни Гърти, При което Елиът грабна куклата и ѝ изви врата.

— Елиът! — изпищя тя. — Извинявай, забравих...

— Моля те, Елиът — намеси се майка му, — не ставай садист!

Гърти подсмръкна и погали кукличката си. Елиът я изгледа кръвнишки. Мери взе парче хляб, намаза го дебело с масло и шльопа отгоре няколко лъжички сладко. След като погълна всичко, се почувства толкова подпухнала и дебела, че за да се утеши, веднага си намаза още една филия.

— Мамо — обърна се към нея Майкъл, — както е тръгнало, пак ще изядеш цял хляб.

— Млъкни — каза тихо Мери, решена да продължи, но Майкъл ѝ взе хляба, Гърти вдигна сладкото, а Елиът скри някъде маслото. Тя ги погледна:

— Благодаря ви...

— Майката, Която Изяде Целия Свят! — издекламира Майкъл.

— Прав си, прав си — отвърна Мери и изтръгната от мармаладено-хлебната магия, автоматично се спусна да измие чиниите. — Не ме допускате близо до тия лакомства! Отнесете ги далече, много далече.

Така и направиха. Скриха ги зад гърбовете си, отнесоха ги горе и нахраниха с тях Ити.

Всички части на „Говори и пиши“ бяха изтръбушени, а проводниците презапоени. Тук-там по тях още личаха следи от ягодово сладко. Вместо „монтъор“, „неприятност“ и други земни думи сега машинката произнасяше „дууп-дупъл“, „скигъл-злок“ или нещо подобно и още много звукосъчетания, които никое човешко ухо не би разбрало.

Извънземното натискаше копчетата и показваше на момчетата, седнали от двете му страни, какво е постигнало.

— Това твоят език ли е, Ити?

— Ити... обади... вкъщи — отвърна то и посочи прозорчето на килера.

— И Те ще дойдат тука ли?

Ити кимна.

Това обаче бе само малка част от неговия предавател, само генераторът на сигнала. Този сигнал трябваше да бъде изпращан до звездите периодично, трябваше да се повтаря, отново и отново, ден и нощ, и то без някой да натиска копчетата. Затова извънземното се нуждаеше от движеща сила, от механизъм, който да постигне такова постоянно повторение.

Ити ги изведе от килера и спря пред грамофона в стаята. С ръкомахане, сумтене и откъслечни думи той се опитваше да им обясни какво му трябва.

Но те само се кокореха глупаво насреща му.

Той посочи диска и показа с жест как поставя върху него въображаема плоча.

Те все тъй се кокореха глупаво.

Объркан, Ити закричи напред-назад из стаята, после се завъртя, отвори уста и се помъчи да запее:

... Тууи... ии
рокинроли...

Гласът му, който някъде другаде из вселената можеше да мине и за мелодичен, накара децата да се запревиват от смях. Той ги погледна със светнали очи:

— Ити... прави... песен!

Те го изгледаха още по-учудени.

— Песен, песен... Ити прави песен. — Той взе една плоча и я завъртя във въздуха.

— Искаш да си направиш собствена плоча ли?

— Да, да!

— От какво?

— От... от... — Той не знаеше от какво. Само описа един кръг във въздуха.

— Искаш нещо кръгло, така ли?

— Да, да!

— За да сложиш върху него песен?

Майкъл обаче възрази:

— Това да не ти е студио за звукозапис. Знаеш ли, че е нужно цяло състояние, за да направиш една плоча.

Ити посочи с пръст главата си и рече:

— Кажу как се пише монтьор.

— М о н... чакай, чакай, какво искаш да кажеш? Елиът, какво казва то?

Елиът го погледна втренчено:

— Да не би да искаш да кажеш, че ти си монтьор.

— Да, да... Ити... кажи монтьор. — И той преобърна грамофона и отскубна снопче жици.

— Това е! — обади се Майкъл — Нямала късмет хубавата машинка.

Ити повдигна жиците.

— Още.

— Искаш още кабел?

Той кимна.

— Иска още кабел — двамата се спогледаха озадачени, не знаеха как да угодят на госта си, а той нетърпеливо сновеше с патешките си крака напред-назад из стаята, решен да не отстъпва от исканията си.

Още толкова неща му трябваха, за да си направи собствена плоча — търкалящи се камъни. Мозъчният му екран вече показваше как ще изглежда уредът и е всеки миг тази представа се допълваше с поредния детайл... Трябваше му например...

... палто.

Той отиде до килера, откачи едно палто и го облече.

Кройката беше добра, подходяща за фигура с пилешки раменца като неговите, но, разбира се, едно от копчетата леко стягаше издутото му коремче... Е, да, но...

Той се сгуши в палтото и се запита какво общо има новата му екипировка с радиобуя?

Не, стара мухоловке, не ти трябва палто... трябва ти *закачалка!*

Той я погледна, очите му светнаха, мозъкът му заработи. Дървената закачалка сякаш блестеше и се въртеше, а формата ѝ направо го хипнотизираше. Ще я прикрепи към грамофона, а после...

Каж *ръчка*.

Извънземното сграбчи закачалката, насочи пръст към свързващата летва и проби няколко дупки в нея — по една за всеки кабел от „Говори и пиши“.

— Ей, пръстът ти бил като горелка, Ити!

Все още облечен в новото си палто, гостът припряно се върна в килера при играта. Светещият му пръст безшумно стопи калая от връзките на клавиатурата и запои към тях нови кабели — толкова, колкото имаше.

— Още, още... — Момчетата надникнаха през вратата. Той размаха закачалката. — Още!

Донесоха му проводници, една тавичка, огледало и метална джанга.

Той взе само кабела — останалото нямаше да му свърши работа. Плочата трябваше да бъде здрава, плоска и кръгла. Как не можеха да разберат.

Обърна се към мушкатото. Те са землянчета, Ити, не забравяй, прошепна растението, добри са, но схващат бавно.

— Окей, Ити, ще намерим нещо друго.

— Ами да, толкова вехтории има наоколо.

Проследи ги с поглед как се отдалечават. Не бива да бъде нетърпелив с тях. Сега трябва да монтира, да запои всички нови проводници към „Говори и пиши“, да ги прокара до свързващата летва на закачалката и да ги промуши през дупчиците. За тия дупчици му трябваха малки метални щипки, които да стегнат жиците много, много здраво.

Някъде в тая къща той беше виждал такива щипчици, но къде? Внезапно го облъгнаха лъчистите вълни на грациозното създание, майка на цялата тайфа. Ити затвори очи, съсредоточи се и в съзнанието му изплува нейният образ.

Ами да, тя носеше такива метални щипки в косата си. Как ги наричаше? Той се гмурна в паметта ѝ, затърси и... откри.

— Гърти!

Третият му съучастник дотича на часа. Извънземното насочи пръст към момиченцето:

— Кажете... как се пише фибла!

— Фибъл.

— Не е вярно. — Той показа гладката си плешива глава.

— Фибла ли искаш?

Той кимна. Гърти го хвана за ръка. Двамата крадешком пресякоха салона и се шумгнаха в спалнята на Мери. Извънземното погледна през прозореца. Грациозното създание пак беше в градината и се суетеше край най-големите зеленчуци, които се бяха раждали в този щат. Над главата на Мери кръжаха вълни на дълбоко удивление — сега тя се опитваше да вдигне една гигантска тиква, толкова голяма, сякаш бе смукала мляко с тръбичка.

Разцъфнали необичайно пищно за този сезон, цветята на перваза сведоха главици към Ити.

Здравей, Древни повелителю. Търсиш ли нещо? Каква върховна мисия изпълняваш?

— Търся фибла.

— Ето ги! — извика Гърти и отвори бяла порцеланова кутийка във формата на пиле.

Извънземното извади фиблите и хвърли поглед на отражението си в огледалото на Мери. Ако, освен самото носеше и панталон, дали

грациозното създание нямаше по-лесно да преодолее стреса, като го види...

Може би щеше да му се наложи също да скъси панталоните и да пъхне краката си в книжни кесии. А после...

— Хайде, Ити. — Гърти го дърпаше за ръката. Изведе го от спалнята и по коридора стигнаха до стаята на Елиът. И то отново се прибра в килерчето си.

— Какво ще правиш с фибите на мама?

То седна на възглавниците и прикрепил всички фиби към свързващата летва на закачалката. Цял ред метални контакти увиснаха надолу, готови да се плъзнат по плочата „търкалящи се камъни“. После то свърза фибите с жиците, които идваха от „Говори и пиши“.

— Ама че смешно! — каза Гърти. — Винаги ли правиш такива смешни неща.

— Да.

— За какво ти са?

— Ити обади... вкъщи.

— Къде е твоята къща?

Той посочи към небето. Гърти погледна през малкото прозорче.

— Там ли ме отнасяш, когато сънувам? Онова далечно място?

— Далечно...

— Ами ще те чуят ли в твоя дом?

Колко много въпроси задават тия землянчета!

— Ще вдигнат слушалката и ще кажат: „Ало, Ити“, така ли?

— Кажки как се пише досада.

— Д-у-с-а...

— Не е вярно.

— Това е, защото ти ми взе играта и я научи да казва само „глипъл-дипъл“.

— Глипъл-дупъл — поправи я Ити.

— Все едно, вече *не* казва „досада“.

Гърти обърна гръб на чудовището и започна да си играе с печката, която си бе пренесла в килерчето. Печеше нов вид кифлички, омесени от маминия крем за лице и малко кал.

Старият компютърен техник продължи да се труди усърдно, тананикайки смътно запомнени мелодии от „Най-добрите четирийсет песни“, които наскоро бе чул по радиото. Толкова бе погълнат от

заниманието си и Гърти от своето, че и двамата не чуха как Мери се качва по стълбата. Не я чуха да минава през салона. Чуха я едва като отвори вратата към стаята на Елиът.

Чудовището скочи и чевръсто се нареди до препарираните животни, платнените кукли и модели на космически работи зад вратата на килера. Ръцете му замръзнаха скръстени, а огромните му звездни очи, по-съвършени и от най-съвършените оптически уреди на Земята, придобиха глуповато, неவிждащо изражение като на жабока Кърмит. Втренчиха се в една точка, изцъклени, а закръгленото му телце се вцепени безжизнено като на робота от дясната му страна.

Мери влезе. Очите ѝ пробягаха по купищата разхвърляни играчки, срещнаха погледа на извънземното, подминаха и него и се спряха на мушкатото, което беше обсипано с цветове тук, в килерчето.

— Ти ли го донесе, Гърти?

— Човекът от Луната обича цветя. Помага им да растат.

Мери погали разкошните цветове и учудено поклати глава:

— Всичко в тая къща расте като лудо. Нищо не разбирам...

— Искаш ли една кифличка, мамо?

— Наистина изглеждат хубави, Гърти. — Мери погледна тавичката с кифли. Бяха дори прекалено хубави за нещо, направено от кал... А миризмата им отнякъде ѝ бе позната...

— Господи, Гърти! От моя крем ли си сложила вътре?

— Това е бананов крем.

Мери се вгледа в остатъците от чудодейната бяла смес, изпод която се ражда Новото аз!

— О, Гърти, миличка, ще се опитам да не се ядосвам. Знам, че още не разбираш. Но мама плаща по двацет и пет долара за едно бурканче от този крем, а сега ще трябва да си го маже на лицето, смесен с кал, пясък и дребни камъчета...

— Съжалявам, мамо!

— Знам, че съжаляваш, скъпа. Някой ден може и на мен всичко да ми се вижда смешно, но не и днес.

Погледът ѝ отново попадна върху вцепененото извънземно, подредено до платнените кукли, но разстроена от похабения крем, тя само премигна при вида му. После се извърна и Ити въздъхна с облекчение, в което се прокрадваше и малко тъга. Как би могла да го обикне, когато за нея той не беше нещо повече от жабока Кърмит.

Проследи я как излиза от стаята, после раздвижи — крайниците си, сякаш се освобождаваше от невидими конци на марионетка, а сърцето му се изпълни с печал. За Мери то беше само играчка, едно от многото препарирани чучела на Елиът.

Нещастно космическо същество, кажи *самота*...

Кажи *пренебрежение*...

Ити отново седна до преподавателя и стопи още няколко калаени спойки със светещия си пръст.

Каква ирония, прекрасната Мери да тъгува по изчезналия си съпруг, когато в килерчето под носа ѝ живее един от най-прекрасните умове на вселената! Ити сведе поглед към кръглото си като тиква, увиснало до пода коремче и за първи път в неговия наистина предълъг живот то му се стори уродливо. Но и да престанеше да яде бисквити „Орео“, коремчето пак нямаше да спадне. Никога нямаше да спадне. Защото такова си беше самото му същество.

— Защо си толкова тъжен, Ити? — попита Гърти. Тя се вгледа в очите му, но вместо лъчистия водопад видя пустиня, набраздена от огромни пукнатини, които се губеха в безкрая — най-самотното място, което бе виждала някога.

Ити премига и пустинята изчезна. Той взе „Говори и пиши“ и отново започна да натиска клавишите.

глипъл дупъл, зуак, зуак, снафн, олг, ммннип...

Успокоителните звукове на една по-висша сигнална система го утешиха. Ето това бе език! На него можеш да си излееш душата! Ити искаше да говори, да говори още и още с нощта, докато момчетата се върнат от железарския магазин с това, което са успели да свият.

Когато напусне Земята, ще му остане поне удовлетворението, че е обучил и повел тия млади земляни към по-висши територии на разума.

Ако напусне Земята...

Защото погледнеше ли самоделния си преподавател, направен от няколко фибри и закачалка за дрехи, веднага го обземаха съмнения. Собствените му мозъчни вълни обаче го уверяваха, че е на прав път. Той трябваше само да следва техните насоки и да се надява.

Ами ако момчетата не са успели да му откраднат дисков трион?

По стълбите се чу трополене и след миг в стаята влязоха Елиът и Майкъл. Те разкопчаха якетата си и извадиха тъй желания циркуляр,

шепа болтове и разни други закрепващи приспособления.

— Ето, Ити! Това ли искаше?

— Кажи рок-енд-рол... — Ити прокара развълнувано пръсти по повърхността на циркуляра. Постави го върху диска на грамофона и го развъртя с пръст. Назъбеното острие се въртеше ли, въртеше, проблясвайки в снопа слънчеви лъчи, които се процеждаха през прозорчето на стаята.

— Но как ще направиш плоча от един циркуляр?

— Кажи боя — и то показа, че повърхността на металния диск трябва да се боядиса.

— Какъв цвят по-точно?

Ити посочи небето.

— Син ли?

То кимна.

— Преди малко влезе мама — обади се Гърти. — И дори не забеляза Ити.

— Наистина ли? Значи прикритието действа? — И Елиът посочи редицата от глупави препарирани твари.

— Вън! — разсърди се Ити. — Вън! — и ги изпъди всички. Един изтъкнат космолог не можеше да преглътне толкова унижения в един ден.

Мери се взря в огледалото над тоалетната масичка и бръкна в порцелановото пиле за фиби.

Пръстите ѝ опипаха цялата кутийка — беше празна.

— Къде ли...?

Сети се къде. Разбира се, това беше работа на Гърти. Та тя вече се гримираше. Сигурно ѝ трябваха и фиби.

— Гърти!

Детето тутакси дотича:

— Да, мамо?

— Върни ми фибите.

— Не мога. Чудовището ги използва.

— Че за какво ги използва?

— За машината си.

За машината си ли... Мери се замисли. Струваше ли си усилието да се лута из безконечните лабиринти на детската фантазия, за да си

върне няколко фиби? Определено не. По-добре да си остави косата да пада в очите и да си придаде оня модерен напоследък вид — „на-ръба-на-нервната-криза“.

— Благодаря, Гърти, това беше.

— Ще кажа на чудовището, че го поздравяваш.

— Да, предай му моите най-добри пожелания.

Чудовището седеше в килера и работеше усилено. Циркулярът беше боядисан, оставен да изсъхне и сега великият монтьор се зае да издълбае със светещия си пръст мрежа от дупчици върху боядисаната повърхност.

— Сетих се — извика Елиът, — ще бъде нещо като мюзикбокс.

Майкъл надничаше иззад рамото на Елиът, докато извънземното пробиваше дупчиците.

— Прилича на латерна — каза той, а светещият пръст на Ити продължаваше да оформя повърхността на циркуляра като перфокарта. После постави програмирания диск върху грамофона, задвижи го с пръсти, спусна ръчката, направена от закачалката за дрехи, а редицата фиби се плъзна по въртящото се острие, следвайки перфорациите на програмата.

— Ей, Ити, ти си страхотен!

Въртенето на диска и плъзгането на фибите по него задействаха клавиатурата на „Говори и пиши“ и звездният език ясно прозвуча, а после поде отново и отново.

... *глипъл, дупъл, зуак, зуак, снафн, олг, ммннип...*

— Ти го направи, Ити! Направи си собствена плоча.

В този момент влезе Гърти с новата си придобивка в ръце — радиотелефона. Тя си говореше с куклите, оставени в нейната стая. „Ало, Доли, тук е Гърти.“

Но Ити протегна дългата си ръка, грабна телефонния апарат, за миг го разглоби и свърза микрофона му с високоговорителя на „Говори и пиши“.

— Ити, ти развали всичките ми играчки! — изпищя Гърти и тънкото ѝ гласче отекна из цялата къща.

Братята ѝ търпеливо се опитаха да ѝ обяснят, че трябва да се научи да бъде щедра, но за всеки случай извиха ръцете на куклата ѝ така, че я докараха до ужасяваща поза.

— Добре де — подсмръкна Гърти, — ама той да престане да ми разваля играчките!

Древният учен я увери, че повече няма да развали нито една играчка. Единственото, което му трябваше още, бе коаксиалният кабел от телевизора на Мери. И тунерът в дециметровия обхват, разбира се. Дойде моментът да постави и него.

Всички заедно се промъкнаха през салона.

Малко по-късно същата вечер Мери влезе в спалнята си, щракна телевизора, изрита обувките си и се качи на леглото. Уморено разгъна някакъв вестник и се зачете. След малко обаче забеляза, че телевизорът не работи.

— Майкъл!

Къщата остана безмълвна.

— Елиът!

Тя се замисли — майчината интуиция недвусмислено ѝ подсказваше, че двете момчета имат пръст в това... Но при едно по-висше прозрение в съзнанието ѝ се появи образът на Гърти...

— Гърти? — попита тя тихо нощта. Нима Гърти беше виновна?

Тя затвори очи и бръчка на недоумение проряза челото ѝ: най-неочаквано си представи как в спалнята ѝ на пръсти влиза Гърти, ръка за ръка с огромна платнена кукла...

Сигурно съм се преуморила, въздъхна Мери и се протегна, а вестникът закри лицето ѝ.

След кратка, неспокойна дрямка тя се събуди гладна. Дали не бе време да изяде едно хлебче, намазано с ягодово сладко? Дали не беше ударил Часът на греха?

Тя тихо се измъкна от леглото и влезе на пръсти в хола. Децата не биваше да я видят, би било много лош пример за тях — майка, която не може да обуздае апетита си и на която буквално всеки миг се привиждат всевъзможни желета и конфитюри...

В салона Мери спря за момент, защото чу гласовете на Елиът и Майкъл в детската стая. Добре, значи нямаше да видят как заприличва на отворително прасе и, което е още по-важно, нямаше да я спрат!

Умните ми синчета, дете не искат да ми се наложи да се промушвам напреко през вратата на живота... Ами като не мога да се сдържам. Просто умирам от глад!

Искам кифлички със сладко. Купи с крем. Оризов пудинг. А защо не и малко бананови сладки?

Тя се спусна на пръсти надолу по стълбата и спря за момент в коридора на първия етаж, за да се убеди, че всичко е тихо.

В дневната нямаше никого, ъгълът за хранене беше тъмен.

Мери продължи на пръсти към кухнята. Но щом зави по коридора, видя, че лампата в кухнята свети, а като влезе, завари Гърти на масата, където бяха сложени мляко и бисквити. Не видя обаче Ити, който в последния момент се бе сврял зад хладилника. Клетото чудовище се бе пхнало там, без да успее да се скрие напълно, и сега очакваше най-лошото.

Мери посочи двете чинии на масата и попита Гърти:

— За кого е тази чиния? — гладният ѝ поглед не можеше да се откъсне от подредените там бисквити. — За куклата ти ли?

— За извънземния гост — обясни Гърти. — Той обича бисквити.

— Дали ще има нещо против, ако си взема една?

— О, не! — отговори Гърти. — Той те обича.

— Какъв симпатичен гост — забеляза Мери и грабна бисквитите. Господи, захар!

Чудовищна наслада се разля в устата ѝ и тя разбра, че е загубена.

— А сега искам и конфитюр!

Завъртя се припряно към хладилника и го отвори със замах.

Вратата зейна, събори Ити от табуретката и той падна в кошчето за боклук. Гмурна се към дъното, но краката му щръкнаха навън, добре че Мери не ги виждаше.

— ... масло с ябълков аромат, мармалад... а защо не и от тези желирани къпинови пастички, мога да изям най-малко четири...

— Какво става, мамо — обади се Гърти, — пак ли имаш пристъп?

— Да, да, скъпа... фондан, едно еклерче...

Но изведнъж две силни ръце я хванаха откъм гърба.

— Овладей се, мамо!

— Елиът... Майкъл... оставете ме на мира.

— Мамо, моля те — Майкъл я обърна с гръб към изкупителната гледка. — Нали ни каза никога да не те оставяме да правиш това.

— Забравете какво съм ви казала! — Тя се протягаше към бисквитите от чинията на Гърти.

— Хайде, мамо, ела — настояваше и Елиът, опитвайки се да прикрие Ити, чиито нозе все тъй стърчаха от кошчето за боклук. — Ще поиграем на „Монопол“, ако искаш.

Мери се вгледа в очите на Елиът — беше нещо напрегнат и нервен, току подскачаше пред нея, явно за да отвлече вниманието ѝ от хладилника.

— Мило момче си ти, Елиът...

— Каза ни и да ти напомняме — продължи Елиът, — че ако продължиш да ядеш сладко, ще изглеждаш като тлъста наденичка в банския си.

Двете момчета я избутаха от кухнята, по-далече от чудовището, и тръгнаха с нея през салона. Мери се тътреше неохотно между тях.

— Добри момчета сте вие... строги, но добри.

Стигнаха до стълбата и синовете ѝ я побутнаха нагоре.

— Не поглеждай назад, мамо. Знаеш какво ще стане, ако погледнеш...

— Ще стана клиентка на магазин „Гигант“, ето това ще стане — отвърна Мери и покорно тръгна нагоре по стълбата.

На другия ден заваля дъжд. Мери потърси чадъра си на поставката. Но там то нямаше, никъде не го намери, защото той беше горе, в килерчето, и служеше за параболичен рефлектор.

— Ууу! Страхотно е! — възкликна Елиът.

Чадърът беше подплатен с отразяващо фолио. Към дръжката му бяха прикрепили буркан от кафе, в който поставиха тунера в дециметровия обхват, свързан чрез коаксиален кабел с микрофона от радиотелефона на Гърти. Този микрофон от своя страна се свързваше с играта „Говори и пиши“ и така чудноватите звуци *глипъл-дупъл-зук-зук* се преобразуваха в свръхвисока честота. Космическият радист обясни, че има нужда от още едно нещо, което бе забелязал под бронята на колата на Мери.

— Детектора за ченгета! Искаш маминия детектор за ченгета, така ли? — Майкъл поклати отрицателно глава, Елиът се присъедини към него.

— Това е единственото нещо, което тя задържа от татко. И не може без него.

Чужденецът им нарисува диаграми, за да покаже как детекторът трябва да се монтира над тунера, така че свръхвисоката честота да се предава в пространството.

Същата вечер Мери натискаше здраво педала за газта и бързаше към къщи. Предупредителната система на колата ѝ обаче не сигнализира за полицейския радар наблизо и така цялата работа ѝ струваше двайсет и пет долара глоба.

Затова пък предавателят беше почти готов!

— Добре, ами какво ще го задвижва? — питаше Майкъл. — Какво ще върти *това*? — и той побутна с пръст циркуляра върху диска. — Ако го качим горе на хълма — Майкъл посочи през прозореца, — там няма електричество...

Космическият гост тъкмо бе привършил вечерята си. Със светещия си пръст той нагря ножчето, изви го и го закрепил за закачалката. Направи същото и с вилицата, така че да образуват храпово зъбно колело, което се зацепваше в зъбите на циркуляра и ги завърташе един по един.

— Е да, но ние не можем да стоим там по цяла нощ и да въртим тая магия.

Извънземното продължи да се усмихва. Сега то разбра всичко: разбра онези смътни представи, които го бяха споходили преди няколко дни, как една малка вилица танцува около плоча. И го направи, и то щеше да проработи, горе на хълма, не бяха нужни нито човешки ръце, нито неземни, за да го задвижат.

— Какво е това?

— Новият ми герой.

— Кой е той?

— Властелин на магиите — най-висша категория. Ето и характерните му черти.

— Да ги чуем.

— Мъдрост — 20 точки, магическа сила — 20 точки, интелигентност — 18 точки, физическа сила — 14 точки.

— Име?

— ИТИ.

Ити чуваше как момчетата играят на „Подземия и дракони“ долу в кухнята, но му беше много по-интересно да слуша нещо друго, нещо, което се разказваше всяка вечер в къщата. Трябваше само да прилепи

ухо до вратата на стаята на Гърти. И така, той се сви ниско, наклони глава напред и... продължи да слуша историята на Земята... Гласът на Мери тихо нареждаше:

— „... Уенди, вързана и отнесена на пиратския кораб! Тя, която обичаше всичко да бъде чисто и изрядно! «Аз ще я спася!» — извика Питър и скочи да грабне оръжията си. Но както скачаше, той се сети да направи нещо, което ще я зарадва — да изпие лекарството си. Ръкавът му сграбчи смъртоносната кратунка. «Не!» — изпищя Менче-Звънче. «Защо не?!» «Защото вътре има отрова.» «Отрова? Че кой ще я сложи в кратунката?» «Хук.» «Не ставай глупава. Как може Хук да слезе тук.»... Питър вдигна кратунката. Сега не беше време за думи, а за дела. Със светкавична бързина Менче-Звънче литна между кратунката и устните му и изпи отровата до дъно.“^[1]

— О, не! — възкликна Гърти.

— О, не! — прошепна старият пришълец от Космоса.

— „Хей, Менче, как посмя да ми пиеш лекарството?“ Но тя не отговори, вече се олюляваше във въздуха. „Какво става с тебе — извика Питър, внезапно изплашен. — Да не би да умираш? О, Менче, за да ме спасиш ли го изпи? Но защо, Менче?...“ С всеки изминал миг светлината на Менче-Звънче ставаше все по-слаба и той знаеше, че щом тя изгасне, феята ще бъде мъртва... Гласът ѝ бе толкова слаб, че той не можеше да разбере думите ѝ...

Пришълецът тъжно наведе глава. Това наистина беше ужасно.

— „... Тя казваше, че може да се спаси, ако децата вярват във феи. Вярвате ли във феи? — извика той бързо.“

— Аз вярвам — отвърна Гърти.

— И аз *вярвам* — каза Ити, а очите му се наляха със сълзи.

Точно в този момент горе се появи Елиът. Той търсеше аптечката, защото си бе порязал пръста на рендето за сирене. Древният лечител на растенията се обърна, забеляза раната и насочи към нея дългия си показалец. Връхчето на пръста му проблесна в яркорозово. Елиът отстъпи уплашен — знаеше, че ако пожелае, с този пръст Ити може да пробива дупки в стомана. Но Ити спокойно прокара светеция си пръст над раната на Елиът и кръвта спря, а раната заздравя на часа, сякаш никога не е била.

Елиът се вторачи в пръста си изумен. После заговори, искаше да благодари на Ити, но почитаемият космически лечител му направи

знак да мълчи и отново прилепи ухо до вратата на Гърти.

— „Ако вярвате във феи, пляскайте с ръце. Не оставяйте Менче-Звънче да умре.“

Космическият пътешественик тихо плесна с грамадните си, неземни длани.

Късно тази нощ той застана до малкото прозорче на килера и се вгледа навън. Луната го изпълваше с неописуем копнеж, нежното сияние на Млечния път като шепот проникваше в сърцето му. Всички лъчения, видими и неувимими, достигаха до свръхчувствителното му същество; от движението на величественото звездно колело струеше тайнствената музика на летящите планети и звезди, той чуваше техния говор в мрака, тържествените гласове на гигантите стигаха до него, прекосили огромни разстояния...

С натезало от мъка сърце Ити опря чело на перваза. Някога той беше част от това Велико колело, виждал бе с очите си чудесата на Вселената, виждал бе дори как се ражда звезда. А сега, сега седеше затворен в този килер, широк метър на метър и половина, заедно с един откраднат чадър и едно препарирано чучело.

Обърна се към него, но чучелото се взираше със стъклен поглед в мрака, явно потънало в собствените си мисли.

Непреодолима космическа самота обхвана Ити. Всяка фибра от тялото му жадуваше за звездната светлина — високо, високо в родните пространства, където от красотата на Орион секва дъхът, а мъглявината му се къпе в разкошни цветове. Ами Плеядите, където синият ореол на Младата звезда прониква направо в сърцето! Или пък Мъглявината на Вейл, която неспирно се носи из Космоса, и нашепва царствената си тайна на онези, които плуват заедно с нея из океана на Вселената.

Изгарян от безброй такива спомени, той се отдръпна от прозореца и бавно отвори вратата на килера.

Мина на пръсти покрай спящия Елиът и излезе в салона. Тихо го прекоси, а по стената затанцува безформената му сянка, досущ ходеща тиква или търкаляща се диня — чудатата фигура в един чужд свят... Сега вече Ити гледаше на всичко с очите на земляните — бе възприел техните представи за красиво и грозно и сам виждаше, че е наистина уродлив, обида за ума и очите, с две думи — безобразен кретен.

Надникна в стаята на Гърти и се вгледа за миг в спящото дете. Тя го намираше привлекателен, но за нея и жабокът Кърмит беше елегантен.

Той продължи нататък до стаята на грациозното създание и надникна вътре.

Мери спеше и той дълго я съзерцава. Беше истинска богиня — най-красивото творение, което бе виждал някога. Сияйните ѝ коси, разпилени по възглавницата, бяха същински лунни лъчи, нежните ѝ черти, тъй прелестни и тъй недооценени, олицетворяваха най-голямото съвършенство в природата. Затворените ѝ очи приличаха на пеперуди, заспали върху разцъфнал нощем нарцис, а устните ѝ — на листица от горска кошничка.

Мери... прошепна прастарото му сърце...

Сетне той пристъпи тихо с грамадните си ципести нозе до леглото и се вгледа в нея по-отблизо.

Тя наистина беше най-прекрасното създание в цялата Вселена, а какво ѝ бе дал той?

Нищо.

Открадна детектора ѝ.

Гледаше я мълчаливо, докато тя се обръщаше в съня си; той не знаеше какви са сънищата ѝ, но беше сигурен, че в тях едва ли се явява прастар космически ботаник със закръглено шкембенце.

Внимателно постави едно бонбонче „М и М“ на възглавницата ѝ и тихо се измъкна в хола.

В дъното чакаше кучето Харви.

При вида на странното същество, клатушкащо се като торба кокали към него, Харви изплезе език.

Ити го потупа по главата. Поток електромагнитни вълни премина по гръбнака на животното и опашката му тутакси се изви нагоре като кука. То се завъртя, погледна я, после погледна Ити. Хей, ще ми оправиш ли опашката! Космическото същество докосна носа на Харви и опашката му се оправи.

И те продължиха да бродят заедно из притихналата къща, нещо, което напоследък правеха всяка нощ, щом другите заспяха. Харви запристъпва лекичко до странния гост надолу по стълбата и те слязоха на първия етаж. Ити спря в ъгълчето, където беше телефонът, и вдигна слушалката. Заслуша се в сигнала, после приближи слушалката до

ухото на Харви. Кучето се вслуша внимателно. То бе виждало как Елиът завърта шайбата с пръст, после казва нещо и само след минути се появяваше пица.

Така че Харви си пъхна носа в шайбата, завъртя я веднъж и зачака с надеждата да се появи сандвич с печено месо. Ити завъртя още няколко цифри и отсреща се чу сънен глас:

— Ало?... Ало?

Един сандвич с печено месо, каза Харви, и малко сочни кокали за добавка.

Ити сложи слушалката обратно на вилката и те продължиха към дневната.

На телевизора беше поставена цветна снимка на Мери в рамка. Ити я взе и нежно целуна устните на Мери. Сетне показа снимката на Харви.

Кучето равнодушно се вгледа в портрета. Стъклото беше зацапано и нали за всяка поразия в къщата винаги обвиняваха него, то си знаеше, че пак няма да му се размине. Вдигна лапата си и побутна Ити да остави снимката на мястото ѝ. Но Ити си я сложи под мишница и я взе със себе си.

Значи, каза си Харви, ще си помислят, че съм я изял...

Съжали, че беше изял килимчето пред банята, метлата, една от шапките на Мери и чифт вкусни кожени ръкавици. Защото така хората започват да си правят прибързани заключения.

Ити се мотаеше из дневната. На масата бе сложена ваза с цветя. Той ласкаво ги погали и им промърмори нещо на своя език.

Харви размърда носа си обнадежден. В един от кучешките си сънища той бе видял храст, отрупан с хамбургери, и оттогава все го търсеше из квартала.

Ити приближи до него една роза; Харви нетърпеливо зарови муцуна в нея, но това не беше плод от храста с хамбургерите, а някакво глупаво цвете.

Ити нежно положи цветето върху снимката на Мери и обви стъблото около филигранната рамка. Така двете най-красиви неща на Земята, розата и Мери, бяха свързани.

Сетне продължи по-нататък, към кухнята.

Щом усети това, Харви замаха с опашка и лакомо си заоблизва носа. В тази стая бяха съсредоточени всичките му кучешки надежди.

— Хлаа-диил-ник — каза Ити и го посочи с пръст.

Харви кимна възторжено и тихичко заскимтя. Години наред той се бе опитвал да хване с лапа дръжката на тази кутия, но за нещастие еволюцията го бе лишила от палец.

Ити отвори кутията и извади мляко и шоколадова торта. Харви скимтеше сърцераздирателно, лигите му течаха, опашката му се въртеше като вентилатор и Ити го възнагради с една останала неизядена свинска пържола.

Харви се нахвърли отгоре ѝ с ликуващо ръмжене и се зае да разкъсва крехкото месо. В един момент спря ѝ погледна нагоре към Ити.

Аз съм *твое* куче.

Ако ти се случи нещо, само ми свирни!

[1] Откъси от романа „Питър Пан“ на Джеймс Матю Бари — прев. Боян Атанасов и Теодора Атанасова, изд. „Отечество“, 1984 г. Б.пр. ↑

9.

Привечер по околните улици, освен колата на пицарията се появи още една закрыта кола, но в нея нямаше кутии, издаващи миризма на домати и сирене. Тя беше пълна с подслушвателна апаратура, толкова чувствителна, че можеше да смае дори един междузвезден пътешественик. На колана на оператора, седнал пред светещото контролно табло, подрънкваше тежка връзка ключове. От усилвателите на апаратурата го заливаха звуци и гласове, които вече са ни познати, гласовете от квартала.

„— ... Мамо, в рецептата за сладките чаша мляко равна ли е на чаша брашно?“

Или:

„— Просто се махни от моя живот, направи ми тази услуга...“

Или:

„— ... Тази вечер ще стоя при детето, Джак, ако си решил да наминеш...“

Колата бавно се придвижи към следващата пресечка, улавяйки всеки глас и всеки разговор, който заемаше своето място в картинната мозайка на нощния живот на квартала.

„— Уенди е заловена от пиратите? — казва Питър...“

И още:

„— Предавателят му е готов, Майкъл. Можем да го отнесем горе...“

Мъжът с ключовете махна с ръка и колата спря.

„— Знаеш ли, Елиът, напоследък той не ми изглежда много добре.“

„— Не говори така, Майкъл. Ние сме добре!“

„— Какво значи това «ние»? Напоследък все говориш за вас двамата заедно...“

„— Ами това е телепатична връзка, Майкъл. Аз съм толкова близък с него сега... Чувствам се част от него.“

Някой обикновен подслушван би взел този разговор за обичайни детски измишльотини, но на този подслушван той се видя толкова особен, като сигнал от Марс. Той моментално извади картата на улицата и обгради, къщата на Мери с голям червен кръг. Камионетката продължи надолу по, улицата, а колата от пицарията в същия момент се показва иззад ъгъла...

Елиът се стараеше да обясни на Ити обичая по празника на Все светии, изтъквайки, че това ще е неговият единствен шанс да излезе на улицата, без да се маскира.

— ... просто защото всеки ще изглежда ненормално. Разбираш ли? О, съжалявам, не исках да кажа, че ти си ненормален. Но ти си просто различен...

— Кажи различен... — произнесе Ити, докато Елиът мятеше на главата му чаршаф и се мъчеше да нахлузи на ципестите му крака големи, пухкави домашни чехли. Допълни костюма му с една каубойска шапка.

— Не е зле — прецени Елиът. — Така можем да те водим навсякъде.

Самият Елиът си бе измайсторил костюм на прегърбено чудовище, за да е в тон с Ити и космическият таласъм да не бие толкова много на очи. Майкъл имаше затруднения заради своя костюм — двамата С Мери разговаряха на долния етаж.

— Не! — отсече Мери — Край! Няма да се облечеш като терорист.

— Но другите момчета така се обличат.

— И какво — всички момчета от този квартал ще бъдат терористи, така ли?

— Моля те, мамо!

— Казах не. А къде е Гърти?

— Горе е, приготвят се с Елиът.

Но Гърти не се приготвяше с Елиът. Тя се измъкваше през един прозорец.

Елиът обясняваше на Ити:

— Ако си мълчиш и ходиш с чаршафа, мама никога няма да разбере. Ти си Гърти, разбираш ли?

— Гърти — повтори древното чудовище и заслиза, увито с чаршафа, до Елиът по стълбата.

Мери ги чакаше долу. В изблик на безумен празничен плам тя също бе облякла странен костюм — беше с рокля с леопардови шарки, с домино на очите и „магически“ жезъл в ръце, с който да удрия побуйните от гостенчетата си по главите.

— О, мамо, направо си страхотна!

— Благодаря ти, Елиът. Много си мил.

Ала не само Елиът ѝ се възхищаваше. Древното чудовище, маскирано като Гърти и скрито на сигурно място под чаршафа, бе втренчило омаян поглед в Мери, защото днес тя изглеждаше, като истинска звездна кралица, неземно красива, по-прелестна от всякога!

— Гърти — обърна се тя към него, — костюмът ти е чудесен. Как успя да си направиш корема толкова голям?

Тя потупа закръгленото, подобно на тиква туловище и прастарият пътешественик едва чуто въздъхна.

— Ами, натрупахме възглавници — неспокойно отвърна Елиът.

— Станало е доста ефектно — забеляза Мери. — Но нека да накривим още малко каубойската шапка.

И тя нежно повдигна ръце към костенурчестата глава на извънземното. Щом пръстите и го докоснаха, страните му под чаршафа поруменяха. От Мери струяха благотворни потоци енергия и течеха надолу по щраусовия му врат. Светлинката от сърцето му припламна, но то веднага я закри с ръка.

— Така! — каза Мери. Сега е по-добре. — После се обърна, към Елиът — Пази я, не яжте нищо, което не е увито, и не говорете с непознати.

Майкъл изникна отнякъде — бе преправил костюма си на терорист:

— ... и не яжте ябълки, защото в тях може да има бръснарски ножчета, и не пийте пунш, защото в него може да има наркотик...

Мери се наведе, целуна двете момчета, после целуна и космическия таласъм, при което патешките му колене се подкосиха, подкожното пламъче затрептя, а в съзнанието му запреливаха прекрасни багри като от мъглявината Орион.

— Добре, добре... — изпрати ги Мери, — приятно прекарване...

Наложил се Елиът да дръпне чудовището за ръката, защото то се бе заковало пред Мери, като че наблюдаваше раждането на нова звезда.

Ити се спъна в пухкавите чехли, но преди да излезе, все пак успя да хвърли един последен поглед към своята кралица.

— Довиждане, миличка! — каза Мери.

Довиждане, миличка, прошепна то и в преизпълнената му от възбуждане душа отекна космическо любовно ехо.

Те го помъкнаха към алеята, после към гаража. Там ги чакаше Гърти, и тя загърната в чаршаф; радиобуят със сгънатия чадър също бе увит в чаршаф, а останалите части — пхнати в една картонена кутия. Ити огледа всичко и за момент се запита дали наистина иска да го използва. Нямаше ли да бъде по-щастлив, ако останеше до края на дните си в килера, близо до Мери?

— Хайде, Ити, скачай!

Те го повдигнаха в коша отпред на велосипеда, прикрепиха предавателя му към багажника над задното колело и потеглиха по алеята, а после по улицата.

Свил крака, Ити се взе в коша и гледаше изумен парада на земните деца по улицата: принцеси, котки, клоуни, скитници, пирати, дяволи, торили, вампири и франкенщайновци.

Земята наистина беше удивително място!

Дръж се здраво, Ити!

Елиът усещаше тежестта на странното същество в коша — дребничко, но изключително създание, изгубено на тая чужда планета... Тази вечер имаха важна мисия и Елиът изпитваше непознати досега чувства. Докато държеше кормилото и въртеше педалите, носейки тежкото телце на Ити напред, той осъзна, че в крайна сметка вече не е онзи дребен тарикат, за какъвто го мислеха. Дребните му хитрости го напуснаха, сякаш се стопяваха в нощта, погълнати от мрака. Елиът разбра, че макар и да е късоглед, немарлив и потиснат, той е призван за тази мисия. С всяко завъртане на колелетата се чувстваше все по-освободен, по-щастлив, докоснат от ръката на открития космос. Погледна към Майкъл, брат му се усмихна и шините в устата му проблеснаха. Погледна към Гърти и тя му махна с ръка, а после се изкикоти, като видя Ити, превит на две в малкия кош, от който стърчаха пухкавите домашни чехли.

Ще го върнем там, откъдето е дошъл, помисли си Елиът и погледна Млечния път. Той сияеше през смога и телефонните жици, сякаш тихо пееше. Изведнъж оттам проблесна загадъчна коса светлина

— бледни лъчи хладен пламък достигнаха Земята, докоснаха момчето и мигом отплаваха далече-далече...

— Гледай ти, това е най-невероятният костюм, който някога съм виждал — възкликна мъжът в преддверието. Зад него стоеше жена му с облещени от почуда очи, а иззад тях и измежду краката им надзъртаха децата, обзети от страхопочитание при вида на извънземното.

Ити си беше свалил чаршафа. С каубойската шапка, домашните чехли, необикновените очи, ниското си коремче и крака като блатно растение тон нямаше конкуренти сред останалите участници в маскарада. Във всяка къща, в която влизаха, се повтаряше все същото — около Ити се вдигаше голям шум. Това му харесваше. Седмици наред бе седял в килера, а сега разнасяше кошницата си за лакомства от къща на къща и хората я пълнеха с бонбони.

— Наистина изключително... — мърмореше бащата и докато ги изпращаше до вратата, не откъсваше очи от дългите като коренища пръсти, които се влачеха по килима.

Ити излезе с пълна кошница в ръце. Беше събрал цяло състояние от първокласни, високохранителни вафли и бонбони, достатъчни да го подкрепят дни наред в космоса. Дражетата с марка „М и М“ бяха цели купища, а един особено калоричен шоколад, наречен „Млечен път“, очевидно бе предназначен за по-дълги междузвездни преходи.

— Ти си сензация, Ити — му каза Елиът, докато буташе колелото си по тротоара. Космическото същество се клатушкаше до момчето и Елиът усещаше щастието, което се излъчваше от него. Елиът знаеше какво значи да си черна овца, на която хората се надсмиват, той самият винаги е бил такова дете, сякаш и неговият нос беше като сплескано брюкселско зеле. Но вече не се чувстваше така. Чувстваше се по-възрастен, по-мъдър, свързан с далечни, недостижими светове! В главата му проблясваха и преминаваха като комети велики мисли, оставяйки загадъчни огнени дири.

Колкото до споменатото преди малко брюкселско зеле, то бе почнало да забелязва, че някои от децата надничат в чуждите прозорци. И подръпна ръкава на Майкъл, за да му покаже какво желае. Те пресякоха най-близката морава и надникнаха в един прозорец. Някакъв мъж по фланелка се разхождаше из стаята с пура в уста и

кутия бира в ръка. Опрял брадичка на перваза, старият гост от космоса се усмихна на себе си... Ако всяка вечер можеше да излиза с приятелите си и да наднича в прозорците, на Земята щеше да си заслужава да се живее.

— Ити, Ити — прошепна Гърти, — ела с мен...

Тя тихо го поведе покрай къщата, към портала, а после — до входната врата. Двамата натиснаха звънеца и хукнаха да бягат.

Ити зашляпа тромаво с пухкавите си чехли, единият се изхлузи; изгуби се някъде и каубойската му шапка, но той крещеше от възторг! Сега вече живееше истински, беше като всички други земни хора.

— По-бързо, по-бързо — повтаряше Гърти, те се провираха задъхани между някакви храсталаци, а от пръстите на Ити струеше мъгла. Старият пътешественик беше толкова възбуден, че пръстите му сами започнаха да издават космически сигнали, закодирали най-дълбоките тайни от еволюцията на Вселената. Цялата редица храсти притихна, а после пищно разцъфтя. Но великият древен ботаник вече ги бе отминал, устремен към следващата къща, за да надзърне и в нейните прозорци.

Така обиколиха няколко квартала. Много бонбони бяха изгълтани във възбудата, затова най-старият участник в празника изрази желание да съберат още.

— Добре — съгласи се Елиът, — нека да опитаме в ей тази къща там.

Той ги поведе по тротоара, сигурен, че и там ще помислят абсурдната фигура, която се клатушка до него, за дете в гумено костюмче. Що се отнася до Ити? Той вече не смяташе, че изглежда странно. Сега възприемаше неземните си форми като нещо, облечено специално за вечерта. А под тях си беше човешко същество, което обича бонбони, звъни на чужди звънци, крещи като дете и си пъха носа тук и там.

Ала щом вратата се отвори, за първи път през цялата вечер очите му замигаха уплашено, защото отсреща се появи оня червенокос дребосък и Ити веднага позна в него Ланс, към когото винаги се бе отнасял с подозрение.

От своя страна Ланс също бе изпълнен с подозрение към Ити:

— Кой е *този* попита той, без да допусне и за миг, че тези дълги ръце, този топчест корем на стълбите пред къщата им могат да бъдат

от гума.

— Това е... братовчед ми — запелтечи Елиът, като се проклрнаше, задето не е познал къщата на Ланс и го бяха хванали натясно. А самият Ланс се приближаваше към тях.

— Та той е... невероятен — Ланс пристъпи още по-напред, теглен от необяснима за него сила, която тайнствено го свързваше с чудатия пришълец.

Това момче е страшен досадник, помисли си космическият гост и отстъпи назад. Елиът също отстъпи. Те хукнаха обратно по алеята и скочиха на велосипеда, но Ланс ги последва и също скочи на своя.

— Кажи *бързо* — промълви Ити и Елиът завъртя педалите с все сила, ядосан на себе си, задето, бе така самоуверен и задето показва Ити на хората. Но Как би могла тайна като Ити да бъде скрита от хората? На човек му се иска да се похвали и да види как другите зяпнат от учудване.

Само че не биваше да го показва на такава лепка като Ланс, защото лепките не можеш ги измами. Те разпознават пришълеца веднага щом го видят.

С клюмнала глава и щръкнали крака Ити пак се бе свил в коша отпред. Какво ли ще направи Ланс? Ще го издаде ли на властите? И дали в края на краищата няма да го препарират?

Елиът се обърна и хвърли поглед през рамо в тъмнината. От Ланс нямаше и следа, изглежда, той не можеше да кара *бързо*.

— Всичко е наред — съобщи Елиът. — Избягахме му.

Ала не бяха му избягали. Ланс препускаше в нощта по преки, известни само на такива лепки като него, пътища и безпогрешно се насочваше право към преследваната групичка. Откъде знаеше кога да завие и по кой път да ги пресрещне? Имаше нещо, което го водеше по телепатия. Сега възприятията му бяха в постоянна връзка с телепатичната система на Ити, затова Ланс караше като бесен, така *бързо*, както един обикновен досадник не би могъл и да мечтае. Червената му коса бе прилепнала за главата, стърчаха само ушите — досущ дръжки на тенджера! Той препускаше като луд и прекосяваше квартал подир квартал по следите на Елиът.

Беше изгасил фара на колелото си, само отражателите чертаеха кръгове в мрака, но никой не ги виждаше. Ту студени, ту горещи вълни обливаха Ланс — такова нещо му се случваше за първи път. В неговия

кратък живот на момче, което всички отбягват, нещата никога не ставаха, както му се искаше, и той все се мотаеше насам-натам и си играеше сам на електронни игри. Но тази нощ! Тази нощ колелото му бе заредено с такава сила, че той профучаваше по завоите като професионален колоездач. Зъбите му тракаха от възбуда. Вятърът духаше в близнатото му кичурче, нощта беше добра към него.

Внезапно обаче се блъсна в бордюра, колелетата изскърцаха, той се преметна, но не изгуби от очи Елиът отражателят на неговото колело за миг проблесна в светлината на една улична лампа — Елиът беше вече в края на града.

Отправят се към хълмовете, помисли си Ланс, усмихна се на себе си и само след минута под същата улична лампа премина и неговото колело, бързо и безшумно, направлявано от сила, която нямаше да изгуби следата, каквото и да се случеше; Ланс целият изгаряше, а главата му бучеше.

Въртейки все тъй трескаво педалите, той се приведе над кормилото. Проникновени мисли за космоса обсебиха съзнанието му и му се струваше, че още малко и ще литне в небето. Пак се усмихна — всички деца му се подиграваха, задето яде само швейцарско сирене. И какво от това? Какво значение имаше това сега, когато бе понесен от такава невероятна сила!

Последната улична лампа остана зад него и той пое по стръмния път нагоре по хълма.

Елиът погледна още веднъж през рамо, но не видя своя преследвач. Караше велосипеда си по възвишението, сетне пое по черния път и се заизкачва към върха.

Ити подскачаше в теления кош, коремчето му силно се притискаше в мрежата, а пръстите му здраво се бяха вкопчили в нея. Вече приближаваха до мястото на приземяване и умът му работеше трескаво. Трябваше да монтира предавателя и да започне веднага да изпраща сигнали. Космосът беше необятен, а времето безкрайно, затова не биваше да губи, нито миг... Но защо Елиът, взе да се движи толкова бавно, въртейки педалите едва-едва?

— Елиът...

— Да?

— Каж *дръж се*... — космическият скиталец раздвижи пръсти, които изпуснаха слабо антигравитационно лъчение, и колелото се

вдигна над земята.

Плъзна се по храстите, сетне по горските върхари и се понесе над леса.

Така е по-добре, много по-добре, каза си древният пътешественик и се облегна назад в коша.

С отворени уста и настръхнали коси Елиът бе замръзнал на кормилото. Колелетата на велосипеда се въртяха бавно на вятъра, но щом момчето погледнеше надолу към гората, главата му пък се завърташе лудо. То виждаше черния път и пътеките между дърветата. А над него сред сребристи облаци плуваше луната.

Някъде под тях се събуди бухал и лениво разтвори криле. Зина с клюн и шумно премлясна в очакване на мишка или дори прилеп за излапване. После се издигна във въздуха и безгрижно размаха криле. Изведнъж обаче огромните му очи се облециха, той се изви надолу ужасен и изчезна между дърветата.

Какво, за бога, беше това...

Елиът, велосипедът и таласъмът в коша прелетяха досами стреснатия бухал, който отпусна криле, тупна на земята и се сви втрещен. В този момент Ланс заплашително приближаваше към него, в последния миг бухалът се отмести, а забързаният досадник едва не го прегази.

Какво става в тая гора, се питаше зашеметената птица, но Ланс нямаше време да ѝ обяснява. Той се бе устремил напред, а колелото му подскачаше по корени, клони и камънаци. В главата му отекваха електронни сигнали и го насочваха право към техния тайнствен източник. Гората го приемаше, пътеките ѝ любезно се отваряха пред него и досадникът минаваше леко през места, в които биха се объркали и най-опитните туристи. Но къде се изгуби тоя Елиът?

Лунните лъчи се процеждаха като през паяжина иззад балдахина от листа, над който се носеше Елиът, скрит от погледа на Ланс и от целия свят. Усещаха го само ужасените прилепи, които с писък се стрелваха надолу и се спотайваха, докато колелото прелиташе над техните владения. Елиът въртеше педалите бавно, неспокойно, а веригата подрънкваше в пространството. Дълбоко в душата си той никога не се бе съмнявал, че колелото му може да лети, неведнъж бе усещал това, докато преваляше хълма, ала магическият тласък не се бе появявал до тази нощ. Той дойде от Ити, неговата магия всъщност

беше наука за пространството, толкова развита, че можеше да бъде известна само на Древните. Тя движеше огромните им кораби в космоса и несъмнено с лекота можеше да пренесе едно най-обикновено колело на около миля — до мястото на приземяване.

Когато велосипедът взе да се снишава над сечището, пришълецът надзърна през теления си кош. Той направляваше спускането с лъчението на чувствителните си пръсти — колелото се плъзна по тревата и меко докосна земята, подрусвайки само в последния момент, когато един от дългите пръсти на Ити се заклеци в спиците.

— О...

Колелото се наклони и затисна Ити, преди окончателно да спре. Извънземното изплъзя от коша — пръстът го болеше, но то беше толкова развълнувано, че не му обърна внимание. Елиът също се измъкна и на часа се зае да разопакова преподавателя.

Извънземното се огледа бързо и претърси сечището с детектора си. Трябваше да се увери, че никой от преследвачите му през оная нощ не се навърта наоколо. Чувствителният му вътрешен радар се прехвърли над гората — засече Ланс, но го отмина. Защо ли? Защото излъчването на тая лепка не беше по-различно от неговото собствено на един прокуденик, самотник, неудачник — и радарът на Ити просто го отмина, без да долови никаква опасност.

После се обърна към Елиът и му даде знак да започват инсталирането на преподавателя.

Циркулярът се въртеше като омагьосан поднос, около който танцуваха ножът и вилицата, току зацепвайки се в зъбите по периферията. Какво предизвикваше това омагьосано въртене? За едно крехко дръвче, бе вързан кабел с прикрепена към него пружина. Когато вятърът поклащаше дървото, въжето се изпъваше, повдигаше храповото зъбно колело, направено от нож и вилица, зъбците му се зацепваха в зъбите на циркуляра, той се завърташе, а фибите се плъзгаха по перфорациите и задействаха програмата на „Говори и пиши“. Кое даваше енергия на „Говори и пиши“? Древният ботаник бе опънал стотици жици към гората — съединени с жилчиците на листата, на клоните и корените, те всмукваха електричеството на живота, а как точно ставаше това, знаеше само Ити. Но Елиът ясно

усещаше, че живителните сили от гората преминават по жиците, сливат се и заедно захранват предавателя.

Подплатеният с фолио чадър блестеше преобърнат на лунната светлина. Ала неговото предназначение далеч не беше да отразява лунните лъчи. От тази параболична антена нагоре в космоса се излъчваше свръхвисококачественият сигнал от детектора на Мери, преобразуван от дециметровия тунер.

..._глипъл-дупъл, зуак, зуак, снафн, олг, ммнниип... или нещо подобно. Истинският звук, който възпроизвеждаше уредът, беше далеч по-изискан, но нашата азбука е безсилна да предаде онези изящни звуци, които Ити бе изтръгнал от „Говори и пиши“.

Елиът стоеше срещу предавателя, надявайки се сигналът да достигне до предназначението си, ала той му се струваше толкова слаб, толкова немощен, залутан в безкрайността...

Отгатвайки съмненията му, извънземното го докосна по рамото:

— Намерихме прозорец.

— Прозорец ли?

— Пролука в йоносферата. Сигналът ще стигне до тях...

Те дълго останаха до предавателя смълчани. Слушаха, звездите сякаш също слушаха и, разбира се, слушаше и досадникът, спотаен в храсталаците наблизо.

През това време Мери се опитваше да запази самообладание пред ордите таласъмчета, които прииждаха в къщата ѝ.

— Да, да, влезте... О, каква страхотна чета сте...

Те ѝ пееха песни, танцуваха. Докато пееха обаче, лепкави топчета дъвка падаха от устите им и биваха стъпквани на килима, а докато ръкомахаха в такт с песните, влажни бонбончета на клечка се лепваха по мъхестите тапети и ги раздираха, щом децата опитаха да си ги издърпат отново. Харви пък взе, че ухапа едно от таласъмчетата.

Докато безстрашното куче пазач досаждаше на невинното гостенче, прозорецът на Мерината стая горе се отвори и вътре се вмъкна един от правителствените агенти с електронен уред в ръка. Неговата мигаща светлинка и трепкащата му стрелка отведоха неканения гост в салона. Щом влязоха в стаята на Елиът, уредът засвятка още по-неспокойно, а когато мъжът го внесе в килера на Ити, направо полудя. Агентът се повъртя малко вътре и удовлетворен, тихо се върна, през салона, а после излезе пак през прозореца на Мери.

Измъкна се благополучно, докато в същото време долу завързаха муцуната на кучето с носна кърпа и се опитваха да утешат пиццата дете с купища шоколадови бонбони.

..._глипъл, дупъл, зуак, зуак_...

Елиът и Ити седяха до предавателя, вслушваха се в него и наблюдаваха нощното небе, докато досадникът Ланс пък наблюдаваше тях. Небето мълчеше, не отговаряше.

След дълги часове на бдение Елиът заспа, Ланс трябваше да се прибере вкъщи най-късно до девет и древният гост остана сам с уреда си.

Той проследи сигнала, който неспирно се излъчваше в тъмнината.

Не се чувстваше добре. Дали не яде прекалено много бонбони?

Разходи се из гората да навести растенията. Струваше му се, че върви доста тромаво, по-тромаво от обикновено. Сигурно се дължеше на цялото това бясно щуране край чуждите прозорци. Не беше свикнал с подобни неща.

Вървя, докато стигна малко поточе, и приседна край него. Ромонът на водата го омайваше и той потопи глава в нея. Остана така часове, вслушвайки се в бликането на земната кръв. И накрая заспа с глава във водата.

— Мисля, че е към метър и трийсет — обясняваше Мери на полицая, — дребно момче, облечено като гърбушко.

И заплака:

— Сигурно е глътнал ножче за бръснене. Знаех си аз...

— Хайде, хайде..., успокояваше я полицаят. — На Все светии се губят доста деца. Сигурен съм, че Елиът е добре.

Над квартала настъпваше сиво утро. От десет вечерта Гърти и Майкъл си бяха вкъщи. А леглото на Елиът беше празно. За кой ли път вече на Мери й се късаше сърцето. Тя погледна полицая през сълзи:

— Напоследък се държах ужасно с него. Карах го да си чисти стаята...

— Че това си е в реда на нещата — отговори полицаят.

Харви опита да им даде някакъв знак, но муцуната му все още си беше завързана. Той вдигна лапи на вратата и заскимтя приглушено.

— Елиът! — скочи Мери. Момчето се връщаше по моравата зад къщата. За благодарност тя отвърза намордника на Харви и кучето заскимтя с облекчение и блажено се прозина.

— Това ли е липсващият герой? — усмихна се полицаят. Той сгъна бележника си, прибра го и остави семейството да се радва на срещата.

— Трябва да го намериш, Майк. В гората е... Някъде край сечището.

Мери бе сложила Елиът да си легне. А липсващият герой сега беше Ити. Майкъл отиде до гаража и изкара колелото си. След няколко минути той вече летеше по улицата и някаква кола го следеше.

Той хвърли бърз поглед през рамо и забеляза, че в нея седяха трима души, които съсредоточено го наблюдаваха. Свърна по една тясна уличка между две къщи, отърва се от колата и се отправи нагоре към хълма.

Намери Ити — той си седеше все така — с глава потопена в потока. Древният пришълец не изглеждаше добре, но твърдеше, че нищо му няма — просто слушал...

Сочеше с ръка потока, небето, околността, но Майкъл забеляза, че е преbledнял, а стъпките му са бавни и тежки.

10.

— Та той е предавал само няколко часа — говореше Майкъл. — Не бива да се отчайваме.

— Кажи го на *него*. — Елиът посочи с глава килерчето, където Ити седеше умислен.

Космическият старец знаеше, че е невъзможно да чака незабавни резултати, а може би изобщо нямаше да има резултати. Но той не можеше да надмогне себе си. Все сънуваше огромния кораб; затвореше ли очи, виждаше как прекрасната играчка величествено се спуска към Земята. Но щом се събудеше, отново беше сам и около него нямаше нищо друго, освен преполовена кутия бисквити „Орео“ и една глупаво ококорена платнена кукла.

Мери шеташе из къщи и се чудеше дали в живота ще ѝ се случи нещо по-интересно от това, да намира гуменки в хладилника? Тя уморено движеше прахосмукачката, наведе се да събере някакви скъсани струни от, китара и едни странни наглед семенца, усъмни се да не е марихуана. Напоследък Елиът и Майкъл се държаха много особено. Гърти — също. Цялото ѝ семейство ли беше откачило от тия опиати?

Копнееше за баща им, тоя непоправим безделник, който се бе запилял някъде из Мексико.

Мислеше си, че трябва да се захване с аеробика.

И непременно да си купи нови обувки.

Но дали в този живот все още я чакаха някакви *изненади*!

И дали всичко нямаше да продължи все така, само дето по лицето ѝ щяха да се появят нови бръчки и тя щеше да е принудена да си купува все по-скъпи кремове, плацентни или други подобни, за да се бори срещу тях.

Изключи прахосмукачката и чу, че се звъни.

Незнайно защо надеждите ѝ в миг възкръснаха. Беше истинска лудост, тя си го знаеше, но пък и цялата къща напоследък изглеждаше полудяла. Мери тръгна към вратата и се хвана, че очаква да се появи

нейният очарователен безделник, ей така, заради старото им приятелство. Или някой друг заради новото... Някой висок, тъмнокос, зашеметяващ...

Отвори вратата.

Отсреща стоеше ниско, червенокосо, досадно хлапе.

— Елиът вкъщи ли си е?

Един момент, Ланс — въздъхна тя, обърна се и се заизкачва по стълбата към стаята на Елиът. Беше заключено както винаги. Какво, за бога, *правеха* там? Какви ужасни неща, заради които щеше да ѝ се наложи без време да си купува плацентен крем?

Тя почука:

— Елиът, онова момче Ланс е тук...

— Тази лепка! Кажу ми да се спасява...

— Не мога, Елиът. Ще му кажа да се качи.

Тя слезе по стълбата с чувството, че тези стъпала са каторга, в която изтляваше животът ѝ. Нямах ли най-сетне да ѝ се случи *нещо ново*?

— Благодаря — каза досадникът, докато се разминаваше с Мери нагоре по стълбите. На него пък му се бе случило нещо невероятно и той бе тръгнал по следите му нагоре към източника... Ушите му — същински дръжки на тенджерата, които майка му пристягаше с бинт всяка вечер, сега сякаш бяха щръкнали още повече, разрушавайки всички майчини надежди. Той почука на вратата на Елиът.

— Пусни ме да вляза.

— Махай се...

— Искам да видя извънземното.

Той се усмихна, изключително доволен от ефекта, който неговите думи несъмнено предизвикаха в отведнъж утихналата стая.

Вратата се отвори със замах. Той тутакси се вмъкна вътре, нахален и любопитен, както, всички досадници:

— Чуйте ме, нека още отначало ви заявя какво мисля. Признавам, че не бях прав. Аз наистина вярвам, че извънземни съществуват. А снощи горе в гората видях един техен представител с теб, Елиът...

— Казах ти, вече — прекъсна го Елиът, — това беше братовчед ми.

— Значи имаш страшно грозни роднини. Видях го, Елиът! Със собствените си очи го видях!

— Нищо не си видял!

— Не искам да ставам груб, но сега наоколо се навърта човек, който чука от врата на врата по къщите и много се интересува дали някой не е забелязал нещо странно в този район напоследък.

— И какво от това?

— Ами такава, че веднага мога да отида при него и да му кажа всичко, което знам. А пък аз знам много. — Ланс се вторачи в Елиът. Бялата му като швейцарско сирене кожа пламтеше. Не беше лошо момче, само че се беше родил подлец. А те винаги се появяват точно когато човек се чувства зле и го карат да се чувства още по-зле. — Но мога и да си мълча, от теб зависи.

Елиът въздъхна и Ланс разбра, че се предава. И веднага забръщолеви:

— Къде го намери, Елиът? Знаеш ли откъде е дошъл и към каква раса принадлежи? От нашата слънчева система ли е? Говори ли? Притежава ли някаква свръхестествена сила?

Майкъл го прекъсна:

— Ако кажеш на някого, той така ще ти разглови чарковете, че додето се усетиш, ще изчезнеш, ясно ли ти е?

— Може ли да го направи, наистина ли? Правил ли го е вече?

Елиът отиде до килера, отвори го и влезе.

Космическото чудовище го погледна объркано. То бе чуло познатия глас на Ланс и мозъчният му радар този път не го подведе. Беше се появила заплаха.

— Наистина е лепка — каза му Елиът. — Но няма да ти направи нищо лошо, обещавам.

Ити закри лицето си с ръце и поклати глава. Празникът Все светии беше свършил. Неговото лице не биваше да се показва току-така на хората.

Спаси го звънецът на вратата. Неговият звън пробяга по нервите на Елиът и Майкъл, сякаш ток внезапно нажежи оголени жици. Елиът изскочи от килера и в същия миг видя как Майкъл се промъква в коридора.

По-големият брат пристъпи безшумно по килима на салона, после тихо се спусна до първата площадка на стълбата, откъдето

можеше да зърне какво става долу.

Звъненето накара Мери да се изправи иззад дивана, където току-що бе намерила доживотни припаси от дъвки и списание, посветено, изглежда, на сексуалния живот на сладострастните космически нимфи.

Ох, дечицата ми, помисли си тя тъжно, моите невинни, малки момченца, загубени са!

Тръгна към настоящия звънец и този път знаеше със сигурност, че няма да бъде никой висок, мургав и зашеметяващ.

Отвори.

Оказа се висок, мургав и зашеметяващ...

Но... малко смахнат.

— ... правим издирване по слухове за неидентифицирани летящи обекти.

Тя се вгледа във връзката ключове, която висеше от колана му. Този човек имаше много врати за отваряне, който и да бе той.

После той ѝ показа нещо, което нарече правителствена значка. Но дали не би могъл да я задигне отнякъде?

— ... Съжалявам — запъна се Мери, — но не разбирам.

— Недалеч оттук се е приземявал такъв обект. Имаме причини да вярваме, че един член от екипажа му е бил изоставен...

— Навярно се шегувате.

— Уверявам ви — и очите му я пронизаха, — не се шегувам.

На свой ред тя се вгледа в него учудена. Така значи, една разведена жена, с три деца на плещите, самотна, объркана, загрижена, че трябва да почне аеробика, отваря входната врата, за да посрещне привлекателен и вероятно неженен мъж, а се оказва, видите ли, че той търсел летящи чинии.

Тя въздъхна едва чуто и се пресегна към бърсалката за пода:

— Не, нищо не съм виждала.

Той я огледа изпитателно, после отмести поглед зад нея към вътрешността на къщата, като че ли вече знаеше много неща и за изчезналия пришълец, и за нея, и изпълняваше някакъв сложен план. Ако се опиташе да я избута и да влезе, щеше да го прасне по главата с бърсалката, а после грижливо да го свести.

Той обаче се извини, че я е обезпокоил, и слезе назад по стълбите. Мери го изгледа как се отдалечава по тротоара и се запита

дали не е чел прекалено много комикси като малък. Или пък е паднал лошо?

После забеляза една лъскава, наглед правителствена лимузина, която приближи зад него до бордюра. Шофьорът му махна за поздрав, мъжът се качи и седна до други двама мъже на задната седалка.

Всички ли бяха паднали лошо като деца?

Тя се отдръпна от прозореца и се захвана с до болка познатата дейност с бърсалката за пода. Може би се бе заблудила за посетителя. Може да е бил сериозен човек със сериозна задача.

Сигурно... И в нейния килер се крие някой извънземен.

Тя го отвори, подреди разхвърляните обувки, палта, шапки, ръкавици... Чадърът още го нямаше. Знаеше си, че Майкъл и Елиът са го взели; надяваше се само да не го използват за нещо порнографско.

Майкъл се шмугна обратно в стаята на брат си:

— Да, той е агент. Показа на мама някаква значка. Каза, че са долитали НЛО...

Ланс скочи, сякаш изтласкан от пружина:

— Видяхте ли НЛО? Вие сте най-щастливите хора на света!

Елиът го прекъсна:

— Тя каза ли му нещо?

— Не.

— Знае ли за предавателя?

Ланс пак подскочи:

— Ето какво било! От своя свят ли го е донесъл? Прилича ли на истинска машина на времето?

— Направи го от фиби.

— От фиби ли? — Ланс се обърка за миг, но бързо продължи като същинска конска муха. — Опитва ли се да стигне до своята планета? О, господи, Елиът, нима те пак ще дойдат? Къде? Кога? — Сетне, почувствал, че вече не владее положението, поднови заплахите. — Покажи ми извънземното веднага или ще догоня човека със значката! Не се шегувам!

— Какво си се разпенил такъв!

— Не мога да издържам повече.

Елиът си знаеше, че все някога ще трябва да го стори, и отвори вратата.

Чудовището пристъпи напред, възвърнало спокойствието си, потънало в мислите си, с бисквитка „Орео“ в уста. То погледна досадника.

Ръцете на Ланс се отпуснаха безсилно. Кръвта се отдръпна от бузите му и те така пребледняха, че заприличаха на бяло американско сирене, увито в найлон. В слепоочията му пищеше цял хор пронизителни звуци, същите, каквито бе чувал в нощта на преследването.

— Сега вече мога да умра... — промълви той. — И да отида в рая.

— Може и така да стане — обади се Майкъл. — Ще дадеш кръвна клетва!

— Каквото поискате... — каза Ланс, който едва забелязваше и почти не мислеше за Майкъл, Елиът и останалия свят. Защото тук, пред него, беше най-невероятното същество на Земята. — ... Сънувал съм те — изрече тихо Ланс — ... цял живот...

Майкъл го хвана за китката:

— Повтаряй след мен: Кълна се, че няма да кажа на никого и никога какво видях днес. — И докато Ланс мърмореше: „Кълна се...“, Майкъл извади джобното си ножче и поряза своя показалец, а после и неговия.

От пръстите им закапа кръв и Майкъл ги притисна един о друг. Космическият пришълец, който до този момент наблюдаваше озадачен, вдигна своя дълъг пръст. Врълчето му заблестя в яркорозово: Недей, Ити, недей — извика Елиът.

Но беше твърде късно. Розовият пламък се плъзна напред и докосна ръцете на Майкъл и Ланс. Пръстите им престанаха да кървят, кожата зарасна и от порязването не остана и следа.

11.

Всички от екипа му го наричаха Ключа. Той си имаше име, но неговите ключове бяха истинският му образ: ключове като за най-обикновен склад, но склад с необикновени стаи, за всяка от които той пазеше специален ключ.

В една от тия стаи стоеше Ключа сега и разглеждаше работната карта на стената, с очертани множество концентрични кръгове, все по-тесни и по-тесни, съединяващи се в една-единствена точка.

Без да откъсва очи от картата, Ключа заговори на своя помощник:

— Миналата нощ по радиото слушах някакви религиозни фанатици. Говореха за нашите наблюдения. Твърдяха, че онзи кораб бил знак от сатаната.

Помощникът пиеше черно кафе и продължаваше да разглежда дългия списък пред себе си. Повечето от имената в този списък имаха научни титли: лекари, биолози, химици.

— Предполагам, ясно ти е, че като привлечем тия хора, шансовете ти да те вземат за пълен идиот неимоверно нарастват?

— Време е да ги привлечем — отвърна Ключа, все още приковал поглед в картата, в точката, обозначаваща къщата на Елиът.

Помощникът му вдигна очи от списъка:

— Ами ако децата са си измислили всичко това? Ако се окаже, че разговорът, който хвана радарът, е само детска игра?

— Корабът кацна тук — Ключа посочи един от кръговете. — А ние хванахме разговора за изоставения чуждоземец ето тук. — И той бучна с пръст точката, където беше домът на Елиът. — Твърде близко е, за да е случайно съвпадение.

Мъжът се пресегна зад себе си и натисна копчето на един магнетофон. От него, се разнесе гласът на Елиът:

„... от далечния космос, Майкъл, от някакъв свят, който ние не разбираме. Трябва да му помогнем...“

Ключа натисна копчето и стаята отново утихна.

Той бе почувствал колко внушителен е този кораб още в нощта на приземяването му. Видял го бе на своя контролен екран как приближава — удивително кълбо енергия, появило се тайнствено иззад хоризонта. Поведението на кораба съвпадна с образеца на поведение, което специалният отряд на Ключа добре познаваше и от други подобни кацания. Само че този път успяха да ги изненадат.

Помощникът му стана от писалището и се приближи до него, при картата:

— Добре — каза той, потупвайки списъка с пръст, — това са хората, които ти трябва. Ами че то прилича на списък за банкет при връчване на Нобелова награда!

— Събери ги.

— Ще ме чуеш ли за минутка? Преди да сме въвлекли и научното общество. — Помощникът се обърна към картата. — Ако тук наистина има изоставен пришълец, не е нормално да се крие *по къщите*.

— Защо не?

— Защото той е *необикновено същество*. И ще се крие като отшелник горе из хълмовете помощникът показва района, където му се струваше, че се спотайва онова нещо, което издирваха. — Нима мислиш, че те не са тренирани да се справят с всяка ситуация? Нима мислиш, че тяхното командване не е предвидило и такова развитие на събитията?

— Та ние ги хванахме по бели гащи — възпротиви се Ключа.

— Може и така да е. Но ако ти беше извънземно, щеше ли да тръгнеш да чукаш по вратите на най-близките къщи?

— То е в тази къща — заяви Ключа.

— Ами нека да го докажем, преди да призоваваме тая тълпа... — Помощникът отново потупа с пръст по списъка. — Знаеш ли какъв цирк ще стане, като пристигнат тия светила? Тогава няма да можеш да се оправдаваш. Ако пък догадката ти е погрешна, ако в тая къща няма нищо, освен две смахнати деца, чиито глави са пълни само с космически нашественици, ще си загубиш и работата. Защото вече ще си похарчил към десет милиона долара за тоя, дето духа. Не забравяй, че правителството съкращава бюджета. Направо сме на ръба!

Ключа посочи списъка:

— Събери ги.

Помощникът му въздъхна:

— Ако бъркаш, ще се наложи и двамата да си търсим препитание, като събираме тайни доказателства за бракоразводни дела... Специална единица на частно детективско бюро. — Той понечи да се обърне, но се върна и показа най-отдалечените кръгове на картата, гората и хълмовете.

— Ако твоят извънземен е изобщо някъде тук, той се крие из тия хълмове и си брои дните.

— Като Робинзон Крузо, така ли?

— Точно така. Защото със сигурност не е седнал в нечия кухня да пие млечен шейк.

А Ити си седеше в кухнята и си посръбваше млечен шейк със сламка. Тия сламки бяха едно от най-прекрасните изобретения на Земята, защото да пиеш с тях беше толкова лесно.

— Харесва ли ти, Ити? — попита го Елиът, седнал срещу него до масата.

Извънземното кимна, а прекрасната течност забълбука в чашата му.

Бяха проведени телефонни разговори с всички учени от списъка — разнородна група от специалисти, предварително проучени, снабдени със специални пропуски и после поканени да се включат в най-странната експертна група на Земята. Някои приеха развеселени, други — с насмешка, но никой не го взе на сериозно и дори не допусна, че действително един ден ще му поискат някаква експертиза. Така че, когато слушаха гласа от другия край на жицата, те биваха безкрайно изненадани, а после, умълчани, поставяха слушалката и вглеждайки се в нея, се чудеха кой по-точно се е побъркал — те или правителството...

12.

От потайното кътче близо до мястото на приземяване предавателят неспирно изпращаше своите сигнали далеч, далеч в космоса. Изобретението не беше патентовано, нито регистрирано и наподобяваше нещо, което човек може да намери във вехтошарски магазин. Но докато приближаваше, Елиът усети колосалната енергия, която запазваше това нещо, и тогава разбра, че тази купчина стари чаркове не може да се сравни с нищо на света.

Вече се бе стъмнило и той беше сам с този странен уред. Храповият механизъм потракваше тихо в тревата, като щурец, който зове любимата си.

Елиът легна в тревата и се загледа в обсипаното със звезди небе... Дълго лежа така — малко, неуко хлапе, с глава, пълна с глупости — и полака-лека звездите започнаха да го омайват. От време на време му се струваше, че от луната се излива яркожълта светлина, която се разстила като бляскав воал между звездите. И някакъв тих глас нашепва неразбираеми думи... или може би това беше само вятърът?

Той се вслушваше в предавателя, в звуците, които не можеше да разбере, но които все пак проникваха в него. А преобърнатият чадър, заблестял на лунната светлина, сякаш блестеше и дълбоко в него...

Представи си как Мери се чуди къде е и какво прави навън толкова късно, но бързо прогони тази представа и разпери ръце в тревата... Звездите тъчаха своите лъчисти воали — неръкотворни, прелестни потоци, които го вълнуваха, хипнотизираха. Лежа така с часове, подвластен на сили, на които не можеше да устои, сили, които никога не бе познавал и друг човек на Земята едва ли бе усещал.

Сетне потрепери, но не от студ, а от някакви смътни чувства, които бяха почнали да се надигат у него. Космическата самота го пронизваше до мозъка на костите му.

Той изстена в тревата като под тежко бреме, защото земяните не са подготвени да споделят копнежа на звездите.

Това му нашепваше странныят глас, който разкриваше пред младия му взор все нови и нови хоризонти.

... Закрепостени към своята планета, земляните не могат да споделят болката от великата космическа любов, говореше искрящият шепот, проехтял през безкрайните коридори на времето.

Елиът се вираше в нощното небе и му се струваше, че се откъсва от себе си и се слива със звездната светлина, тъй древна и тъй сладко примамна, мъдро забулила своите тайни от хората... Той се сви на тревата, разтреперан от студения звезден огън. През него като светкавица премина звездно послание — предназначено за същество, много по-развито от земното момче Елиът, същество, чиято природа е такава, че то би могло да обикне звезда и в отговор да бъде обичано от всепоглъщащата слънчева сила...

Заля го музиката на вечно движещата се вселена, завладя жалката му земна душица и я преизпълни с онзи космически екстаз, от който земляните са по рождение лишени.

Едва потискайки риданията си, той с мъка се изправи и се довлече до велосипеда. Не можеше да понесе всичко това, не можеше да възприеме образите, които се изсипаха върху му като каскада — образи на времето и пространството, на тази непосилна, немислима крива...

Подкара стремглаво, отражателите проблеснаха като малки луни в краката му, завъртайки се веднъж, два пъти, и още, и още... Колелото заподскача по черния път, Елиът целият се тресеше.

По стените в кабинета на Ключа висяха фотографии, а надписите под тях свидетелстваха, че копието е собственост на Военновъздушните сили. Някои от снимките представляваха само размити ивици красива светлина, пресичащи небето хоризонтално или вертикално, ала други бяха толкова ясни, че видеше ли ги, човек веднага би повярвал в НЛО, особено когато фотографът се числеше към разузнавателния отряд на Военновъздушните сили и почти не притежаваше въображение, а да не говорим за някаква склонност към фокусничество.

На бюрото на Ключа имаше гипсова отливка от стъпалото на Ити, взета от меката почва на мястото на приземяване. До него лежеше папка с анализите на следите от отработеното гориво на кораба.

Не, Ключа не беше някой лунатик, нито неадекватен глупак, нито обигран измамник. Той беше добре платен правителствен служител и в момента говореше по телефона с една личност, заемаща много по-високо място в йерархията от неговото, уверявайки я, не службата, която оглавява, ще си заслужи заплатите.

— Ще са ни нужни още няколко дни... не, невъзможно е да избегнем отлагането... да, следваме първоначалните инструкции да бъде гарантиран напълно животът на екземпляра...

Ключа изслуша отговора, кимна, забарабани с пръсти по бюрото си и още веднъж потвърди:

— Районът е под наблюдение и никой... нищо не може да се промъкне незабелязано... да... разбира се.

Остави слушалката. Беше нощ, последното затишие пред бурята. Той отпи от кафето си. Ако се окажеше, че греши, ако кръгът се затвореше, а вътре нямаше нищо, освен въздух, той със сигурност щеше да бъде уволнен. Но така или иначе, предстояха му фантастични часове!

Вратата се отвори и влезе неговият помощник:

— Изолиращото покривало е грамадно. Цялата къща трябва да се постави под карантина.

— Е и?

— Виждал ли си някога палатка с размери на къща? От която стърчат всевъзможни тръби? Ние ще представляваме най-невероятната гледка в целия свят и ти обещавам, че не по-малко от милион души ще дойдат да я видят!

— Няма да успеят да се промъкнат.

Помощникът на Ключа сведе поглед към гипсовата отливка от стъпалото на Ити.

— Ами защо просто не се вмъкнем вътре да грабнем тоя извънземен и да изчезнем? Съвсем безболезнена операция.

— Може и на мен да ми се иска така — отговори Ключа, — но *те* не желаят да се действа по този начин — и той посочи телефона.

— Естествено. Защото искат да направят сензация, ако намерим извънземния. Но ако не го намерим, ако само щурмуваме квартала с тези невиджани машинарии, дето си ги довякъл — и той потупа с пръсти друга купчина листи, — само ще подплашим хората. И те ще

дадат под съд това правителство. Имай го предвид. — И помощникът му се обърна и излезе.

Ключа го имаше предвид. Тоест — някъде в периферията на съзнанието си. Защото беше убеден, че пришьлецът е там. Той запали цигара, издуха дима към тавана и хвърли изгорялата клечка в гипсовата отливка от стъпалото на Ити.

Много правителствени коли пристигнаха тази нощ. Един грамаден склад отвори врата и униформени разсилни се заеха да разтоварват екипировката в бездънната паст на сградата.

Ключа провери всичко. Провери и как работят онези, чиято задача бе да сглобят отделните елементи и да приведат уредите в действие. Вътрешността на склада заприлича на военна болница.

Ити отвори вратата на килера и Елиът се строполи върху възглавниците. Очите му бяха подути, на треперещите му устни напиреха някакви звездни думи, които не можеше да произнесе. След малко седна, хлипайки тихичко, а древният тост се вторачи в него.

Извънземното докосна детското челце... Влиянието на галактиките се оттегли, отлетя като вихър към обитателите на космическите дълбини, за които бе предназначено. Елиът се отпусна и въздъхна с огромно облекчение. След миг той вече спеше — като в пашкул, през който звездното проклетие не можеше да го достигне...

Старият пътешественик погледна спящото дете и усети как в неговата собствена душа се прокрадва горчиво-сладко чувство, болка и радост едновременно, които не можеше да си обясни. Ала скоро осъзна, че е обикнал това дете.

Аз съм негов водач и пазител, но докъде го доведох всъщност? До мрачното безумие на нощта.

И на какво го научих?

Да краде от железарския магазин.

Елиът — и той отново докосна детското челце, — ти накара светлинката от сърцето ми да запламти по-ярко...

Ти си моят учител, моят водач и защитник, Елиът! Имало ли е някога такова дете на света?

Толкова всеотдайно и жертвоготовно?

Нека всяка звезда те благослови с нежно просветление, такава, че да го почувстваш, разбереш и използваш.

Той привлече с пръстите си ефирния поток светлина, струяла от луната и звездите, и нежно обви с нея спящото момче.

Кучето Харви душеше в пролуката на вратата — значи беше готово за нощната им обиколка.

Чудовището отвори и Харви се вмъкна вътре странишком, защото все още не му се доверяваше напълно. Подуши спящия Елиът, после обиколи възглавницата няколко пъти и накрая клекна пред Ити.

Ити се вгледа в него, кучето също го попоглеждаше, но крадешком и погледите им все повече се срещаха. Постепенно езикът на Харви увисна, едното, му ухо клепна и в кучешкия си мозък той видя един огромен космически кокал, който се носеше в супата на пространството. Харви лакомо облиза муцуната си и изскимтя.

По-нататък, по същите телепатични лъчи, плътно проникнал в кучешкия мозък, Ити му обясни онези неща, които всяко куче трябва да знае, когато вие към луната.

13.

Изправена пред картотеката, Мери прелистваше папките. Беше едва единайсет часът, а краката ѝ вече не я държаха от болка. Погледна към купчината документи, които чакаха да бъдат подредени. Много ѝ се искаше да свърши това във вентилационната шахта — какъв чудесен вихър от литнали писма щеше да се извие!

— Мери, щом се освободиш, би ли предала тия бележки долу в търговския отдел?

Щом се освободи! Тя погледна шефа си — тиранин, садист, глупак и идиот. Ако беше ерген, щеше да се омъжи за него. Тогава би могла да си отдъхне.

— Да, мистър Краудър, ще го направя колкото мога по-скоро.

— И между другото би ли...

— Да, с удоволствие...

— Но аз още не съм ти казал за какво става дума — мистър Краудър се намръщи озадачен.

— Извинете, мистър Краудър, но ми се стори, че картотеката ще се прекатури. От време на време го прави.

— Така ли?

— Ако се отворят всички чекмеджета наведнъж.

Това временно отклони вниманието на Краудър и той се загледа в картотеката. Мери често се чудеше как този човек без никакъв ценз се бе издигнал до положението, което заемаше в корпорацията, но още по-често пък се чудеше как самата тя се справя с всичките си задължения и все още не се е побъркала. Мислеше да напуска. Може би ще напусне още днес и ще се хване на работа в някоя бензиностанция. Монтьорите проявяваха поне чувство за хумор, особено когато поправяха нейната кола.

— Казвате, ако се отворят всички чекмеджета наведнъж. — Краудър разглеждаше с любопитство картотеката.

— Не ви съветвам да опитвате.

— Но ние трябва... да я закрепим за стената, не мислите ли?

— Възможно е... — По-интересно ще е, каза си Мери наум, да закрепим мистър Краудър за стената и да го използваме като дъска за обяви.

— Трябва да уведомя отдела по поддръжката — Краудър излезе с бодра стъпка и се запиля някъде до обяд.

Мери прекара обедната си почивка на една пейка в парка, дъвчейки сандвич и масажирайки ходилата си. На пейката до нея една възрастна жена си приказваше с някого от пазарската си торба.

Мери я огледа, навярно и тя някога е била деловодителка.

Ей така ще свърша и аз. В дълбокомислени разговори с една книжна торба.

Тя изпъна крака и въздъхна. Щеше ли най-сетне да се появи тоя мистър Спасение с дебелия си чекова книжка... Тя затвори очи и се опита да си го представи.

Но в главата ѝ натрапчиво се въртеше образът на същество, не по-високо от поставка за чадъри, което се клатушкеше към нея със захарна пръчица в ръка.

— В командировка, така ли? — попита един от спътниците му, докато летяха на девет хиляди метра височина.

— Да, да — отвърна му микробиологът. — Служба.

Елиът отвори шкафчето си в сутерена на училището и хвърли книгите си вътре, разлетяха се хартии, разхвърчаха се тетрадки. Той се вгледа мрачно в тази бъркотия. Искеше да направи някакво усилие, за да учи, но ученето не беше като звездната светлина, приличаше по-скоро на блато, което трябва да прегaziш. Затвори вратичката на шкафа и я заключи, а после тръгна бавно по коридора. Стените бяха сиви и нерадостни като на затвор. И на всичко отгоре Ланс, най-големият досадник на годината, се появи насреща му.

Носеше огледало в рамка от корица на „Тайм“. Лицето на Елиът се отрази в него.

— Момчето на годината — приятел на президенти, крале и... извънземни...! — Ланс го завъртя така, че огледалото отрази и неговото лице. Разбира се, ще има и някой друг с теб. Знаем кой, нали, един такъв рижав, със сини очи?

От подобна противна реч, толкова типична за един досадник, човек може само да се изприщи. И Елиът почувства как се изприщва и

как едновременно го обзема и желанието да срита Ланс по задника.

Ланс се усмихваше доволен, че вече е открил мястото си на този свят. Щом лицето му беше на корицата от „Тайм“, от пети клас той можеше да премине направо към аерокосмическата програма и да дава консултации за контакти с извънземни. Та нали в главата му постоянно пицяха подобни сигнали?

— Той ми говори, Елиът. През цялото време. Явно ме е харесал.

— Защо ли...

— Ами усеща, че мога да бъда полезен. Слушай, Елиът... — и Ланс го хвана за ръкава, — даваш ли си сметка, че в момента ние с теб сме най-важните хора в това училище? Защото сме *в контакт*... — очите му се изкривиха още повече и той заприлича на някой хвърчащ нощен гризач, излязъл на дневна светлина.

Елиът се вгледа в тия малки, лъскави и влажни очички и трябваше да признае — в тях наистина имаше неземеен блясък, като в очите на Ити. И колкото да му се искаше, не можеше да срита Ланс по задника.

— Ами да, прав си, Ланс. Ние сме в контакт. Само че сега трябва да тръгвам...

Той продължи през фоайето, а Ланс — по своя път; и на двамата главите им бучаха, но бученето в главата на Елиът беше по-силно и не вещаеше нищо добро. Космическата самота се бе върнала като вълна, която премина през стената на училището. Да се проследи откъде идва тази вълна, не беше трудно: от училищната стена тя минаваше през града, после извиваше надясно по пътя към хълма, до малкото предградие под самото възвишение, сетне тръгваше нагоре по стълбата на една от къщите и водеше до килера на втория етаж. Там един древен пришълец от космоса седеше в дълбоко униние пред мушкатото си...

— ... извънземен значи — мърмореше микробиологът на придружаващите го, докато вървяха по дългия коридор към заседателната зала. Той се обърна към колегата си, който крачеше редом с него. — Сега съжалявам, че се включих в тая проклета група!

— Аз пък — отговори колегата му — се нуждаех от малко почивка.

— Правителството измисля какви ли не начини да губи времето на хората.

Влязоха в заседателната зала. Учени, лекари и военни бяха насядали плътно около масата, над главите им се виеше цигарен дим, а от разговорите им се чуваше приглушено боботене.

Лек звън от ключове оповести влизането на ръководителя на екипа. Той отиде до председателското място и в залата незабавно настъпи тишина.

— Дами и господа, няма да ви задържам много. Знам, че сте уморени от пътя, а утре сутринта, трябва да ставате преди изгрев-слънце. Системата за карантина, която ще използваме, е много сложна и ще изисква значителни приготовления...

Що за човек беше Ключа, този кротък наглед мъж, замислил небивалата офанзива, която постепенно набираше скорост?

Като дете той имаше чудновата мечта: как на Земята ще кацне извънземен космически кораб и ще избере него за приемник на едно висше познание. А после той ще предаде това познание на човечеството.

Мечтите от детството рядко се сбъдват. Мечтата на Ключа го водеше към все по-секретни служби за наблюдение, докато накрая той стана един от онези, които работеха върху най-големите загадки — светлини, внезапно озарили небето, странни ивици изпарения на хоризонта, подозрителни очертания, появили се на радарния екран.

Ключа стана постоянен обитател на пустини и планински върхове, където прекарваше цели месеци, взирайки се в автентичната карта на звездното небе над себе си. Неуде из тази пустош, невъобразимо далече, витаеше загадката!

Ала като всеки упорит ловец, Ключа скоро забеляза, че неговата плячка се придържа към определен модел на поведение. Преследваните го превъзхождаха във всичко — той караше джип, докато те управляваха невиджана енергия, той трябваше да се задоволява със земните технологии, докато летателният апарат над него се движеше с непостижимо за човечеството изящество. Но навикът е универсално качество — Ключа откри, че небесният капитан също притежава неизменни навици и те са свързани с цикличността в живота на земната растителност.

Постепенно Ключа стигна до невероятен извод — огромният кораб пристигаше, когато всичко беше потънало в цвят.

Той също започна да следи цъфтежа на растенията и в резултат на една от стените в кабинета му бе окачена снимка на кораба, направена съвсем отблизо, в момента, когато той се бе издигнал над хълмовете зад къщата на Елиът.

В склада до неговата служба кипеше трескава работа — пристигаха все повече специалисти и техници заедно с придружаващите ги екипи. Капанът щеше да се затвори бавно, дори според Ключа прекалено бавно, ала всяка негова частица трябваше да си бъде на мястото, така че трофеят да се запази цял-целеничък.

В този склад бяха на разположение всички възможни системи за поддържане на живота, защото един извънземен не струваше нищо мъртъв. Операцията си струваше само ако успеят да го хванат жив и Ключа употреби всичките си сили за тази цел. Той беше в състояние да се справи с шока, който пришълецът несъмнено бе понесъл поради продължителния си престой в една чужда среда. Разполагаше с всичко, което медицинската наука бе създала, Земята щеше да предложи всичко, което можеше, на този изоставен представител на една извънземна цивилизация.

Но Ключа не бе взел предвид, че твърде подробната експертиза може да навреди, че същество, което преживява от бонбони и бисквити, не би се нуждаело от интравенозно хранене, нито от вероятна трансплантация на органи.

Той плетеше единствената мрежа, която би могъл да създаде — гигантска мрежа, във всяко възелче, на която бе поставен определен експерт, и ако се наложеше, тя би могла да възкреси отдавна мъртъв и вкочанен мастодонт, да събуди всеки орган, да възроди всяка клетка и да поддържа живота на всяко създание, родено в която и да, е предполагаема атмосфера във Вселената.

— Не ми трябва мъртъв извънземен — непрестанно повтаряше Ключа на своите колеги и на учените от екипа.

Ала огромното количество техника, която бе събрана, можеше да смаже всекиго. Ако към тялото на Ити се прикрепеше всяка от тези люлеещи се жици, той щеше да заприлича на телефонно разпределително табло. А и всеки в тоя склад се стремеше да се добере до съществото, за което единствено бе чувал. Кой не би се стремял?

Поразителната мрежа на Ключа бе нажежена до бяло, готова да бъде хвърлена върху странното същество, високо едва деветдесет

сантиметра, което се спотайваше в един килер.

Но то по някакъв начин вече бе узнало за това.

Мушкатото заляна, също като Ити. Обронил глава, той бе скръстил ръце — две мъртви риби в скута му. Всички надежди, които бе възлагал на предавателя, то бяха напуснали. Той работеше вече седмици наред, а от космоса отговор не идваше. Явно големият кораб бе отлетял с мълниеносна бързина далече-далече отвъд обхвата на предавателя.

— *Умирам, господарю* — едва доловимо прошепна мушкатото, но старият ботаник не можеше вече да му помогне. Растението поглъщаше неговите емоции, а над тях той нямаше власт. Защото космическата самота го бе пронизала до мозъка на костите.

Той се облегна на платнената кукла и се опря на главата ѝ, за да се повдигне и надзърне през прозорчето на килера. Погледът му се зарея в небето, фокусирайки синевата като с телескоп, но там горе нямаше и следа от кораб, нито отблясък от енергия, нито ивица пари. Премина само някакъв самолет, провлачил като опашка рекламен транспарант за една търговска улица наблизо. Днес следобед там щели да показват два орангутана, за да привличат купувачи.

Извънземното извърна глава. Не след дълго щяха да показват така и него. Препарирано, лакирано и сложено на поставка редом с няколко гланцирани бисквитки „Орео“, за да се види с какво се е хранило това същество.

Ити отвори вратата и пристъпи в стаята на Елиът. Унило си проправи път през неразборията. Дълбоко потиснат, влезе в коридора и вече съвсем угнетен зашляпа с патешките си нозе надолу по стълбата.

Спря за миг във вестибюла на първия етаж, долавяйки диханието на цялата къща. Тя беше доста хаотично, дори налудничаво място, но той я обичаше. Колко му се искаше да я натъпче със съкровища, да изпълни мечтите на всеки от обитателите ѝ, но бе способен единствено да издига мебелите във въздуха, а каква ли полза имаше от това? Само дето човек не можеше спокойно да седне на стола.

Той бавно прекоси вестибюла. На ръст си беше колкото поставка за чадъри и това му създаваше комплекси, но при всичките други проблеми имаше ли някакво значение всъщност...

Влезе в кухнята и отвори хладилника.

Какво би могло да си хапне едно извънземно днес?

Странно защо му се прияде швейцарско сирене.

— Муу — каза сиренето.

— Муу — отвърна древният гост и си направи сандвич с горчица.

Какво ли да пийна с днешния обяд, запита се той и накрая избра една бутилка с лъскав етикет.

Седна на кухненската маса, закуси и отпи от бутилката.

Езикът му бързо анализира напитката: малцован ечемик, хмел, добавка от ориз и пшеница. Сигурно беше съвсем безвредна.

Той изпи бутилката до дъно, хареса му много и гаврътна още една.

Слънчевите лъчи играеха по кухненската маса. Ити погледна прозореца. Стори му се, че той леко се наклонява, първо наляво, а после — надясно.

Какво странно усещане.

Той отвори още една бутилка със същата напитка и я изля в гърлото си, пресуши я на един дъх, наслаждавайки се на приятното бълбукане.

После се изправи и откри, че не може да върви.

Ето че се случи, каза си пришълецът, и се хвана за ръба на масата. Земната гравитация най-сетне ме скова.

Коленете му се подгънаха, точно както се боеше, че ще стане, когато налягането започне прекалено да тегне над крехкото му телосложение. Краката му се плетяха напред-назад, а глезените му сякаш бяха от кашкавал. Той се блъсна в печката, отскочи и се удари във вратата.

Безпомощно размаха ръце, но ставите също не му се подчиняваха.

Успя да се добере до дневната, а коремчето му се влачеше по килима, много по-ниско от обикновено. Съжали, че не е на колелца, дори си ги представи, по едно от всяка страна с ярки отражатели върху тях.

Включи телевизора.

„... протегни ръка — пееше телевизорът — протегни ръка и докосни някого.“

Премигвайки бавно, Ити се взираше в екрана.

Телефонът иззвъня. Той протегна подобната си на риба ръка, взе аппарата, както бе виждал да прави Елиът, и вдигна слушалката. От уреда се разнесе женски глас; той звучеше като гласа на Мери, но тембърът му беше старчески, заядлив и някак превзет.

— Ало, Мери, имам само минутка, но исках да ти дам тази рецепта. Сигурна съм, че ще ти хареса. В нея има неща, от които не трябва да се лишаваш, при твоите неразумни диети...

— „... протегни ръка — пееше телевизорът — ... протегни ръка и просто кажи здравей.“

— Кажи здравей... — повтори пианото чудовище.

— Елиът? Ама това моето ангелче ли е? Какво правиш вкъщи по това време? Да не си болен? Баба е на телефона, миличък...

— Кажи как се пише монтьор.

— Трябва да си легнеш, Елиът. Моментално в леглото, чуваш ли? Кажи на майка ти да ми се обади по-късно.

— Обади по-късно...

— Ще се оправиш, съкровище. Само стой на топло! — Затиснатата стара бъбрица звучно млясна в слушалката — вместо прощална целувка.

Пийналият ботаник върна целувката и остави аппарата на мястото му.

Отвори си още една бутилка бира, вдигна крака на дивана и продължи да гледа телевизия.

Тананикайки си пиански под носа, той почукваше огромните си стъпала в такт едно о друго. И отново съвсем забрави, че телепатичният му канал е задействай и че от неговия наистина опиянен мозък се излъчва една наистина алкохолна вълна.

Тя се завъртя из стаята, мина през стената и се понесе из града, като ту пропадеше, ту се завихряше, докато най-сетне стигна до училището. Там спря за миг и после се впусна в атака.

Елиът тъкмо се бе навел над работната маса в кабинета по биология, когато замаяната пианска вълна се блъсна в него.

— Сега пред всеки от вас има по един стъклен буркан — обясняваше учителят. — Аз ще сложа във всеки буркан парченце памук, напоено с етер, после вие ще поставите жабите вътре и ще почакате да издъхнат.

Елиът се олюля, политна напред и пъхна устни в буркана. От устата му излязоха космически звуци, неопределени, но съвсем определено пиянски, същите като тези, дето в момента издаваше и фирканото звездно същество — фъфлене, кикот и мучене.

— Би ли могъл комедиантът да запази тишина — изискано се обърна към него учителят.

Елиът се опита, но изведнъж стаята му се стори разкривена също както се чувстваше и той самият. Докато се мъчеше да се вземе в ръце, той погледна момичето до себе си, някоя си Пеги Джийн, която явно беше харесала звуците отпреди малко. Тя леко му се усмихна и той ѝ върна усмивката, но усещаше, че устните му са сякаш от маджун.

— Много добре — и учителят се зае да напоява памука с етер.

Елиът погледна буркана с жабата. Жабата също го гледаше и той за първи път си даде сметка, че Ити много прилича на жаба; стори му се, че в буркана е затворено дребничко, тумбесто същество от космоса, което безпомощно се вира навън.

— Няма да убиете това клето беззащитно създание, нали? — каза той на учителя.

— Напротив — отговори учителят.

А в това време у дома пред телевизора дребничкото, тумбесто същество от космоса гледаше следобедния сладникав сериал. Както винаги, кучето Харви се бе промъкнало през пролуката на вратата и седеше до Ити, със смътната Надежда, че чудовището ще продължи да го просвещава за пространството и времето и между другото ще раздели с него сандвича си.

Сладникавият герой от екрана тъкмо се бе навел над сладникавата героиня и я даряваше със страстна целувка.

Ити погледна Харви.

В отговор кучето изскимтя тихо и уплашено.

Зашеметеното космическо чудовище протегна ръка, прегърна объркания мелез и залепи звучна целувка по муцуната му.

А Елиът се обърна към Пеги Джийн, наведе я над масата и залепи страстна целувка на устните ѝ.

Учителят направо побесня. И то с основание, защото Елиът вече се щуреше от буркан на буркан да освобождава оцъклените пленници, които не се поколебаха тозчас да опразнят помещението и бодро заподскачаха по пода към вратата.

— Спасявайте се! — изкрещя Елиът, в чийто помътнял мозък сега се раждаха почти библейски изрази. Може и да се бе включил на други вълни и вече да приемаше по специални телевизионни канали. Във всеки случай той тичаше из класната стая и крещеше:

— Вън, вън, ужасни демони, вън в името божие! — съвет, който жабите, останали на опашката, веднага последваха, като моментално се изстреляха към перваза на прозореца.

Тайлър протегна дългите си крака под масата и тъжно поклати глава. Откакто познаваше Елиът, за първи път му домъчня за него. Елиът се бе променил и вече не беше онзи дребнав и стиснат плъх както преди. Всъщност стана доста готин тип. Само дето малко се бе смахнал.

— Господине, господине — извика Тайлър, опитвайки се да отклони вниманието на учителя от Елиът. — Една жаба скочи в торбичката със сандвича ви.

Учителят спря преследването, грабна торбичката и я изтръска. Съдържанието ѝ се изсипа в разтвора от формалдехид, шунката и сиренето потънаха на дъното и моментално се стерилизираха. Тази жаба сигурно беше невидима. Запенен от възбуда, Грег помогна и на последната животинка да изчезне, побутвайки я през един от прозорците в дъното. Жабата полетя във въздуха, а след нея се понесе и едно свършено балонче от слюнка, искрящо на слънчевите лъчи.

Разярен, учителят повлече Елиът вън от стаята. Стив извади шапката си с крилца, сложи я, размърда крилцата и се произнесе:

— Изключването не му мърда. — Сетне потъна в размишления за това, какво може да ти дойде до главата, когато малката ти сестра вземе да се разпорежда с живота ти.

Но истинската сила, която се бе намесила в живота на Елиът, докарвайки го до изстъпление, си седеше пред телевизора и в сладко алкохолно опиянение сменяше програмите. Натряскан до козирката, Ити се беше облегал удобно на един стол в дневната, а късите му крачета стърчаха нелепо от края на тапицираната седалка. Започнаха новините и един репортаж за някакво срутване в мина развали целия му следобед.

„... южният тунел пропадна... — обясняваше един от спасителната група, целият в прах. — Мисля, че успяхме да извадим всички, но хората са в критично състояние...“

Камерата показва отблизо ранените миньори, нерадостна гледка в спокойния следобед. Настанено удобно на стола, пияното малко чудовище повдигна пръста си към телевизора. Връхчето му просветна в яркорозово.

Ранените мъже в миг наскачаха от носилките. Крещейки от изумление, те се запрегръщаха и започнаха да показват един на друг оздравелите си като по чудо ръце и крака.

Извънземното си отвори още една бутилка бира.

Учителят повлече неумолимо Елиът по коридора — тия номера му бяха дошли до гуша. Животът на един учител по биология далеч не е безкраен празник. Всекидневните разпавии с ордите пъпчиви подрастващи бяха изопнали нервите му докрай и на моменти му идеше сам да си потопи главата в етера. Разбира се, нямаше нищо против да пъхне там й главата на Елиът. Борейки се с мислите за убийство, той все пак реши да заведе Елиът при директора с надеждата, че директорът ще го набие с пръчки или поне ще се разпореди да го набият с пръчки. Разбира се, в едно съвременно училище не се вършат подобни неща, затова учителят по биология, треперещ и отчаян, се измъкна, залитайки, от кабинета на директора с чувството, че в края на краищата ще спечелят учениците и ще го принесат в жертва върху собствената му лабораторна маса, с памук в носа и червен разрез на тялото.

В кабинета на директора се проявяваше споменатата по-горе завидна съдържаност. Директорът, възпитател с напредничави възгледи, извади лулата си от корен на изтравниче, запали я и се опита да създаде атмосфера на взаимно доверие.

— Кажи ми, синко, какво вземаш — кокаин, марихуана?

Той изгаси кибритената клечка и кротко смукна.

— Твоето поколение, моето момче, си крие главата в пясъка. А трябва да поемате отговорност за живота си...

И той се отприщи — опиваше се едновременно от собствения си глас и от факта, че насреща му е застанал един тъй покорен слушател. Елиът пък не смееше да мръдне и това допълнително вдъхновяваше директора. Вместо да набие момчето с пръчки, той го засипа с клишета, взети от телевизията, вестниците, скучните професионални списания и поразителните плитчини на собствения си ум.

— ... да разбереш, че на тази възраст вече трябва да постигаш всичко сам...

Лулата му изпускаше малки, доволни облачета дим. Нещата бяха поставени по местата им. Разбунтувалият се младеж съвсем скоро щеше да разбере, че няма полза да разбива стени с главата си.

— ... не можеш да се пребориш със системата, синко, това до нищо няма да те доведе, то просто *няма смисъл*...

И за да е по-убедителен, директорът размаха лулата си. Предшественикът му се бе оказал сексуален престъпник, пенсионираха го преждевременно, веднага след като няколко тайни инцидента в склада на училището излязоха наяве, *Той се бе опитал* да разбие стената. Но сега директорското кресло беше стабилно; новият директор всичко можеше да предвиди. Стълбовете на възпитанието стояха непоклатими, светът бе опитомен. Системата щеше да възтържествува.

Само дето нещо изтласкваше Елиът от стола му.

И това, разбира се, беше Ити — неговата алкохолна вълна продължаваше да вилнее, тя се блъскаше в стените на директорския кабинет и накрая взе да избутва клетия Елиът нагоре като коркова тапа.

Елиът се хвана за стола с всичката си сила, мъчейки се да остане на мястото си. Учителят не му обърна внимание; помисли, че момчето просто се върти като шило на стола си.

— ... ти и твоите приятели приемате живота като една вълшебна приказка и така си *пропилявате времето*. Разбираш какво искам да ти кажа, нали? — И той продължи да глаголства, съвсем забравил за Елиът, омаян от собствената си проповед — ... светът е *познаваемо единство*, синко. Стига сте лапали мухи, стига сте мечтали за неща, дето не съществуват. Аз мисля, че това е *коренът* на всичките ви проблеми...

Но коренът на проблемите за Елиът беше, че нещо го „изкорени“, откъсна го от земното притегляне. Палавата вълна пак беше под него, пак го буташе нагоре, а силата ѝ беше такава, че колкото и здраво да се държеше, момчето се отскубна от стола. И безшумно се издигна право към тавана на директорския кабинет.

Директорът си чистеше очилата; от време на време вдигаше очи към прозореца, за да огледа стъклата, и продължаваше проповедта:

— ... предсказуемо поведение, моето момче. Можеш ли да си представиш какъв голям напредък е постигнало човечеството, когато открило, че поведението на материята може да се предскаже?

И той погледна към стола на Елиът.

Момчето го нямаше.

То се носеше току под тавана. Миг по-късно, когато директорът откри този факт, очите му щяха да изскочат от орбитите. Той се облегна плътно на въртящия се стол, а пръстите му стиснаха стъклата на очилата така силно, че ги извадиха от рамката. Клишетата, с които бе говорил през, целия си живот, сякаш се изляха отгоре му като порой, с такъв звън, все едно небесата се продъниха над главата му. Носът му се поду — всеки миг можеше да му потече кръв — и той усещаше мозъка си като обърната наопаки празна торба. Извика „Тишина!“, ала наоколо никой не шумеше. Само момчето се носеше под тавана и при тази гледка ушите на директора писнаха, като че в тях удряха триста чука, ревяха милионни тълпи или пък току-що отгоре му бе профучал влак, а колелата още потракваха — трака-трак, трака-трак.

Той се отпусна безсилно на стола си и също като кучето Харви жално изскимтя.

Елиът бавно се спусна отново на мястото си.

— Свободен ли съм вече, господине?

— Да, да, моля, върви си... — Директорът му махна с ръка и бавно завъртя стола си към прозореца, откъдето струеше слънчева светлина. После отново го завъртя към бюрото, отвори чекмеджето с надпис „Конфискувани наркотици“ и глътна цяла шепа хапчета.

Палавата вълна, по-силна от всякога, се бе върнала при източника си, който, вече съвсем пиян, се клатушкаше тромаво из къщата. Беше пресушил и шестте бутилки бира от пакета. За един земен жител това количество алкохол не е чак толкова голямо, но на този прастар, чувствителен и невинен дребосък от звездите то тежеше като тон тухли.

Той влизаше от стая в стая, блъскаше се в разни предмети, събаряше други и през цялото време си мърмореше пиянски под носа. А кучето Харви предано го следваше по петите.

И то не се чувстваше съвсем в ред пак заради тази телепатична връзка. Нормалната му скоклива кучешка походка се бе превърнала в

полуипиянско клатушкане, нещастното животинче се пъхна под един стол, изпълзя с усилие и накрая се, просна по корем под кушетката.

— Какво става с теб? — попита го старото чудовище. — Не можеш ли да вървиш изправен? Ей така като мен... — Ити се опита да му покаже, ала се катурна на една ниска мека табуретка.

Кучетата обикновено харесват такива номера, обаче сега Харви виждаше само малки кокалчета за супа да плават във въздуха, а сред тях, да се поклаща космически кораб, на който със светещи букви бе изписано „Кучешки пир“. Той понечи да ги захапе, но с почуда установи, че там няма нищо.

Ити се потъркаля напред-назад върху меката табуретка, после я бутна настрана, изправи се и тананикайки си, пробва няколко диско стъпки, които бе научил от Гърти: „... случат ли се злополуки“.

Пееше вярно, но така странно изменяше тоновете, че те изпълниха въздуха с нестихващо верижно ехо. Харви уплашено заскимтя, защото чу да ечат бездънни каменни пропасти, зейнали в далечни светове, където сновяха малки чудовища.

„... то е само рокироли“.

Чудовището се завъртя, опитвайки се да отгласне кръглото си като топка шкембенце. Тази смайваща демонстрация на танцьорско майсторство може да продължи още, ако не се бе върнала Мери. Тя влезе през входната врата, прелисти едно списание на масичката за писма, сетне се запъти към кухнята.

Древният космически герой реши, че е ударил часът на любовното обяснение; Той я чуваше, долавяше мислите ѝ и знаеше, че тя е готова да приеме едно съвършено същество като него.

Ити излезе в коридора.

Ала Харви, макар и сам обстрелван от невероятни видения, знаеше, че подобна постъпка е пълно безумие.

И тъкмо когато Мери тръгна към тях, той скочи подир Ити. Озова се пред чудовището точно навреме, приседна на задните си крака така, сякаш просеше за нещо, изплезе език и изопна всяко мускулче от кучешкото си тяло, за да скрие космическия таласъм от погледа на Мери.

Както вече знаете, Ити не беше особено висок, на ръст, беше горе-долу колкото поставка за чадъри, и със своята мъченическа умоляваща поза Харви успя да го прикрие.

— Гледай ти, Харви! Не знаех, че можеш да просиш така добре Елиът ли те научи? — попита Мери.

Кучето кимна.

— Обаче аз няма да те нахраня веднага, миличък, нали знаеш — добави тя и излезе в градината.

Харви тутакси развали мъченическата си умоляваща поза. Не беше свикнал често да напряга ума и тялото си, затова представлението не му достави особено удоволствие. Той изгледа старото чудовище.

Чудовището също го изгледа, после бързо отмести очи към вратата, водеща в градината. Ити беше решил, че е безсмислено да крие повече своето съвършенство от Мери и че сега е моментът да я покори с песни, истории и космически сигнали от пръстите, но от поинтимен характер.

Той отблъсна Харви.

Кучето се завъртя във въздуха и се приземи две крачки по-вдясно тъкмо когато влизаше Мери, прегърнала огромен букет цветя.

С един скок Харви отново се озова пред извънземното и бясно замаха с опашка. Изгарящ от желание да продължи напред, Ити вече бе вдигнал единия си крак, но загуби равновесие и за малко не падна. Шибащата опашка го избута назад по коридора и накрая — през отворената врата в дневната.

В мига, в който Мери се спря, заровила лице в цветята, без да вижда нищо наоколо, Харви отново зае умоляващата поза. Краката му едва го държаха, но той стоически понасяше всичко.

— Харви, днес наистина си необичайно възбуден — Мери се обърна и го изгледа, — да не би Майкъл да е сложил някакви стимуланти в храната ти?

Кучето кимна.

Мери продължи към кухнята, остави цветята на масата, после вдигна цял куп дрехи, взети от химическо чистене, преметна ги на рамо и тръгна към стълбата... Добре ли видях? Кимна ли наистина това куче?

Вкопчен в един стол наред дневната, Ити се мъчеше да се изправи. Защо ли така се луташе насам-натам из къщата и все не стигаше доникъде? Той се олюля, пое си дълбоко дъх и възобнови опитите си.

Кой знае, може би днес е последният му ден на Земята. Ако прекомерната гравитация продължаваше да подгъва така коленете му, той нямаше да дочака вечерта. Не, не биваше да умира, преди да ѝ е признал най-дълбоките си чувства...

С мъка се върна в коридора и тръгна към стълбата. Харви подскачаше до него, изплезил език; от време на време сърдито изръмжаваше, а опашката му докосваше като струни пръчките на перилата: плата-та, пла-та-та, плат.

Мери бе влязла в спалнята и бе започнала да се приготвя за тъй обичания следобеден душ. Този топъл промеждутък ѝ бе нужен, за да събере сили и да изтърпи света поне още един ден.

Дали би искала едно извънземно да е с нея под душа в този свещен час? Да я гледа с изпъкналите си, умоляващи очи, нагазило до глезените на патешките си крака във водата?

Едва ли. Но вероятността това да се случи бързо нарастваше, защото Ити се катереше по стълбите, тананикайки си все същата песничка: „Туй е само рокин-роли.“

Мери вече бе пуснала душа и така си спести поне музикалния фон на събитието. Бяха нужни няколко минути, за да потече от бойлера топлата вода, и през това време тя започна да се съблича.

Ити тъкмо минаваше покрай спалнята ѝ. Надникна вътре и цветята изведнъж клюмнаха немоцно, може би опиянени, кой знае, но несъмнено — объркани. Какво ставаше с древния господар на цветята? Растенията доловиха вибрация, сякаш легендарният рояк пчели от Венера бе излетял от мозъка на древния господар.

Извънземното продължи през коридора и вибрациите от жуженето, които го предшестваха, се устремиха към вратата на банята.

Закрил муцуна с лапички, Харви страховито се сви, защото откакто изяде килимчето пред банята, не му позволяваха да влиза там. Ала затръшването на вратата и чевръстото завъртане на ключа отново върнаха тревогите на клетото животно...

Ити се спря пред банята, а пчелната ескадрила се изви над главата му, даде ярък светлинен сигнал и изчезна в мъгла.

Старият пътешественик се промъкна обратно в килера и се строполи на възглавниците безчувствен.

Ключа дори не подозираше, че вече бе започнал да унищожава своя трофей, че телепатичните вълни бяха сигнализирани на Ити за внушителното количество фина медицинска техника, струпана в склада, и че това изпълваше малкото му същество с тежест. Ити не знаеше точно какво означава този сигнал, тези мигащи светлинки, тази плетеница от сонди, които се натрапваха в периферията на съзнанието му. Но те го потопиха в страшна меланхолия и депресия, тялото му се разкъсваше от хиляди неясни тревоги и дори неочакваната щедра почерпка не успя да ги разсее. Докато лежеше в килера, изтегнат, неспособен дори да повдигне глава, той чувстваше как към него се протягат механични ръце, обгръщат го, стягат го здраво. Спа на пресекулки и ужасни видения тревожиха съня му.

Тези мрачни видения се раждаха в един склад наблизо, където се подготвяше невиждана офанзива. Вдъхновен от мисълта за приближаващия триумф, Ключа кипеше от енергия. Екипът му въодушевено се суетеше край него; скоро за цялата планета щеше да настъпи изключителен момент. Ключа най-добре знаеше това, защото по някакъв начин бе усетил биополето на онази цивилизация, която бе сътворила и изпратила на Земята огромния кораб. Сега той сънуваше великолепни сънища, надхвърлили и най-фантастичните мечти от детството му, и в него покълна една необяснима любов, любов към този прекрасен разум, който бе докоснал Земята.

Отрядът му беше в пълна готовност, часовниковият механизъм вече цъкаше. Но всички действия на Ключа бяха някак забулени от непрестанното усещане, че е на онзи кораб, сред екипажа. Мощна мисловна вълна постоянно витаеше над него, сякаш те го наблюдаваха. И той искаше да оценят неговата съпричастност и свършените му приготовления. Бе направил всичко, на което беше способен, за да спаси техния изоставен събрат...

Колите блестяха, а през отворените врати на склада можеше да се види, че и вътре всичко блести — машините светеха от чистота, иглите и сложните електронни съоръжения искряха.

И той беше донесъл всичко това на изгубеното същество от космоса като дар от Земята...

Елиът се прибра заедно с досадника Ланс, който пак се беше лепнал за него:

— Какво ти стана в часа по биология, Елиът? Ти май нещо превъртя днес, знаеш ли?

— Знам.

— Странно се държиш, Елиът. Не мислиш ли, че не е възпитано да привличаш по този начин вниманието върху себе си — *особено сега!* И досадникът завъртя многозначително очи, като мишка, която се оглежда наляво-надясно, след като е излапала парче сирене.

Елиът също го изгледа и отново едва се удържа да не го срита. Защото, както и преди, му се стори, че в кривогледите очи на Ланс се отразяват очите на самия Ити и някъде дълбоко в тях проблясват особени лъчи.

Елиът въздъхна и тръгна към стълбата. Ланс го следваше по петите като дъвка, залепнала за подметката му.

— Но да си призная, хубаво го нареди тоя гадняр. Момчетата от другия клас казаха, че като влезли в кабинета, го намерили довършен в собствения му етер. Нали знаеш какво става с тия, дето дишат етер — не могат да си синхронизират движенията и почват да се препъват на всяка крачка. И той бил така...

Те влязоха в стаята на Елиът, проправиха си път през хаоса и отвориха килера. Ити лежеше по гръб, а пръстите на краката му стърчаха.

Ланс се втрещи:

— И ти го оставяш тук сам! Да не си луд! Та това е най-ценното нещо на света! Тук може да се вмъкне всеки и да го отвлече. Да не говорим пък, че той сам може, без да иска, да се нарани!

Елиът вдигна стария пътешественик от възглавниците.

— Но той е фиркан!

Ити отвори очи:

— Кажеш шест бутилки...

— О, било ти е предостатъчно, Ити!

Древният скитник от звездите предаде с пръстите си някакви космически сигнали, завъртя очи и кихна. Ланс продължи ужасен:

— За какво изобщо го криеш? Знаеш ли колко много хора ще платят луди пари, за да го видят. Ти имаш златна мина, Елиът! Изведи го на улицата.

И гостът направи многозначителен жест, за да покаже, че притежава всички качества да стане менажер. С лизнатия си

червеникав кичур приличаше на гризач, чийто скалп се е удължил при отчаяните опити да се спаси от претъпкан със сирене капан. Някой голям предприемач би го изхвърлил като мръсно коте по стълбите на задния вход. Но тъй като си беше лепка, Ланс не си даваше сметка за това. И съвсем в своя стил продължи:

— Ти, аз и Ити. Ще бъдем страхотна фирма!

Елиът се опитваше да държи Ити изправен, но прастарото същество се олюляваше напред-назад.

— Елиът... кажи главоболие.

— Но той е застрашен — промърмори Ланс. — Елиът, тук е нужен специалист, та ти не знаеш най-елементарните неща, за да се грижиш за едно извънземно.

Елиът продължаваше да крепи Ити, ала вече усещаше необикновената тежест в тялото на древното същество — особена тежест, дълбока и съвсем различна от всичко, до което се бе докосвал досега.

— Ити! — той разтърси извънземното и то обърна очи към него. В тях блуждаеха космически видения, каквито Елиът не беше виждал никога в нито един момент от дългите дни, когато Ити живя при него. Това бяха сигнали от най-далечните кътчета на космоса. Те проникнаха в тялото на Елиът и той пое тежестта на Ити.

— Ити, Ити, какво става...

Древното същество тежко се отпусна. Плътноста му се променяше. Силата на земното притегляне се бе стоварила цялата върху него и то се чувстваше като ядро на изчезваща звезда. И бавно се превръщаше в черна дупка.

Това засегна и Ланс, неговото тяло също натеза и както си беше нисък, се смали още повече, сви се като плъх, пропълзя под протегнатата ръка на Елиът и каза:

— Ето, виждаш ли, той контактува със света чрез теб. Той ти принадлежи, Елиът! И ние трябва да използваме това. Баща ми е юрист. Той ще измисли нещо. Ще станем милионери! Ще пътуваме навсякъде. Всеки ще иска да се запознае с нас, защото ще бъдем най-прочутите момчета в света. Всички ще искат да видят Ити, а той ще бъде наш!

Ала Ити не принадлежеше на никого, единствено гравитацията имаше власт над него. Той бе фокусирал вълните си, бе неутрализирал

момента алкохолът в тялото си и вече бе дошъл на себе си. Но другото — стремителното свиване на собственото му същество, не можеше да овладее...

Господи...

Олюляваше се напред-назад и се свиваше все повече. Идеше краят на звездния му живот. Той незабелязано се смаляваше; скоро щеше да е колкото главичка на топлийка. И после щеше да изчезне...

Но не биваше да повлича след себе си и детето! Щеше да стане точно така: черната дупка бе зейнала и никой не би могъл да я избегне. Навигаторът, който минава твърде близо до нея, ще бъде погълнат — такъв бе законът на космоса.

— Кажи махай се...

Той се опитваше да ги отдалечи, но децата не се отделяха от него и Ити усети любовта, струяща от ръцете им. О, наивни дечица, не тръгвайте подир мен! Аз съм извънземен и вашият крехък разум не може да ме следва в моя път. Аз отдавна пътешестввам из нищото, а вие — вие сте още сукалчета...

С наведена глава, бърчейки чело, в стаята се вмъкна Харви. Мери се връщаше, кучето усещаше приближаването ѝ и трябваше да предупреди Елиът. Изръмжа пред вратата на килера и след миг тя се отвори.

Животното погледна звездния гост и в кучешкия ум се появи тъмна бездна, където чезнеха едно подир друго искрящи кокалчета. Харви усети ледения ѝ полъх чак в костите си и отскочи назад.

— Оставете ме... — шепнеше Ити и се опитваше да повдигне ръце, но Великото познание вече го бе напуснало, а съвършените му форми, концентрирали голяма енергия и пригодени за други условия в космоса, сега само му пречеха.

Той трябваше да намери начин да издъхне в усамотение. Но дори и тогава силата можеше да се окаже непреодолима и да засмуче всички предмети наоколо. Би ли могъл той, един самотен чужденец, да погълне цялата Земя? И дали смъртта му щеше да преобърне този свят?

— Кажи... опасност...

Той прегледа всички космически равнища на влияние, но не откри подходящ начин да неутрализира тази сила. Тя го държеше

прикован, в плен, а корабът му се намираше на хиляди светлинни години далече оттук.

— Ама той е... толкова тежък — изхриптя Ланс, докато двамата с Елиът, залитайки, го понесоха към стаята. Повдигнаха го, напрегнаха всичките си сили и го тръшнаха на леглото на Елиът. В този момент по стълбата се чуха стъпките на Мери.

След минута тя отвори вратата.

— Здравейте, момчета.

Харви изтича пред нея и отново се изправи на задните си крака. Козината му беше настръхнала като намагнетизирана, за да прикрие Елиът и Ланс, които в този момент завиваха чудовището с одеяло.

— Какво става с теб, Харви? — попита Мери. Кучето дишаше тежко и махаше с лапи. — Да не сте го упоили? Я ми кажете истината.

— Харви — каза Елиът, — стига вече.

Ити потъваше, потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Той усещаше близостта на грациозното създание, майката на тази къща, и знаеше, че тя също ще бъде притеглена от тази сила. Вече не искаше да се сближава с нея, защото неговият път се различаваше от нейния. Неговият и нейният космос се бяха пресекли за миг и сега се разминаваха. И ако пропаднеш в неговата всмукваща бездна, тя никога нямаше да осъзнае къде се намира: Съзнанието ѝ щеше да се разпадне, същото щеше да се случи и с момчетата...

... ако не мога да... стана... стана, кажи стана...

Той наистина не можеше да се движи, можеше само да слуша този чужд нему език.

— Как мина училището?

— Добре.

— Искате си нещо за ядене?

— Ще слезем след малко — каза Елиът.

— Имате ли... швейцарско сирене? — Ланс чувстваше, че на всяка цена трябва да се подкрепи. Внезапно главата му се замая и той усети, че потъва в нещо тъй дълбоко, каквото не бе и сънувал. Беше като в нощта на преследването, но всъщност — обърнато наопаки: тогава му се струваше, че още малко и ще полети, а сега се чувстваше затънал в някакво черно лепкаво вещество и само бялото швейцарско сирене можеше да го извади оттам.

— Някой е изял всичкото швейцарско сирене — каза майката и подозрително погледна госта. Знаеше, че тия момчета кроят нещо, майчината интуиция ѝ го подсказваше, но тя не искаше да насилва нещата. Пък и... откъде се взе това ужасно главоболие. Господи, дано не е преждевременен климактериум. Само това ѝ липсваше.

Мери излезе от стаята. Елиът веднага се обърна към Ити. Ръцете на чудовището се подаваха изпод одеялото. Щом момчето съзря цвета на извънземното, ужас пробяга по лицето му — сивкавите форми хипнотично привличаха погледа му към страшно, неவிжданo изкривяване, за което Елиът не беше подготвен.

Той коленичи и взе сбръчканата ръка в своята.

— Ити, излекувай се, чуваш ли, Ити...

14.

Беше се спуснала нощта. Елиът донесе на Ити всички лекарства, които се намираха в домашния бюфет, ала подредени сега в стаята му, те приличаха на детски залъгалки, напълно неспособни да излекуват онова, което бе приковало Ити на легло.

А той бе повлечен от шеметния вихър на гравитационните сили. Свършено беше с мечтата му за земен живот, свършено беше с бляна му за звездите. Сега неговото слънце беше черно.

И всичко се случи само защото не можа да се удържи да не наднича през прозорците...

Трябваше обаче да предпази от своето нещастие тези земляни, пък и цялата Земя; кой знае — за тази планета нямаше изведено уравнение и тя наистина можеше да го последва в неговия път, защото в тялото му бе закодирана великата тайна на атома... Всички растения в къщата бяха увехнали. А поемеше ли си дъх, стените сякаш се наклоняваха към него.

— Излекувай се, Ити! — молеше го Елиът, защото чувстваше, че древният гений би могъл да направи нещо за себе си. Но има неща, които са непостижими дори за древните божества.

Ити бавно поклати глава.

— Тогава го дай на мен — каза отчаяно Елиът, без да знае, че вече е поел достатъчно от непоносимата тежест, чиято сила можеше да го запокити в един неведом свят. А тази сила беше извечна и тъй могъща, че той не беше способен да я овладее. Слепият устрем към други измерения щеше да разцепи съзнанието му и да го унищожи.

— Отнеси ме... надалеч... — промълви Ити — и ме остави...

— О, Ити — отвърна Елиът, — никога няма да те оставя!

Изгубеният пътешественик събра всичките си сили, за да се върне пак на повърхността, за да говори, за да моли:

— ... Аз съм... смъртоносна опасност за теб — и той повдигна леко дългия си показалец — и за твоята... планета. — Опита се да вдигне глава, а звездните му очи проблеснаха на лунната светлина.

— Ами нашият преподавател — попита Елиът — работи ли още?
— Боклук... — каза Ити.

Очите му пак просветнаха в мрака. И в тях Елиът съзря невероятно сложни плетеници от линии, прикрили като с решетка светлината, съзря разрушителната сила на дълбините. Таванът стенеше. Харви Скимтене в ъгъла, а тези неземни очи все тъй се взираха в шеметните тайни на материята, над които един обикновен звезден ботаник нямаше власт.

— Но ти дори не се опитваш — каза Елиът, едновременно ужасен и привлечен от тези очи... — Моля те, Ити!

... Така минаваше нощта. Вече цялото сиво, тялото на Ити постепенно се вцепеняваше. Устните Му безмълвно се движеха; свистеше единствено невидимият вихър от окончателното свиване на звездната материя. Масата на това дребно телце, не по-високо от поставка за чадъри, беше придобила невероятно плътност. Запасите му от висша енергия бяха изсмукани до капка от неговото ядро. То поглъщаше всичко, изсушавайки звездното сърце на Ити.

Елиът Имаше чувството, че собственото му тяло е направено от вериги, железни вериги, които го теглят надолу. Той сякаш натежаваше все повече, главата му се цепеше от болка, а над него като стотици хиляди тона олово тегнеше мрачна депресия. Когато най-сетне от прозореца проникна сивата светлина на утрото, той с мъка се надигна и погледна към Ити. Чудовището беше като изцедено — вече не беше сиво, а цялото бяло — едно бяло джудже.

Елиът се повлече към коридора, а оттам се заклатушка към стаята на майка си. Бутна вратата, вече не можеше да различи къде свършва желязната тежест и къде почва дълбоката космическа самота, която усещаше в тялото си. Чувстваше се като извънземен, чувстваше се чужд на самия себе си и се страхуваше.

Мери отвори очи и го погледна:

— Какво има?

— Нищо... няма смисъл — промълви той, изпълнен с усещането, че пропада, че рухва, че се откъсва...

— О, миличък, не бива да се измъчваш така — каза Мери, макар в момента и тя да чувстваше нещо подобно. Цяла нощ сънува, че е потънала дълбоко под водата и все не може да изплува на повърхността.

— Имам нещо прекрасно... — продължи неопределено момчето, — а го натъжих...

— Всеки човек изпада в такива настроения понякога — каза Мери, подхвърляйки най-подходящата в случая баналност. Но баналностите отдавна вече не я успокояваха, можеха ли тогава да помогнат на Елиът? Тя потупа с ръка леглото и му направи място до себе си. Топлината беше по-добър лек от думите, но в тази сива утрин тя усещаше тялото си ледено, измръзнало до мозъка на костите, а когато Елиът се мушна при нея, то още повече се вледени.

Какво ставаше в тази къща? Тя чувстваше, че в центъра на всичко стои нещо ужасно, неназовимо, нещо, което притегля всички към себе си.

— Ако можеш... разкажи ми още — подкани го тя.

— По-късно... — Елиът се сгуши до нея, ала отново го прониза чувството, че пропада надолу, все по-дълбоко, в онзи вихър, в който ниции ръце не могат да ги достигнат, защото там няма нищо живо.

— Опитай се да заспиш — каза Мери и го погали по челото. — Хайде, опитай се да заспиш...

Елиът заспа и му се присъни желязно гюле, което растеше пред очите му, после започна да се смалява, стана много, много малко, а той летеше върху него през нищото.

Когато в седем и трийсет будилникът иззвъня, Мери се надигна, но остави Елиът в тежкия му полусън. Знаеше, че той би могъл и да се преструва на болен, ала този път май не беше така. Докато си обличаше халата, някаква тежест налегна клепачите ѝ и ги затвори. Тя ги повдигна отново, тръсна глава и, вече напълно разбудена, се вгледа в Елиът. Да, днес нещо с него не беше наред. Препил ли беше? Толкова ли бързо синчето ѝ тръгваше по лошите стъпки на баща си? Вчера намери шест празни бутилки от бира...

Вратата се отвори и в стаята влезе Майкъл.

— Къде е Елиът?

— Не го буди — каза Мери и помъкна Майкъл със себе си в коридора. — Имаш ли представа за какво се тревожи? — Мери пристегна халата си. — Изглежда доста потиснат.

— Сигурно нещо в училище — бързо отвърна Майкъл. — Училището е много потискащо — По-големият брат хвърли бегъл поглед към стаята на майка си. Нещо ставаше с Ити, нещо ставаше и с Елиът, а неговата глава се цепеше от болка.

— Е — каза Мери, — да си почива тогава.

— Мамо, нека остана при него — помоли Майкъл. — Днес съм на училище само следобед. Моля те, мамо...

Мери извади хапче аспириин от джоба на халата.

— Добре. Може би ще успееш да го измъкнеш от това състояние.

И тя тръгна към стълбата, опитвайки да се отърси от вцепенението. Дали снощи не беше взела валиум по погрешка? Усещаше главата си да тежи като оловна топка.

15.

— Хайде, Елиът, събуди се. — Майкъл приседна на леглото до брат си. Сетне повдигна единия му клепач и окото го погледна с такова изражение, каквото Майкъл никога не бе виждал в очите на брат си — каменно.

Майкъл изпъшка и разтърси Елиът:

— Моля те, Елиът, събуди се, ставай...

Елиът започна бавно да се съвзема и Майкъл му помогна, докато прекосяваха салона към неговата стая. Двамата братя се клатушкаха, подпираха се един друг, а на големия му се струваше, че влачи желязно гюле. Каква беше тази странна сила, която го теглеше надолу? Какво се бе случило с брат му? Какво се бе случило с къщата? Да не би да пропадеше?

Майкъл докосна стената за кураж, но тя се огъна, сякаш преминала в друго измерение, и фибрите ѝ затрептяха в неуловимия танц на чезнещото пространство.

— Хайде, Елиът, трябва да се измъкнеш от това...

И той повлече брат си към спалнята. Елиът се усещаше вцепенен, сякаш окован в железни вериги.

Ити се подаваше изпод одеялото, вече целият пепеляв.

Пронизан от ужас, обзет от хиляди мрачни видения, всички водещи към един далечен център, Майкъл остави брат си на леглото.

Ити дишаше, изразходвайки последните запаси енергия от огромната си преди атомна мощ. Божеството трябваше да си отиде. И никой не можеше да го спре.

Спаси ме, зовеше той своя капитан, насочил кораба на отвъдното сияние далече, далече в нощта.

Ела, капитане мой, ела да избавиш един издъхващ, първокласен ботаник.

Растенията ми загиват...

Пък, и аз самият. Боя се, че загивам и аз...

— Трябва да го покажем най-сетне, Елиът. Имаме нужда от помощ — настояваше Майкъл.

Елиът с мъка се обърна към него, очите му приличаха на тъмносини медузи с блестящи пипала и вещаеха опасност:

— Не, Майк, няма да го направиш! Недей...

Елиът знаеше, че останалият свят не бива да прониква в къщата. Армията това не може да го проумее. Нито пък правителството. Те просто щяха да отнесат това удивително създание и да си правят експерименти с него.

— Е, добре, ще го разделя с теб... — въздъхна тежко Елиът — наполовина. Само това мога да направя.

Майкъл прокара ръка по лицето си, опитвайки да си спомни какво точно означаваше да притежаваш „половината власт“ според правилата на играта „Подземия и дракони“. Силата, идеща от леглото, го караше да се олюлява, блъскаше го из стаята като марионетка и той разбра, че не могат да се справят с нея, дори да я разделят. Тя многократно надхвърляше способността им да я овладеят. Чак стените на къщата излъчваха тъмни импулси — Майкъл съгледа там хиляди малки фигурки като Ити, а зад тях — лумнал космически пожар. Дали това звездно същество няма да запали цялата планета?

— Слушай, Елиът. — Майкъл залитна, като се мъчеше да се предпази от лудешкия танц на претоварените атоми. — Ще го изгубим, ако не ни помогнат. Освен това ще изгубим и теб...

Очите на Елиът бяха станали кървави като червена дънна риба и в погледа му се полюляваха ръждиви пипала. В тях беше силата, но никой на Земята не можеше да я усети. Елиът пламтеше като стомана в огнена пещ. Той винаги бе успявал да се престори на болен, но това беше нещо друго...

Майкъл подхвана брат си с една ръка и повдигна Ити с другата. Не беше слаб, но тежестта на тези две тела бе невероятна...

Той напрегна всичките си сили — Елиът беше като желязна топка, а Ити — като космическо слънце. И пръстите на Майкъл потрепнаха, поемайки силата на Ити. Десет милиона години изучаване на пространството бяха превърнали всяко докосване на извънземното в електрическа магия, способна да прави чудеса. Ити за миг се пренесе в забравени светове от енергия, където бе трупал уменията си...

А Майкъл най-сетне ги довлече до банята и ги пхна под душа. Оставаше да го пусне, за да охлади Елиът...

Водата обля Елиът и Ити и ги намокри целите.

Щом струята го удари, пришълецът тръсна глава. А, да, душът, под който танцуваше грациозното създание.

И отново усети Мери, усети нежността на нейното биополе, ала сега той беше далече, сред дъжд от комети... Сбогом, мило грациозно...

Той се раздвижи под водопада и в миг му се стори, че е на Венера, в някоя тайнствена пещера, с невидими реки, шуртящи в мрака. Всичко, което се канеше да посети, щеше да е изгубено навеки.

Сам си бе виновен. „Любопитството уби котката“, както гласи прочутата поговорка, само че в случая котката се оказа един отколешен странник сред световите.

Можеш да надникнеш в някое друго измерение, но не бива да се оставяш в ръцете на небитието!... Какъв глупак беше да отхвърли безсмъртието. Дори хилядите звездни мили, които беше изминал, не го предпазиха от тази грешка.

Последният му душ...

... някои си го вземат на Венера, други — на Марс...

... но само един космически лунатик би се оставил да умре на Земята.

Той зашляпа с ципестия си крак и тихо запя: песента му се разнесе в дълбоките космически катакомби през древните, ечащи пещери.

..._случат ли се злополукиии_...

И потъна, защото целият беше като от олово, хиляди тонове олово, сплавени в такава малка маса.

И Елиът потъна с него, повлечен към дъното на ваната.

— Ити, излекувай се... — Момчето чувстваше как мощните потоци сила минават през него, но беше неспособен да ги управлява. Някакъв безумен огън изгаряше всяка негова фибра и целебният лъч бе скрит зад буйните пламъци.

Някъде на долния етаж се отвори врата, влязоха Мери и Гърти.

— Хайде, качи се горе да поразсееш брат си — каза Мери, отправяйки дъщеря си.

Мери започна да подрежда покупките. В мига, в който стъпи отново в къщата, ужасното ѝ главоболие се върна. Сякаш с нож разцепваха челото ѝ.

Тя раздвижи глава нагоре-надолу, после наляво-надясно и разтри слепоочията си. Изведнъж ясно видя своя лекар, който ѝ предписваше най-омразните лекарства...

Стъпките на възмъжаващия Майкъл прокъртяха надолу по стълбата. Ечеше, сякаш се сипеха оловни топки!

— По-леко, миличък, моля те, че ще издъниш пода...

— Мамо, имам да ти кажа нещо. По-добре седни...

Мери се отпусна на стола си. Мили боже, не ме наказвай, не ми изпращай още някоя детска пакост, спести ми я поне днес! Не искам следи от ухапване по рамената или ужасяващи синини от някоя момчешка разправия...

Гърбът ѝ жестоко я болеше, тя се облегна назад и столът изскърца — като сухожилие, опънато до крайност.

— Да не е нещо сериозно?

— По-сериозно, отколкото си мислиш...

Тя подскочи, главата ѝ се замая, прониза я ужасна мисъл.

— Спомняш ли си онзи таласъм?

О, дано само не е някой сексманиак, помисли си Мери. Но какво се бе стоварило върху нейното семейство? Очите на Майкъл бяха помътнели — същински медузи.

Стъпките на Гърти отекнаха по стълбата и Мери усети, че подът на къщата се тресе — от тежестта на едно петгодишно момиченце.

— Мамо — извика Гърти, — те са заминали, няма ги вече в килера!

— Те! — Мери погледна Майкъл.

— Ела, ще ти покажа — отговори той.

Поведе я нагоре по стълбата към банята:

— Обаче трябва твърдо да ми обещаеш нещо...

— О, Майкъл — съобразителността на Мери се бе изчерпала до капка, а Майкъл говореше така тайнствено, сякаш играеше на „Подземия и дракони“... — какво има?

Майкъл дръпна завесата в банята. Мери премигна и затвори за миг очи. Стори ѝ се, че в дъното на ваната съзира две влечуги, сплетени на кълбо. Но щом отвори очи, различи Елиът и...

— Ние сме болни — произнесе Елиът и вдигна ръка към нея. — Умираме...

Водата шуртеше над тях — над Елиът и това кошмарно образувание, това струпване на чудовищни органи, не по-високо от метър. То издаде някакъв звук. Устните му се размърдаха и Мери чу насечен ек, разтърсващ бездънни пещери:

— ... гра-ци-озно... съз-да-ние...

— Той е от Луната — обясни Гърти.

Мери сграбчи Елиът и го измъкна изпод душа. Единствената ѝ мисъл сега бе да избяга, да избяга далеч от това странно нещо, дето преди малко се бе вкопчило в сина ѝ, далеч от тази мокра, влечугоподобна твар, прекалено, грозна, за да я гледа и секунда повече.

— Всички долу, бързо — изкомандва тя, загърна Елиът с някаква хавлия и ги избута пред себе си. Вече не разсъждаваше разумно. Действаше, водена сляпо от някакво смътно чувство. Нека тази твар си остане във ваната, ако иска, но тя и децата трябваше да излязат навън. Мислеше само за това, нищо друго не я интересуваше.

— Но ние не можем да го оставим сам — възпротиви се Елиът.

Мери само го бутна напред. Сега тя имаше Абсолютна власт, която се раждаше от задушавания страх и желанието да изчезнат. Тя избута и трите си деца като парцалени кукли надолу към вратата. Отвори я, и последната капчица разум у нея се изпари — на прага стоеше един астронавт.

Той се взираше напрегнато през стъкления шлем. Беше в скафандър. Тя затръшна вратата под носа му и хукна с децата към страничния изход. Оттам обаче влизаше друг астронавт.

Мери се втурна към прозореца, ала някой отвън го покри с изкуствена материя и тя видя как един мъж в скафандър го облепя целия.

Само след миг над къщата се спусна огромен найлонов купол, който я похлупи цялата.

До вечерта къщата се превърна в гигантска, херметически затворена лаборатория от прозрачен винил с широки въздушни ръкави, които се издигаха до покрива и опасваха цялата конструкция. Ярки луминесцентни лампи, издигнати на високи скели, я осветяваха от всички страни. Улицата беше блокирана и по нея бяха паркирани камиони с ремаркета. Наоколо сновяха хора в сини комбинезони.

В къщата се влизаше през един фургон.

Там Ключа вече си навличаше комбинезона и слагаше шлема. Щом се приготви, отвори задната врата на фургона и се озова в един от грамадните ръкави. Тръгна по него, стигна до пневматична преграда, дръпна ципа и влезе в поставената, под карантина къща!

— ... невероятно, просто невероятно... — мърмореше под шлема си скептично настроеният микробиолог. Гласът му странно хриптеше, а лицето му бе побледняло като изгубила цвета си златна рибка, задъхваща се в аквариума на някой евтин универсален магазин. Онемял, той стоеше наред помещението, определено за него и неговия, екип — мъже и жени, заети да изучават под микроскоп различни тъкани и други проби от жизнената система на Ити, система, която в началото ги бе изумила, но те постепенно се опитваха да се отърсят от изумлението.

В друго помещение на къщата екип от лекари се занимаваше с членовете на семейството. В дневната, превърната в спешно отделение, вземаха кръвна проба от Мери.

— Забелязали ли сте някакви промени в околната среда, след като... то... се установи в къщата ви? Температура влажност, светлинна интензивност?

Тя бе вперила поглед в човека, който я разпитваше, и не можеше или пък не искаше да отговори. Друг лекар до нея мереше кръвното налягане на Майкъл.

— Забелязали ли сте някакви външни промени в цвета на кожата на това същество или в дишането му? Загуба на коса, видимо изпотяване?

— Той никога не е имал коса — отвърна Майкъл.

— По всичко личи — обърна се лекарят към друг свой колега, — че децата са успели да осъществят някакъв примитивен езиков контакт с него. Седем-осем едносрични думи.

— Аз го научих да говори — похвали се Гърти на лекаря, който отрязваше кичур от косата ѝ. Пред нея коленичи един психиатър.

— Научила си го да говори?

— Да, с моята игра „Говори и пиши“.

Психиатърът очевидно никога не бе чувал за такава игра.

— Забелязала ли си твоят приятел да показва някакви чувства? Случвало ли се е например да се смее или да плаче?

— Плака... — каза Гърти. — Искаше да си отиде вкъщи.

Ръководителят на цялата тази операция мина в трапезарията, където екип от рентгенолози изучаваше костната структура на извънземното. Това, което виждаха, ги караше от време на време да се почесват недоумяващо по шлемовете. Ключа разтвори ципа на друга „врата“ и влезе в стаята с най-строга карантина. Цялото помещение бе обвито в прозрачна изкуствена материя, а вътре в него беше отделено друго стерилно пространство, широко три на три, с найлонови стени. Там бяха Елиът и Ити. Изследваше ги екип от най-добрите специалисти в медицината.

— Ето я графиката... Електрокардиограмата не прилича на човешка.

— Забелязват ли се Q-, R-, X-излъчване?

— Не.

Има ли изобщо някакво излъчване?

— Не знам... не мога да кажа.

Графиката, която излизаше от апарата, не беше описана в никой земен учебник. Но докторите са интересно племе: остави им за няколко минути и най-абсурдното същество и те ще го проучат изцяло с апаратурата си, без при това да се развълнуват ни най-малко.

— Доста необичайно — това беше целият коментар, който направи един от тях, макар резултатът да бе много повече от необичаен. Всички данни за странното същество, положено на масата пред тях, си противоречаха някои негови органи бяха ефирни като тихите мечти на растенията, а други притежаваха плътността на скала, толкова голяма, че заплашваше да парализира апаратурата.

— Сонар, локализира ли вече сърцето?

— Трудно е да се види.

— Всъщност то *има* ли сърце?

— Целият екран е осветен. Като че ли... сърцето заема... целия гръден кош...

Бодоха го, дупчиха го с разни сонди и игли, кривяха крайниците му във всички посоки. Десетки спринцовки се забиха, в плътта му да търсят вените, други — за да проучат рефлексите му. Външните му уши бяха открити, а фините му ушни каналчета — отворени. Свръхчувствителните му към светлината очи, способни да проникнат така дълбоко във Вселената, бяха изложени на свирепи, пронизващи

лъчи. Екипът работеше трескаво, опитвайки се да проучи това създание от всички възможни страни едновременно, подлагайки измъченото му тяло на всички възможни изследвания, сътворени от медицината, с цел да открие и най-потайното зрънце живот.

Лекарят, който ръководеше екипа, все се опитваше да избърше потта от челото и непрекъснато откриваше, че то е под стъклото на шлема. Смутен и разстроен, той започна да гледа на Ити като на същество, измъкнато от дъното на морето, чудовище, изникнало от дълбините на несъзнателното, нечовешка твар, чието предназначение, мисия и тайна така и не ще успее да разгадае.

То наистина беше страховито, ала преди всичко беше неопишимо грозно и това стопи до капка обичайната нежност, с която лекарят се отнасяше към пациентите си. Преумореният му ум раждаше видения на птеродактили, чудовищни гущери и какви ли не още уродливи създания, които, дори да бяха съществували някога, сега за щастие вече ги нямаше. Това нещо пред него приличаше на тях — хладно и безчувствено, като от кошмарен сън, безобразно чудовище, такова, дето хората винаги са се плашили, че може да се пръкне някъде от утробата на живота.

— То е живо — каза операторът до него, — но не мога да хвана дишането.

— ... пулсът не се променя.

Древният пътешественик лежеше неподвижен като мъртва луна. Ярката луминесцентна светлина го ослепяваше, отвратителният човешки блясък проникваше дълбоко в нервите му. Осъзна, че е попаднал под тяхна власт — властта на тези земни лекари, които работеха с най-примитивна техника, съвсем различна от фините лъчеви скенери на големия кораб.

Помощ, въздъхна той, зовейки своите лекари, далеч в открития космос.

— Тялото му сякаш има Синдром на Марфан.

— Запиши: „сравнителна екзофталмия“.

— Рефлексът на стъпалото разкрива Симптом на Бабински.

... сега ще си поема дъх, само веднъж... Ити се опита да открие своя път към кораба, към висшата мисия, за която беше призван във Вселената. Всичко ли щеше да загуби?

Ех, Ити, въздъхна той, ти си им в ръцете.

Земята го държеше в железните си окови. Той беше прикован неподвижно и тежеше страхотно, а жизнената му сила все тъй пропадеше в небитието.

— Открихте ли някакви тежки изотопи?

— Установихме праг на радиоактивност. Но няма данни за повърхностни изгаряния у членове на семейството, нито за увреждания на костите.

— Доплъър, забеляза ли най-сетне някакъв поток на кръв?

— Мисля, че в ингвиналната област се забелязва кръв.

— Улавяме пулса... правим паралелни кардиограми на съществото и на момчето...

Главният лекар отново прокара неспокойно ръка по шлема си. Момчето и чудовището бяха свързани по някакъв начин, сякаш чудовището поглъщаше живота на детето. Момчето ту идваше в съзнание, ту отново изпадаше в несвяст, фъфлеше нещо непонятно, явно халюцинираше, и пак потъваше някъде. Ще прережа нишката, която ги свързва, мислеше си лекарят, само да знаех къде е и какво представлява!

Той заби сондите по-дълбоко и пак избърса шлема си. Беше сигурен, че извънземното умира, затова насочи вниманието си изцяло към детето. Сърцето му биеше неравномерно, пулсът беше слаб, но всичко беше в синхрон с жизнените пулсации на чудовището. Някаква скрита брънка злокобно свързваше двете същества.

По дяволите, мислеше лекарят, поглеждайки към по-външните помещения, с надеждата, че някой вече е успял да изясни това.

Но видя само глави в шлемове, наведени над апаратите, и разбра, че още никой от колегите му няма отговор на тази загадка.

Отново се вгледа в чудовищното лице. Дали някога във Вселената се бе раждало нещо по-безчувствено, по-безучастно, по-студено и омразно от това прокълнато създание, което сега лежеше пред него. Незнайно как у него се бе развил разум — нали беше дошло с кораб, — но съществата, които са го управлявали, трябва да са били паразити, хищници, неспособни на доброта и съчувствие, лишени от най-хубавите човешки качества. Той беше сигурен в това, както че стоеше в изолатора и страшно му се искаше да удуши тоя изрод, защото е опасен! Докторът не можеше да си го обясни, но с цялото си тяло усещаше, че той таи опасност за всички тях.

Една игла прободете кожата на Ити. На масата до него Елиът потрепна, сякаш прободоха неговото собствено тяло. Той се обърна към единственото познато лице — към Ключа — и прошепна:

— Вие му причинявате болка... Вие ни убивате.

Ключа отмести поглед към Ити, Неговото безобразно лице разби на пух и прах представата му, че ще срещне едно благородно космическо същество, но умът му все още гореше, проникнат от повисшите мисловни вълни наоколо. Тази твар на масата пред него, колкото и да беше грозна, бе дошла от кораба, а силата и размахът на този кораб бяха безкрайни. Мисията на Ключа беше да му служи...

— Опитваме се да му помогнем, Елиът. То има нужда от нашите грижи.

— То иска да остане с мен. То не ви познава.

— Елиът, твоят приятел е рядко и много ценно създание. Ние искаме да го опознаем. Ако успеем да го опознаем, бихме могли да научим толкова много неща за Вселената и живота. Ти си го спасил й си бил добър с него. Нека и ние сега да изпълним нашата роля.

— То иска да бъде с мен.

— Така и ще бъде. Където и да иде то, и ти ще идеш с него. Обещавам ти.

Но там, където отиваше Ити, не можеше да го последва никой. Зашеметяващата мощ на тялото му се бе съсредоточила в сърцевината на неговото същество. Космическият пришълец усещаше тази колосална енергия, същата като на древните дракони. Неговата раса бе впримчила техния плам, тяхната сила... Но нима всичко щеше да свърши с катаклизъм? Нима той щеше да разруши тази планета! Не, дълбоко в себе си крещеше Ити, дотам не бива да се стига! Има ли поужасна орис от тази да унищожиш нещо толкова прекрасно като Земята! Цялата. Вселена, би ме проклела навеки!

Ала драконът в сърцевината на съществото му танцуваше лудешки, с очи като две торящи слънца, които искряха ненаситно и страховито. Една ужасяваща сила всеки миг можеше да се отприщи и да помете и доктори, и апарати, и приятели, и врагове, всичко и всички надолу, през покрива на пространството.

— Момчето пак изпадна в безсъзнание...

— Повикай майката.

Ити се удържаше на ръба на нищото с една последна тънка нишка енергия. Ушите му страшно бучаха, под него бе зейнала драконовата паст — злокобни черни езици космически огън пълзяха нагоре, готови да погълнат цяла една планета, цяла една слънчева система, всичко, което срещнеха по пътя си. Ити усети как обвивката на тялото му се разкъсва и цялото му звездно познание излита като през фуния, все по-бързо и по-бързо.

— Кръвното налягане...

— ... и пулсът...

— Увеличи кислорода!

— Тази вълна влече към някакъв вакуум.

— Откъде знаеш? След като няма Q-, R-, X-излъчване?

— С него е свършено...

— Свестете го!

Към гърдите на Ити прикрепиха електрически уред. Опитаха да го свестят с ток, инжектираха адреналин, правиха му изкуствено дишане.

— Нищо...! Не реагира...

Електрокардиограмата на древния космически пътешественик представляваше непрекъсната права линия. Сърдечната дейност беше спряла. Ити бе издъхнал — Елиът обаче се раздвижи, цялата му енергия се възвърна в мига, в който сърцето на извънземното бе спряло. В последния момент Ити бе открил една от търсените формули — как да направи защитен екран, който да спусне след себе си, докато попада в небитието, така че момчето да не може да го последва.

Елиът рязко се надигна в леглото и изкрещя:

— Ити, не си отивай!

— Не реагира — обади се докторът. — Не диша.

— Но той може да задържа дъха си — извика Елиът.

Лекарите поклатиха глави. Съществуването, което се бяха опитали да спасят, беше мъртво, но те още веднъж, въпреки огромното нервно напрежение, се запитаха какво всъщност бе станало?

И дори не забелязаха мигновеното просветване на сигналните лампи, нито потреперването на къщата и на цялата долина. То можеше да се долови от други хора и от друга апаратура: тази, която регистрира движенията дълбоко, в земното ядро.

Ключа, също като дете, което не може да повярва, че смъртта наистина съществува, се наведе над извънземното и прошепна:

— Сега как ще влезем в контакт с твоите, а?

Елиът не усети кога Мери сложи ръка на рамото му — той не усещаше нищо, освен голямата загуба.

— Той беше... най-добрият — хлипаше момчето и се взираше в древния си приятел с очи, плувнали в сълзи. Въпреки протестите на главния лекар Гърти и Майкъл също влязоха в стаята и застанаха зад него.

Гърти се приближи до масата, надигна се на пръсти и погледна чудовището:

— Умрял ли е, мамо?

— Да, миличка.

— А не можем ли да си пожелаем да се върне?

Последното нещо, което би си пожелала Мери, беше това малко чудовище да възкръсне. Тя изгледа отвратителното му сбръчкано телце, ужасната уста, дългите му, зловещи пръсти, нелепия му корем — та то беше олицетворение, на грозотата, а на всичко отгоре едва не уби Елиът.

— Да се върне... — извика Гърти. — Да се върне, да се върне, да се върне!

Да се върне, помисли си Мери, повтаряйки след дъщеричката си, без да разбира защо...

От изолатора излязоха всички, включително и Елиът, който застана най-отпред, наблюдавайки как пъхат Ити в найлонов чувал, затварят ципа и го покриват със сух лед. Съоръженията от другите стаи бяха демонтирани и защитните покривала от прозрачна пластмаса — свалени.

Отнякъде донесоха малък оловен ковчег и положиха извънземното в него.

Ключа застана зад Елиът и постави ръка на рамото му:

— Искаш ли да го видиш за последен път?

След това махна с ръка на другите да излязат и остави Елиът сам в стаичката, като спусна пластмасовата преграда след него.

Елиът се надвеси над малкия ковчег. Почисти сухия лед от лицето на Ити. По бузите му се търкулнаха сълзи и паднаха върху найлона, покрил сбръчканото чело на извънземното.

— Мислех, че ще бъдеш с мен завинаги. Щях да ти покажа още хиляди неща, Ити... Ти беше като сбъдната мечта. Но докато не се появи, не съзнавах, че мечтая за такова нещо. А сега, на друго място ли си отишъл сега?

Вие вярвате ли във феи?

Ги-ипъл, ги-ипъл, сн-и-н-н орг...

Лъч златиста светлина се стрелна в пространството. Сред космическите историци съществуват две мнения за това. Откъде се бе появил той. Беше По-стар от Ити, по-стар и от най-старите вкаменелости. Някои смятат, че това е била целебната сила на самата Земя, побрала в една-единствена трепкаща нишка цялото земно познание и изпратена в знак на внимание към един пришълец. „Не надничай повече в чужди прозорци“ — изрекла и изчезнала...

Други твърдят, че Земята е била обречена, че не би могла да се спаси сама и че целебната сила е дошла от друга планета — нейна посестрима, която ѝ помогнала да укроти дракона на ядрената сила.

Ала много хора чуха едно: дри-иипъл, зу-ун-нг у-ум-м — т-в-рд-с...

Зов от отвъдното...

Каквото и да бе, то докосна целебния пръст на Ити и връхчето му запламтя в розово.

И извънземното се излекува. Само. Не разбра как.

Но му се привидя капитанът на неговия кораб и това видение беше по-красиво от всякога!

— Добър вечер, капитане — каза Ити.

— Не надничай в чужди прозорци — отговори гласът.

— Никога вече, капитане мой.

Ослепителен блясък изпълни тялото на Ити и той се почувства целият златист, усещането беше най-силно в областта на сърцето, където златистото постепенно премина в червено и затрептя. От сухия лед се издигна пара; тя бързо порозовя, обагри се и Елиът я забеляза. Веднага разчисти леда върху гърдите на Ити и видя изпод него да блести светлинката от сърцето му!

Обърна се към вратата — там Ключа все още разговаряше с майка му. Бързо покри с ръце светлинката на Ити.

Извънземното отвори очи:

— Ити... обади... вкъщи.

— Добре — прошепна радостно Елиът, — добре, Ити.
Съблече си ризата и покри с нея сърцето на приятеля си:
— Сега трябва да те измъкнем оттук. Стой така.

Елиът постави отново сухия лед върху Ити и затвори ципа на чувала. Сетне, преструвайки се на дълбоко опечален, захлупил лице в шепите си, излезе бързо през отвора, като избута майка си и Ключа. Само след секунда вече беше в кухнята и заедно с Майкъл стоеше до маса, отрупана с хирургически инструменти, маски и микроскопи. На масата клюмаше и увехналото мушкато на Ити. Докато Елиът шепнеше нещо в ухото на брат си, мушкатото също като Майкъл изправи главицата след миг от мъртвите стръкчета покълнаха свежи зелени листенца. То напъпи и отново разцъфтя.

Майкъл тихо поговори с някого по телефона, а после се измъкна през страничната врата на къщата.

Елиът бе застанал до главния въздушен ръкав, който водеше извън къщата, а покрай него минаха униформените служители, понесли оловния ковчег. Отвориха ципа на последната „врата“ — мъжът с ключовете я придържаше, докато излязат. Отнесоха ковчега във фургона и се върнаха.

— Аз отивам с Ити — заяви Елиът.

— Ти и твоето семейство ще дойдете с мен, Елиът. И без това отиваме на същото място.

— Аз отивам с него — настоя момчето. — Вие обещахте. Тръгвам с него.

Ключа въздъхна, отвори пак ципа и направи път на Елиът да излезе. Той тутакси скочи във фургона и почука на прозорчето на кабината. Седнал на шофьорското място, Майкъл веднага се обърна:

— Има само едно нещо, Елиът... Досега винаги съм карал на заден.

После смело включи на скорост, натисна газта и потегли. С ужасен, стържещ шум целият главен ръкав започна да се откъсва от къщата. Щом се отпори целият, огромният найлонов купол над нея се сгромоляса. Фургонът зави в края на алеята, развял подире си като драконова опашка шестметровия остатък от главния ръкав.

Майкъл буквално легна на клаксона. Полицайте се втурнаха да отместят бариерите и тълпата мигом се разпръсна, за да пропусне

фургона. Той най-сетне полетя безпрепятствено по пътя, а Елиът заподскача в каросерията. И едва тогава забеляза, че двама от униформените служители бяха останали в ръкава, който се влачеше зад фургона, държаха се за част от скелето ѝ се мъчеха да се качат в колата.

Ако пък можеше да зърне какво става в другия край на откъснатия ръкав, Елиът щеше да види как майка му скача в своята кола заедно с Гърти.

Тя пое по алеята, покрай правителствените коли и тълпата, летейки до следите на откраднатия фургон. Искаше да вярва, че тази кражба не е престъпно деяние, макар и силно да подозираше обратното.

— Къде отиваме, мамо? — попита Гърти.

— За плацентен крем, мила — каза Мери и гумите зловещо изсвистяха, докато заобикаляше полицейските барикади.

— Да не би Елиът и Майкъл да са откраднали фургона?

— Да, миличка...

— А защо не *ме* взеха със себе си?

— Защото си още твърде малка да крадеш фургонали — отвърна майка ѝ, профучавайки по улицата. — Когато пораснеш, ще можеш.

И пак с пронизително свистене зави зад ъгъла, следвайки криволичещия фургон. Мери вече знаеше, че чудовището е живо, усещаше това с всеки нерв на своето измъчено тяло. Ала независимо дали към живота го бе върнало тяхното желание, или пък някакъв сляп късмет, тя се радваше. И въпреки че то продължаваше да усложнява живота ѝ, въпреки че полицейските коли я преследваха, тя вече знаеше, че то наистина е... най-доброто.

Подрусвайки се, двамата служители пълзяха едва-едва по развяващия се ръкав и се мъчеха да се доберат до каросерията. А там Елиът трескаво се опитваше да направи нещо.

За бога, да не би това момче да се кани да откачи остатъка от ръкава, помисли си единият от тях!

Само след миг служителят се търкаляше по улицата, ръкавът се стовари върху него и колегата му, а фургонът бързо отмина напред, оставяйки ги наред пътя.

Майкъл героически се бореше с кормилото и педалите на необуздаемата машина.

— Ще се пребием. Елиът! — крещеше той. — И никога няма да ми дадат шофьорска книжка...

Чудеше се как успяват да се разминат на косъм с насрещните коли и фургонът изфучаваше напред невредим. Елиът пропълзя до подскачащия оловен ковчег на Ити, отвори го и дръпна ципа на найлоновия чувал.

Ити се надигна, изтръска сухия лед от себе си и се огледа.

— Ити... обади... вкъщи.

— Да не би да са тръгнали да те приберат?

Зи-ип, зипъл, зуак, зуак.

Очите на Ити блестяха, но още по-ярко заблестя светлинката от сърцето му и освети в отговор цялата каросерия.

Майкъл сви рязко и навлезе по тесен път, водещ към един крайградски хълм, наречен Наблюдателницата. На върха му вече бяха заели наблюдателните си постове участниците в „Подземия и дракони“, на които Майкъл половин час преди това се бе обадил. Те чакаха с велосипедите си.

Гумите изсвистяха, фургонът спря, а Майкъл и Елиът помогнаха на Ити да слезе.

Тримата тъмничари, Грег, Тайлър и Стив, изгубиха ума и дума, щом малкото същество застана пред тях.

— Дошъл е от открития космос — обясни Елиът, — а сега ние ще го заведем при кораба му.

И както по-рано на докторите им се бяха замаяли главите, така и сега на тъмничарите свят им се зави. Ала играта, в която бяха изпълнявали какви ли не роли — на наемници, орки, магьосници, рицари, — ги бе подготвила донякъде за среща с удивителното. Макар и безкрайно изумени, те все пак помогнаха на Ити да се намести в коша на велосипеда на Елиът, а сетне поеха заедно по една от четирите алеи, които се спущаха от Наблюдателницата.

Водеше Тайлър Дългите му крака усилено въртяха педалите. Само един поглед през рамо към това странно нещо в коша на Елиът му беше достатъчен — главата му отново се замая и той още по-бързо завъртя педалите, нетърпелив да се отърве от съществуването, каквото и да беше то. Преди да е почнало да се самовъзпроизвежда...

— Елиът — извика Грег, а подире му запръскаха слюнки. — Какво... какво... — заплете език във влажната си уста и само се запети

от учудване, но продължи да върти педалите с все сила. До него Стив бе залегнал над кормилото на своя велосипед, нахлупил ниско шапката с крилца, които се кривяха от вятъра. Той също хвърляше от време на време поглед към чудовището, осъзнавайки, че каквото и да бе, то непременно имаше пръст в онази работа с печенето на кифлички от кал по заповед на Гърти. Подробностите щяха да се изяснят по-късно. Ала дълбоко в себе си Стив се закле никога вече да си няма работа с ничия сестра, дори със своята собствена. Защото могат да ти се случат безброй странни неща, такива, за каквито навярно ще научи в часовете по хигиена за първокурсници в колежа. Той се наведе още по-ниско над кормилото, в младия му ум се трупаха въпроси без отговор, а краката му с бясна скорост въртяха педалите.

Щом тази чудновата групичка велосипедисти преваля хълма и се скри, към върха му запълзяха правителствените и полицейски автомобили и малката кола на Мери. Спирачките им изпищяха край фургона и от колите наскачаха полицаи с насочени към него пистолети. Мери също изскочи, втурна се към полицаите и извика: „Какво правите! Това са деца!“ В гласа ѝ се долавяше объркване, страх и чиста лудост, трупана много самотни месеци. Полицаите се отдръпнаха сепнати, докато тя си пробиваше път през тях. Ако и на бракоразводното си дело се бе държала толкова убедително, днес щеше да бъде една богата жена.

Това моментно отвличане на вниманието увеличи разстоянието между велосипедистите и полицаите, който още известно време се помайваха край фургона. От него се сипеше сух лед, но щом отвориха напълно вратата, видяха, че вътре няма никого.

В този миг от храстите изникна една особа, която бе усетила по някакъв начин, че тази вечер този хълм е най-важното място на света.

— Взеха си колелетата! — извика Ланс. — Знам накъде отидоха.

Мери запуши с ръка устата на малкия досадник, пълна с криви зъби, и го завлече в колата си. Но Ланс спусна стъклото на прозореца и извика на полицаите и правителствените агенти.

— Езерото! Тръгнаха към другия край на езерото!

Полицаите заедно с агентите се отправиха към езерото.

Тогава Ланс се обърна към Мери:

— Гората!... Ще ви покажа.

— Ами... езерото?

— Слушайте, може да съм досадник, но не съм глупак!

Компанията на Ити усилено въртеше педалите по лъкатушешцото шосе, насочвайки се към мястото за приземяване. Тъмничарите току поглеждаха към Ити и за кой ли път главите им се замайваха, ала сърцата им говореха друго — говореха настойчиво, без думи, че то е техен приятел и че олицетворява истинската ИГРА в най-висшата ѝ фаза! И натискаха педалите по-силно, по-бързо, носейки го към онова незнайно нещо, което го очакваше.

Полицейските коли пък обикаляха езерото, палатките, видите, та дори и будката на пазача на паркинга.

— Ама че работа! Тук никой не е идвал!

Пазачът оглеждаше учуден многобройните автомобили, които се трупаха на пистата за моторни състезания.

— Какво става тука?

Воланите бяха завъртени със замах, гумите изсвириха, изпръсквайки с кал горкия пазач, и отборът преследвачи се върна обратно по пътя край езерото, а после, се изгуби по околоръстното шосе.

А сега накъде, чудеше се шофьорът на първата кола, един сержант от полицията, чието око от сутринта играеше, като че ли му даваше тайнствен знак. И сега сякаш то завъртя волана му наляво и той потегли, подчинявайки се на някакъв вътрешен радар.

Останалите шофьори го последваха с бясна скорост по магистралата, натиснали докрай педалите на газта. Правителствените агенти не им даваха мира, преследването беше голямо и нищо не биваше да му попречи:

— Ако ударите на камък, простете се със службата си...

Полицаяте се свързаха по радиото и постепенно се разгънаха във ветрило, чиито опорни линии бяха улиците наоколо; ветрило, което на всяка пресечка ту се разтваряше, ту се сгъваше отново.

— ... Завий, завий... — Окоето на сержанта все тъй играеше и воланите се въртяха като по негова команда, водейки автомобилите напред и нагоре, към някакъв странен сигнал, който вече долавяха всички шофьори и който се излъчваше от сърцето на плячката им. Във възбудата си извънземното проучваше небосвода с толкова силна телепатична сонда, че дори камъните биха го почувствали.

Вкопчил здраво дългите си пръсти в коша, Ити подскачаше, а в главата му бучаха сигнали:

..._знакъл, нърк, нърк, снакъл... приемаш ли_?

... Да, капитане! Но, моля ви, побързайте! *Зинг, зин-гъл, нърк, нърк...*

Начело на тайфата, Тайлър въртеше педалите толкова бързо, че краката му изобщо не се виждаха, а коленете му изнемощяваха от усилието да поддържа десета скорост. Майкъл караше до него, приведен над двете свистящи колела. Той пръв дочу сирената.

— Идват! — и стрелна с поглед Елиът.

— По алеята! — извика Елиът, като се мушна между тях и се откъсна напред. Грег и Стив ги следваха — хвърчаха слюнки, а крилцата бяха плътно прилепнали назад. Тънките гуми на велосипедите им изсвистяха измъчено, щом момчетата се понесоха по разбитата настилка на алеята помежду къщите. Тази алея щеше да ги отведе до целта — далечните хълмове, които сега изглеждаха подалечни от всякога.

Колелетата подскачаха и заобикаляха пукнатините. Задните прозорци на къщите светваха, хората учудени, повдигаха щорите и се вираха навън. Една ръка държеше халба бира и жадно я поднасяше към устните, когато другата ръка разтвори щорите и устните затрепериха. Какво беше това? Нима чудовище, настанено в кош на велосипед?

Последва шумно оригване, след него второ, а после тежки стъпки — към барчето с алкохола. След такава гледка човек се нуждае от нещо по-силно. Ще си помисля за тора по-късно...

— Дръж вдясно — крещеше агентът и сочеше с пръст, който сякаш светеше. А всъщност, си мислеше той, откъде да знам накъде да вървя, знам само, чувствам, че е някъде там, горе...

Воланите извиха към алеята. Полицейските коли я щурмуваха от седем посоки и образуваха нещо като керван, който пое по разбитата настилка. Челният автомобил, управляван от сержанта с играещото око, се стрелна с виеща сирена по тясната алея, а окото заигра два пъти по-бързо. Бог да пази оная бабичка, дете надничал иззад кошовите за смет, помисли си той. Защото така ще я засилия към проклетото въже за пране, че няма да може да се откачи поне една седмица.

Преследвачите от най-външната страна на ветрилото приближаваха, отрязвайки пътя към другия край на алеята. Един светец пръст проблесна с абсолютна сигурност:

— Ето ги!

Елиът удари контра, скочи от колелото и го понесе нагоре по някакви бетонни стъпала покрай стар гараж. Майкъл и Тайлър го следваха плътно, сетне и тримата се шмугнаха в един заден двор с дървени огради от двете страни.

Грег едва изкачи последното стъпало. До него беше Стив с щръкнали крилца. Спряха само да си поемат дъх и веднага се втурнаха по другата алея.

Тайлър отдавна вече беше там и летеше вдясно от тях, до него препускаше Майкъл, а Елиът и Ити се озоваха по средата. Ити се оглеждаше наоколо, огромните му очи се въртяха уплашено. Не позволявайте да ме хванат *ксиър, ксиър, нарк, вмнн*, чувате ли ме?

... *зърк, нъргъл, вммнн, знек...* капитанът ти нарежда да побързаш, опасност, опасност, опасност...

Алеята извиваше плавно нагоре, ала петте велосипеда, понесли чудовището към високите хълмове, се отклониха по прекия, черен път. Той беше по-добре познат на велосипедистите, отколкото на шофьорите. Точно на разклона големите коли се пресрещнаха, препречиха си пътя и трябваше да дадат заден ход, да завият и да потеглят отново.

— Ах, хитри малки мишки такива — ядоса се водещият сержант, а лявото му око запремигва по-бързо и от сигнална лампа, много по-бързо, отколкото можеше да се очаква от един клепач да трепти. Той даде заден върху някакви кошове за смет, с тайната надежда около или в тях да няма някоя заблудена бабичка, дете, куче или похъркващ пияница, защото, ако имаше, сто на сто щяха да попаднат под колелата му. Той натисна силно педала на газта, отново наду сирената и решително нахлупи шапката до носа си. Профуча така до края на алеята и пак зави наляво, подчинявайки се на окото си.

— Ах, тоя малък негодник — мърмореше си Ключа. — Проклетият му кучи син! — И той си представи миловидната подкупваща физиономия на Елиът. С такова лице това дете можеше далече да стигне. И да подложи на всички динена кора в последния момент, когато вече държат трофея в ръцете си...

— Обърни, обърни... — крещеше той, посоката му беше ясна, той я усещаше с цялото си същество. Шофьорът обърна и тъкмо поемаше новия курс, когато Тайлър и Елиът изскочиха на алеята!

— По дяволите! Те са тук — изруга Тайлър.

Последните метри от улицата, която трябваше да изминат, за да излязат от града на спасителния път към гората, изведнъж се изпълниха с коли. Вратите им се отвориха, от тях излязоха полицаи и агенти от специалната служба, пръснаха се наоколо и препречиха пътя на момчетата.

Елиът се опита да се върне, но и там се появи муцуната на полицейска кола с включена сигнална лампа и сирена, която застрашително спря до него.

Ветрилото се бе затворило плътно и притисна здраво момчетата. Дългият Тайлър се наведе над кормилото си с десет скорости: „Да се опитаме да пробием, а?“ И подкара пръв, веднага след него — Майкъл, плътно до брат си Елиът — само за миг велосипедите им достигнаха най-високата възможна скорост. Между две от спрените коли имаше малко пространство, нещо като тесен коридор, който Тайлър им посочи, а Елиът кимна разбиращо. Грег и Стив поддържаха фланга на летящия клин и за пръв път от години устата на Грег беше суха и гореше от напрежение. „Няма да можем...“ — само прошепна той, но също като другите се наведе ниско над кормилото; така искаше да му бе останало поне едно балонче, което да издуха в лицата на полицаите. А крилцата на Стив прилегнаха плътно до главата му, притиснати от вихъра на устремения напред велосипед. Ако изгубеше управлението и кривнеше, макар и малко вдясно, така щеше да блъсне едно ченге, че да прекара нощта в затвора.

Фалангата от колелета се отправи дръзко към стената от полицаи, специални агенти и военни подкрепления. Всички коридори вече бяха плътно блокирани.

Един последен сблъсък, мислеше си Елиът, само това можем да направим за него...

Ити насочи показалеца си към колоната велосипеди и леко го повдигна. Колелетата се откъснаха от земята и литнаха във въздуха над покривите на спрените коли.

— Триста дяволи! — извика шефът на полицията и зяпна от изумление, с ръце на хълбоците, а шапката му се килна назад.

Над къщите летяха пет велосипеда. Ключа усети как стомахът му се преобръща, сякаш току-що е скочил отвисоко. Колелетата едва докоснаха телефонните жици, върховете на стълбовете, а после изчезнаха в полумрака и зад тях не остана нищо, освен една шапка с крилца.

Ити погледна към земята под тях. Да, сега беше много по-добре, така се пътуваше много по-гладко. Светлинката от сърцето му бе пламнала отново и озаряваше през коша околния полумрак.

Един бухал, който се бе прибрал късно на любимото си дърво, се събуди и разтвори лениво криле. Май че е време да си потърся някой стар мишок... И тежко се издигна във въздуха... Но какво, за бога, беше това... Пет летящи колелета преминаха покрай птицата, която се сви и се спусна надолу, потраквайки нервно с клюн. Светлинката от сърцето на Ити привлече силните ѝ очи. Бухалът се взря в стария таласъм, който от своя страна също присви очи и зорко се огледа в нощта.

Тукашните прилепи май нещо са взели да наедряват, каза си бухалът.

Или аз съм взел да си губя ума...

Колелетата изчезнаха в падащия мрак. Елиът леко насочи своето надолу, както вече си знаеше, а останалите се плъзнаха по неговата следа.

— Кажете ми, като свърши — смотолеви Грег със затворени очи и увиснали влажни устни. Стив летеше до него гологлав, с развени от вятъра коси, които моментално настръхваха, щом погледнеше надолу. Ах, тези сестри, мислеше си той...

Тайлър и Майкъл се носеха от двете страни на Елиът. Ити се взираше в небето, а телепатичната му сонда мощно проникваше отвъд облаците.

... *знак, зъркъл, дърггг, о*, капитане, това наистина ли сте вие?

... *знъркъл, дъргг, дъргг...*

Пред него по телепатия се яви едно лице, най-съвършеният, най-благороден и възвишен образ на древен пътешественик. Той се усмихваше и от тази костенурчеста усмивка струеше най-висшият разум във Вселената. После се изгуби сред невидимите вълни на стремителното спускане.

— Към гората! — извика Елиът, щом велосипедите се скупчиха във въздуха, и останалите я видяха пред себе си — заоблените хълмове изведнъж потъваха в дълбоки сенки.

Мери мърмореше, но не спираше да кара нагоре към хълма, следвайки инструкциите на досадника до нея.

— А сега по този черен път — мрачно каза Ланс. Най-голямото преследване с велосипеди на всички времена! И той да не участва в него! Защо?

Защото беше...

Лепка, затова ли...

Седнала между тях, Гърти държеше в скута си саксията с мушкатото. Щом поежа по черния път, от растението покараха нови листенца и се разтвориха нови цветове. А Ланс почна да се взира напрегнато към тъмните горски върхари.

— Долавям силни сигнали. Спрете тук...

Спряха, измъкнаха се от колата и навлязоха в притихналата гора. Ланс вървеше начело, Мери водеше Гърти за ръка. Напредваха бавно, но пък групичката над върхарите се придвижваше бързо — Елиът умело я водеше по най-прекия път към скрития предавател...

— Там! — посочи Ити и летящите велосипеди започнаха да се спускат. Приземиха се плавно, докоснаха леко тревата и се плъзнаха малко напред, докато спрат.

Ууул лиипъл, лиип — бръмчеше предавателят.

Щом Елиът приближи до него, над главата му внезапно блесна сноп ярка лавандуловосиня светлина. Той замръзна под него и погледна Ити. Чудовището пристъпи под светлината и двамата вдигнаха очи нагоре.

Над тях бе увиснал огромният кораб, целият облян в меко сияние. На Елиът му се стори, че от мрака е паднало невиждано елхово украшение! Той не можеше да откъсне поглед от прекрасния летателен апарат, опиянен от неговата величествена сила. Светлинката от сърцето на Ити сякаш бе запламтяла милион пъти по-ярко, превръщайки се в най-могъщата жива светлина, която човечеството е виждало. Загадките на кораба проникваха в Елиът, изпълваха цялото му същество с изумление и... обич и сякаш го разтваряха в нищото. Той се обърна към Ити...

Очите на древния пътешественик се бяха уголемили още повече, защото сега в тях се отразяваше силуетът на обичния кораб-майка, Кралицата на Млечния път. Около корпуса изящно закръжиха сигнални светлини и в тях Ити съзря космическия разум на най-развитата цивилизация. Той също погледна приятеля си, който му бе помогнал да се обади през необятните пространства.

— Благодаря ти, Елиът... — Гласът му отекваше силно, защото всяка нотка от него сега звучеше в хармония с полето на кораба, с вълните висша енергия, които той разпръсваше наоколо.

— Обещавам — каза Ити беззвучно пред блестящия люк — да не надничам повече в чужди прозорци.

Ала в този момент почувства и нечие друго присъствие — Мери навлизаше в сечището и той мълчаливо се вгледа в грациозното създание.

Дотича Гърти.

— Цветето ти, Ити — и му подаде саксията с мушкатото.

Той вдигна детето на ръце:

— Бъди добра...

Сенките в края на сечището се раздвижиха и в мрака задрънчаха ключове. Ити бързо остави Гърти. Обърна се към Елиът и хвана ръката му:

— Ела!

— Остани! — Отвърна Елиът.

Древният пътешественик прегърна момчето и почувства как го пронизва дълбока космическа самота, най-дълбоката, която беше усещал. Той докосна челото на приятеля си, от пръстите му затрептяха загадъчни вълни и освободиха момчето от наркозата на звездите.

— Аз ще бъда тук — прошепна той, а връхчето на пръста му проблесна към сърцето на Елиът.

Сетне бавно се изкачи по трапа. Потопи се в сиянието на величествената космическа перла и усети как милиони искри висш разум запламтяват в него, изтласкват земната самота от сърцето му и го изпълват с неземна любов.

Ити пристъпи в тази омайна светлина, стиснал в ръце своето мушкато.

Издание:

Уилям Котсуинкъл. Извънземното

Редактор: Светлана Иларионова

Илюстрация на корицата: Петьо Маринов

Графично оформление: Димитър Трайчев

Технически редактор: Тодорка Риджова

Коректор: Светла Димитрова

Американска, първо издание

Дадена за набор на 6.VI. 1991 г.

Излязла от печат м. юли 1991 г.

Изд. № 2364. Формат 70×100/32

Печ. коли 14. Изд. коли 9,07

ISBN 954-418-003-6

ИК „Галактика“, Варна

ДФ „Георги Димитров’90“ — София. Пор. №2931

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.